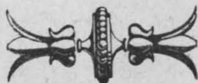
ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Α. ΔΙΚΑΙΟΦΥΛΑΚΟΣ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ
ΒΑΚΧΥΛΙΔΟΥ ΤΟΥ ΚΕΙΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΝΤΑ

Ἐκ τοῦ κειμένου τοῦ ἐσχάτως ἐν Αἰγύπτῳ ἀνακαλυφθέντος χειρογράφου, μετὰ προσθήκης πάντων τῶν σωζομένων ἀποσπασμάτων.

Ἕτερος ἐξ ἑτέρου σοφὸς τότε πάλαι τότε νῦν.
Οὐδὲ γὰρ ῥᾷστον ἀρρήτων ἐπέων πύλας ἐξευρεῖν.
ΒΑΚΧΥΛΙΔΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΣΑΛΙΒΕΡΟΥ
30.—Ὁδὸς Ἁγίου Μάρκου — 30

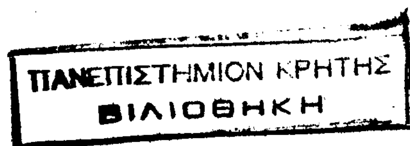
1899

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΩι ΔΙΚΑΙΟΦΥΛΑΚΙ

Ο ΑΔΕΛΦΟΣ

ΑΝΑΤΙΘΗΣΙΝ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ
ΚΡΗΤΗΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

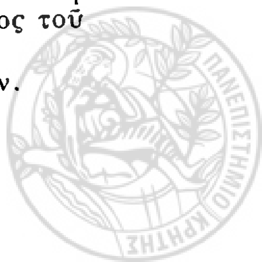
Ὁ πεπολιτισμένος κόσμος κατὰ τὸν παρόντα αἰῶνα ἐπανειλημμένως ἔσχε τὴν ὑψίστην ἀπόλαυσιν τῆς ἀναγνώσεως ἐξόχων ἀριστοτεχνημάτων τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Μούσης, τὰ ὁποῖα καθ'ὃν χρόνον ἡ αἱμοχαρὴς βαρβαρότης διέτρεχε τὸν κόσμον καταστρέφουσα καὶ δηοῦσα, εὐλαβῶς διεφύλαξεν ἡ Αἰγυπτία γῆ. Τοιοῦτον εὐφρόσυνον γεγονὸς εἶναι καὶ ἡ πρὸ διετίας γενομένη εὐτυχὴς ἀνακάλυψις παναρχαίου χειρογράφου, ἐφ' οὗ διεσώθησαν τοσαῦται ᾠδαὶ τοῦ ἡδυεποῦς λυρικοῦ Βακχυλίδου, ἥτις μεγάλως συνεκίνησε τὸν κόσμον τῶν γραμμάτων, πλεῖσται δ'εὐθὺς ἐκδόσεις καὶ μεταφράσεις εἰς τὰς διαφόρους τῆς Εὐρώπης γλώσσας ἐγένοντο.

Ὅθεν οὐδὲν τὸ καινὸν ἐὰν νῦν προβαίνωμεν εἰς μετάφρασιν τῶν ποιημάτων τούτων, προτιθέμενοι νὰ καταστήσωμεν προσιτὰ τοῖς φιλομούσοις, οἵτινες δὲν δύνανται νὰ ἀναγνώσωσι ἐν τῷ τοῦ χειρογράφου κειμένῳ, τὰ πολύτιμα ταῦτα τῆς ἀρχαίας φιλολογίας μνημεῖα, τὰ ἀποδοθέντα ἡμῖν κατὰ θείαν μοῖραν.

Ἐπικαλούμεθα δὲ τὴν ἐπιεικῆ τοῦ ἀναγνώστου κρίσιν διὰ τὰς τυχὸν παρατηρηθησομένας ἀτελείας, ἀναλογιζομένου τὴν ἀπαντωμένην δυσχέρειαν κατὰ τὴν μετάφρασιν νεωστὶ ἀνακαλυφθέντος κειμένου, προστιθεμένης μάλιστα καὶ τῆς ἀποδόσεως τῶν θρασέων ἐκφράσεων καὶ τῆς λεπτότητος τοῦ λυρικοῦ ὕφους τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

Ὁ Βακχυλίδης, εἰ καὶ ὡς ἐκ τῆς ἀπωλείας τῶν ἔργων του δὲν ἀναφέρεται συχνὰ ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων συγγραφέων, οὐχ ἧττον δὲν ἔπαυσε τοῦ νὰ θεωρεῖται ἐν τῇ ἀρχαιότητι ὡς ἔκτακτος ποιητὴς καὶ ἐφάμιλλος τοῦ ὑψιπετοῦς τῶν Θηβῶν ἀετοῦ Πινδάρου.

Τὰς περὶ τούτου κρίσεις ἀφίεμεν τοῖς ἐπαΐουσιν.

Ὡς πρὸς τὴν μετάφρασιν ἠκολουθήσαμεν τὴν τελευταίαν ἔκδοσιν τοῦ Blass, καὶ ὑπόδειγμα ἔχοντες τὴν λαμπρὰν ἔκδοσιν τοῦ D. A. Desrousseaux καὶ τὴν τοῦ σοφοῦ Kényon. Νομίζομεν δὲ ὅτι ἐπράξαμεν καλῶς προσθέτοντες εἰς τὰ ἐσχάτως ἀνακαλυφθέντα καὶ τὰ γνωστὰ ἤδη ἡμῖν ἐκ τῶν λυρικῶν ποιητῶν τοῦ Bergk ἀποσπάσματα, πρὸς δὲ καὶ τὰ παρ' ἄλλοιςσυγγραφεῦσι περὶ Βακχυλίδου ἀναφερόμενα. Δὲν μετεφράσαμεν ἐν τούτοις τεμάχιά τινα, διότι πολὺ ὀλίγον μέρος διεσώθη ἐξ αὐτῶν, ὥστε νὰ δυνηθῶμεν νὰ διορθώσωμεν αὐτὰ ἀπὸ τοῦδε. Ἄλλα δέ τινα, ὧν τὴν ἔννοιαν ἀνακαλύπτομεν διὰ μέσου τῶν ἠκρωτηριασμένων μερῶν, ἐτυπώθησαν κυρτοῖς γράμμασι. Μετεφράσαμεν δὲ καί τινα μικρὰ τεμάχια διὰ τοῦ παπύρου μεταδοθέντα ἡμῖν, διατηροῦντες καὶ τὸ ἀρχαῖον κείμενον τῶν κυριωτέρων τούτων. Εἰς τὸ τέλος τοῦ τόμου προσετέθησαν καὶ ἑρμηνευτικαὶ σημειώσεις, πρὸς πληρεστέραν κατανόησιν τῶν ᾠδῶν.

Ἡ περίληψις λίαν συνοπτική, προώρισται νὰ ἐκθέσῃ διὰ βραχέων πᾶν,ὅτι περὶ τῆς ζωῆς καὶ τῆς προσωπικότητος τοῦ Βακχυλίδου γνωρίζομεν,πρὸς δὲ καὶ περὶ τῶν ἔργων αὐτοῦ, καὶ δή, ὅσα κατέχομεν περὶ τοῦ χειρογράφου οὗτινος μέρος διετηρήθη ἡμῖν.

Ἐν τέλει δὲ λογιζόμεθα εὐτυχεῖς, ὅτι τὸ ἡμέτερον χειρόγραφον ἐπεθεώρησε καὶ ἐπισταμένως διεξῆλθε διορθῶν πολλὰ τῶν μὴ καλῶς ἐχόντων ὁ ἔγκριτος λογογράφος καὶ ὑφηγητὴς τῆς Ἀρχαιολογίας ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ· κ. **Ἀλέξανδρος Φιλαδελφεύς**, ἐφ' ᾧ καὶ ἐκφράζομεν αὐτῷ δημοσίᾳ τὴν ἡμετέραν θερμὴν εὐγνωμοσύνην.

Β. Α. ΔΙΚΑΙΟΦΥΛΑΞ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

"Οτι βέβαιον γνωρίζομεν ὡς πρὸς τὸν Βακχυλίδην περιορίζεται εἰς πολὺ ὀλίγα πράγματα. Κατήγετο ἐκ τῆς πόλεως Ἰουλίδος τῆς νήσου Κέω, ἡ δὲ μήτηρ του ἦτο ἀδελφὴ τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου, δὲν γνωρίζομεν ἀκριβῶς τὸ ὄνομα τοῦ πατρός του, ὅστις καλεῖται ἄλλοτε μὲν Μίδυλος, ἄλλοτε Μέδων καὶ ἄλλοτε Μίλων.

Ἀγνοοῦμεν ἐπίσης τὸν ἀκριβῆ χρόνον τῆς γεννήσεώς του ὡς καὶ τοῦ θανάτου του, γνωστοῦ ὄντος μόνον, ὅτι ἦτο σύγχρονος τοῦ Πινδάρου, ἴσως ὀλίγον νεώτερος αὐτοῦ, καὶ ὅτι ἐπομένως ἤκμασε τὸ πρῶτον ἥμισυ τοῦ πέμπτου πρὸ Χριστοῦ αἰῶνος. Τὸ μόνον συμβὰν τοῦ βίου του ὅπερ βεβαιοῦται ἡμῖν ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, εἶνε, ὅτι κατά τινα περίστασιν ἐξορισθεὶς ἐκ τῆς γενεθλίου του νήσου, ἀπῆλθε ὅπως ζήσῃ ἐν Πελοποννήσῳ. Ἡ ἐξορία αὕτη κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ συνέβη μετὰ τὸ ἔτος 476, κατὰ τὸ ὁποῖον ἀπευθύνει «ἐκ τῆς θείας νήσου του» τὴν ᾠδήν, ἐν ᾗ ἐξυμνεῖ τὴν νίκην τοῦ Ἱέρωνος κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας.

Παράδοσίς τις, ἣν δυσκολευόμεθα ν' ἀποκρούσωμεν ἐντελῶς, λέγει ὅτι ἐν τῇ ἀντιζηλίᾳ, ἥτις ἠγέρθη μεταξὺ Πινδάρου καὶ Σιμωνίδου, ὁ Βακχυλίδης ἔλαβε, φυσικῶς, τὸ μέρος τοῦ ἐκ μητρὸς θείου του. Τὸ τέλος τῆς μεγάλης πρὸς Ἱέρωνα ᾠδῆς φαίνεται περιέχον ὑπαινιγμὸν πρὸς τὰς ἔριδας ταύτας τῶν ποιητῶν.

Τὸ ἔργον τοῦ Βακχυλίδου, ἐκτὸς ἐπιγραφῶν τινων καὶ ἐπιγραμμάτων ἐμμέτρων, περιεῖχε λυρικὰ ποιήματα παντὸς εἴδους. Αἱ διάφοροι αὗται ᾠδαὶ ἐξετελοῦντο ὑπὸ χορῶν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον πολυαρίθμων. Ὁ ποιητὴς κατὰ τὴν συνήθειαν τῆς ἐπο-

χῆς του, ὤφειλε νὰ συνθέσῃ ἐπίσης καὶ τὴν μουσικήν, καθὼς καὶ τοὺς ὀρχηστικοὺς τρόπους ἢ τὰς ῥυθμικὰς κινήσεις δι' ὧν οἱ χορευταὶ συνώδευον τὸ ᾆσμά των.

Μέρος τῶν ποιημάτων τούτων συνελέχθη καὶ ἐξεδόθη τὸν Β' αἰῶνα πρὸ Χριστοῦ ὑπὸ τῶν 'Αλεξανδρινῶν σοφῶν. 'Εκληροδοτήθησαν δὲ τοιουτοτρόπως εἰς τοὺς ἑπομένους αἰῶνας διὰ τῆς συλλογῆς τῶν 'Εννέα Λυρικῶν. Κατὰ τὸ τέλος τῆς Α' ἑκατονταετηρίδος π. Χ. ὁ Δίδυμος ἐμελέτησε καὶ ἡρμήνευσε ταῦτα, ἀλλὰ δυστυχῶς ἀπώλοντο. Ὁ Ὁράτιος ('Ωδ. I, 5) ἐμιμήθη βεβαίως ἓν χωρίον ἐξ αὐτῶν. Μετὰ Χριστὸν τὰ ἀντίγραφα κατέστησαν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον πολυάριθμα. Οἱ πλεῖστοι τῶν συγγραφέων, οἵτινες ἀναφέρουσι χωρία τινὰ τοῦ Βακχυλίδου, φαίνεται, ὅτι δὲν γνωρίζουσιν αὐτὰ εἰμὴ ἐξ ἀνθολογιῶν. 'Εν τούτοις κατὰ τὸν Γ'. αἰῶνα ὁ συγγραφεὺς τοῦ «περὶ ὕψους» συγγράμματος, βεβαίως τὴν κρίσιν, ἣν ἐκφέρει ἐπὶ τοῦ Βακχυλίδου, ἐσχημάτισεν ἐξ ἀμέσου ἀναγνώσεως αὐτοῦ [1]), προβάλλων αὐτὸν ὡς παράδειγμα ποιητοῦ μεμετρημένου πνεύματος, ἀλανθάστου κατὰ τὴν μορφὴν καὶ πάντοτε ὁμοίου ἑαυτῷ. Ἴσως καὶ κατὰ τὸν Γ'. ἀκόμη αἰῶνα διεσῴζοντο ἄρτιαι αἱ ᾠδαὶ τοῦ Βακχυλίδου, διότι ὁ 'Αμμιανὸς Μαρκελλῖνος μᾶς μεταδίδει, ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ 'Ιουλιανὸς δι' αὐτῶν κατηυφραίνετο. 'Αργότερον τὸ κείμενον ἐξηφανίσθη καθ' ὁλοκληρίαν.

Ἡ κατὰ τὸ ἔτος 1896 πρὸς τὸ 1897 ἀνακάλυψις ἑνὸς παπύρου ἐν Αἰγύπτῳ, μᾶς ἐπέτρεψε νὰ αὐξήσωμεν καταπληκτικῶς τὰς γνώσεις μας ἐπὶ τοῦ ἔργου τοῦ ποιητοῦ. Εἶναι ὡραῖον χειρόγραφον χαρακτῆρος καθαρωτάτου, τὸ ὁποῖον δύναταί τις νὰ

[1]) Λογγῖνος περὶ ὕψους 33.—Τί δ' ἔστι; ἐν μέλεσι μᾶλλον ἂν εἶναι Βακχυλίδης ἕλοιο, ἢ Πίνδαρος; καὶ ἐν τραγῳδίᾳ Ἴων ὁ Χῖος, ἢ νὴ Δία Σοφοκλῆς; ἐπειδὴ οἱ μὲν ἀδιάπτωτοι καὶ ἐν τῷ γλαφυρῷ πάντῃ κεκαλλιγραφημένοι· ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ ὁ Σοφοκλῆς ὁτὲ μὲν οἷον πάντα ἐπιφλέγουσι τῇ φορᾷ, σβέννυνται δὲ ἀλόγως πολλάκις, καὶ πίπτουσιν ἀτυχέστατα. Ἦ οὐδεὶς ἂν εὖ φρονῶν ἑνὸς δράματος τοῦ Οἰδίποδος εἰς ταὐτὸ συνθεὶς τὰ Ἴωνος ἀντιτιμήσαιτο ἑξῆς.

ἀποδόσῃ μετά τινος βεβαιότητος εἰς τὸ μέσον τοῦ Α'. πρὸ Χριστοῦ αἰῶνος διατεταγμένον κατὰ στήλας, ἀλλὰ δυστυχῶς λίαν ἠκρωτηριασμένον εἰς πολλὰ μέρη. Ἦτο κατακερματισμένον εἰς πλείονα τῶν 200 τεμαχίων, ὅτε ἠγοράσθη ὑπὸ τοῦ Βρεττανικοῦ μουσείου καὶ ἀπεστάλη εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ὁ Φρειδερῖκος Κένυον, ὅστις ἐξέδοτο τὸ κείμενον εἰς τὸ τέλος τοῦ αὐτοῦ ἔτους (1897), κατώρθωσε συνάπτων τὸ μεγαλήτερον μέρος τῶν λειψάνων τούτων νὰ σχηματίσῃ ἓν ὅλον ἐξ 20 συνεχῶν ᾠδῶν, διατηρηθέντων, ἄλλων μὲν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ἀρτίων, ἄλλων δ' ἐλλειπῶν. Αὗται δὲ καὶ μετεφράσθησαν Περὶ τὰ τεσσαράκοντα δὲ βραχύτατα ἀποσπάσματα, δὲν περιέχουσιν ἢ μικρὸν ἀριθμὸν γραμμάτων καὶ λέξεων, ἐξ ὧν εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐξαγάγῃ τις ἔννοιαν.

Ἡ διατηρηθεῖσα συλλογὴ ὑπὸ τοῦ παπύρου διαιρεῖται εἰς δύο διακεκριμένα μέρη· τὸ πρῶτον περιέχει 14 ᾠδὰς συντεθειμένας εἰς τιμὴν τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι νικητῶν, τὸ δὲ δεύτερον περιέχει 6 διαφόρων εἰδῶν ᾠδὰς συγγεγραμμένας κατ' ἀλφαβητικὴν τάξιν κατὰ τὰ ἀρχικὰ γράμματα τοῦ τίτλου ἀπὸ τοῦ Α μέχρι τοῦ Ι, καὶ αἵτινες ἑπομένως σχηματίζουσιν ἀρχὴν μακροτέρας σειρᾶς. Προφανῶς δὲν ἔχομεν ἐνταῦθα εἰμὴ συλλογὴν ἐκ τῶν ποιημάτων τοῦ Βακχυλίδου. Δὲν θὰ εὕρωμεν ἐν αὐτοῖς παρὰ δωδεκάδα μόνον ἐκ τῶν χωρίων τὰ ὁποῖα ἀναφέρουσιν οἱ συγγραφεῖς. Ἐὰν λοιπὸν ἐπιτρέπηται νὰ ὑπολογίσωμεν κατά τινα πιθανότητα περὶ τούτου, θὰ ἠδυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι τὸ ἀρχαῖον τοῦτο βιβλίον δὲν ἀποτελεῖ ἢ τὸ πέμπτον τοῦ ὅλου ἔργου τοῦ Κείου ποιητοῦ.

22 Νοεμβρίου 1898.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΡΗΤΗΣ

ΜΕΡΟΣ Α'.

ΩΔΑΙ ΘΡΙΜΒΕΥΤΙΚΑΙ

ΕΠΙΝΙΚΟΙ

Ὠδὴ Α'.

ΕΙΣ ΑΡΓΕΙΟΝ ΚΕΙΟΝ

Νικητὴν πυγμαχίας ἐν Ἰσθμίοις

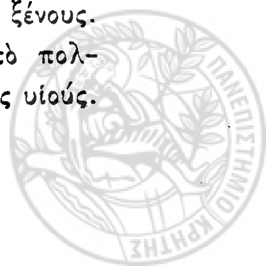
. . . .

Εἰς τὰ τείχη αὐτῶν ἦλθεν ὁ Μίνως, τὴν τρίτην μετὰ τοῦτο ἡμέραν μὲ πεντήκοντα ναῦς ἐχούσας ποικιλοχρόους πρύμνας, αἵτινες ἔφερον τὸν ὅμιλον τῶν Κρητῶν.

Τῇ θελήσει δὲ τοῦ εὐκλεοῦς Διὸς ἐδάμασε τὴν βαθύζωνον κόρην Δεξιθέαν, καὶ τῇ ἀφῆκε τὸ ἥμισυ τῶν φιλοπολέμων ἀνδρῶν του, διανείμας αὐτοῖς τὴν πολύκρημνον γῆν. Ἀκολούθως ὁ βασιλεὺς ὁ τῆς Εὐρώπης υἱὸς ἐπανέλαβε τὸν πλοῦν αὐτοῦ φερόμενος πρὸς τὴν ἀξιέραστον πόλιν Κνωσόν. Κατὰ δὲ τὸν δέκατον μῆνα ἐγεννήθη ὁ Εὐξάντιος ὁ ἔνδοξος τῆς καλλικόμου νύμφης υἱός. . . . .

. . . .

Τοιαῦτα εἶνε τὰ δῶρα ἅτινα ὁ περικλεὴς Ἀπόλλων ἐδώρησεν εἰς τὸν Πανθείδην διὰ τὴν τέχνην αὐτοῦ, τοῦ ἰατρεύειν καὶ διὰ τὸν φιλικὸν αὐτοῦ τρόπον, τοῦ τιμᾶν τοὺς ξένους. Εὐνοηθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν χαρίτων, καὶ θαυμασθεὶς ὑπὸ πολλῶν θνητῶν, ἐτελεύτησεν ἀφήσας πέντε ὀνομαστοὺς υἱούς.

Εἰς τὸν ἕνα τούτων ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου ὁ ὑψίθρονος ἔδωκε τὴν εἰς τὰ Ἴσθμια νίκην ἀντὶ τῶν ὑπηρεσιῶν του καὶ ἄλλων πολυτελῶν στεφάνων.

Λέγω καὶ θὰ λέγω πάντοτε, ὅτι τὴν μεγίστην δόξαν ἔχει ἡ ἀρετή· ὁ δὲ πλοῦτος δύναται νὰ εἶναι σύντροφος καὶ τῶν πλέον εὐτελῶν ἐκ τῶν ἀνθρώπων. Ποιεῖ δὲ τοὺς ἀνθρώπους καυχηματίας· ἀλλ' ὅστις τιμᾷ τοὺς θεοὺς τρέφει τὴν καρδίαν του δι' εὐγενεστέρας ἐλπίδος. Ἐὰν δέ, ἂν καὶ εἶνε θνητός, ἔλαχεν ὑγιείας καὶ δύναται νὰ ζῇ ἐκ τοῦ εἰσοδήματός του, ἁμιλλᾶται μὲ τοὺς πρώτους.

Τέρπεται δ' ἐν τῷ βίῳ αὐτοῦ πᾶς ἄνθρωπος, ὅστις ἀγνοεῖ τὴν πτωχίαν, τὰς νόσους καὶ τὴν ἀνίατον πενίαν. Διότι ὁ πόθος εἶνε ἴσος καὶ εἰς τὸν ὑπέρπλουτον καὶ εἰς τὸν ἔχοντα ὀλιγώτερα.

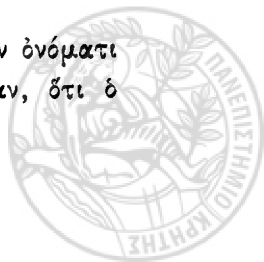
Τὸ δὲ νὰ ἔχῃ τις πᾶν ὅτι ἐπιθυμεῖ δὲν εἶνε ἡδονὴ διὰ τοὺς θνητούς, ἀλλὰ τὰ φεύγοντα πάντοτε ζητοῦσι νὰ τύχωσι. Διὰ τὸν ἄνθρωπον λοιπόν, οὗτινος τὴν καρδίαν ταράττουσι κουφόταται μέριμναι, εἶνε οὗτος ὁ κλῆρος του, ὅσον χρόνον καὶ ἂν ζήσῃ.

Ἡ δὲ ἀρετὴ διὰ κόπου μὲν κτηθεῖσα, ἀλλ' ἀκολουθήσασα ὀρθῶς μέχρι τέλους τὴν πορείαν της, ἐγκαταλείπει εἰς τὸν ἄνδρα καὶ τελευτήσαντα μνημεῖον δόξης, ὅπερ εἶνε πάντοτε ἐπίφθονον παρὰ τοῖς ἀνθρώποις.

Ὠδὴ Β΄.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΔΙΟΝ

Ἀγάλλου, ὦ σεμνοδότειρα Φήμη, φέρουσα ἐν ὀνόματι τῶν Χαρίτων εἰς τὴν ἱερὰν Κέω τὴν ἀγγελίαν, ὅτι ὁ

Ἀργεῖος διὰ τῆς ἰσχυρᾶς χειρός του ἦρατο τὴν νίκην.

Ἐπανάφερε δὲ εἰς τὴν μνήμην ἡμῶν τὰ ἀνδραγαθήματα ἅτινα ἐπί τῆς ἐνδόξου τοῦ Ἰσθμοῦ ῥάχεως, ἐλθόντες ἐκ τῆς θείας τοῦ Εὐξάντου νήσου, ἐπετελέσαμεν, ἐπικυρωθέντα μὲ ἑβδομήκοντα στεφάνους.

Νῦν δὲ καλεῖ ἡ Μοῦσα ἐν αὐτῇ τῇ ἰδίᾳ χώρᾳ τὸν γλυκὺν τῶν αὐλῶν ἦχον τιμῶσα δι' ἐπινικίων ᾠδῶν τὸν ἀγαπητὸν τοῦ Πανθείδα υἱόν.

Ὠδὴ Γ'.

ΕΙΣ ΙΕΡΩΝΑ ΤΟΝ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΝ

Νικητὴν ἁρμάτων ἐν τοῖς Ὀλυμπιακοῖς ἀγῶσι.

Ψάλλε, ὦ Κλειὼ [1]) γλυκύδωρε, ψάλλε τὴν βασίλισσαν τῆς Σικελίας, ἔνθα συγκομίζονται οἱ θαυμασιώτατοι καρποί, τὴν Δήμητραν καὶ τὴν ἰοστέφανον Κόρην της, καὶ τοὺς ταχεῖς τοῦ Ἱέρωνος ἵππους τοὺς τρέχοντας ἐν Ὀλυμπίᾳ. Διότι ἔτρεχον καὶ μετ' αὐτῶν ἡ ὑπέροχος Νίκη καὶ ἡ λαμπρὰ Ἀγλαΐα, παρὰ τὸν πολυκύμαντον Ἀλφειόν, ἔνθα στεφάνους ἦρατο ὁ εὐδαίμων τοῦ Δεινομένους ἀπόγονος.

Καὶ ὁ συνηθροισμένος λαὸς ἀνέκραξε· «Ὦ! ὁ τρισευδαίμων ἀνήρ, ὅστις λαβὼν παρὰ τοῦ Διὸς τὴν τιμὴν νὰ βασιλεύῃ τοῦ πολυπληθεστέρου μέρους τῶν Ἑλλήνων, γνωρίζει τὸ οἰκοδόμημα τοῦ πλούτου του νὰ μὴ εἶναι κεκρυμμένον ὑπὸ τὸν μαῦρον τῆς ἀφανείας πέπλον». Βρίθουσι μὲν τὰ ἱερὰ κατὰ τὰς μεγαλοπρεπεῖς ἑορτάς, βρίθουσι δὲ φιλοξενίας αἱ ὁδοί, λάμπει δ' ἐξ ἀκτινοβολίας ὁ χρυσὸς ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν

[1]) Κλειὼ διὰ τὸ εὔηχον ἀντὶ Κλειοῖ.

καὶ πεποικιλμένων τριπόδων τῶν στηθέντων πρὸ τοῦ ναοῦ, ἔνθα παρὰ τὰς πηγὰς τῆς Κασταλίας, οἱ Δελφοὶ διευθύνουσι τὸ μέγιστον ἄλσος τοῦ Φοίβου.

Τὸν θεόν, τὸν θεὸν πρέπει τις νὰ τιμᾷ, διότι οὗτός ἐστιν ὁ ἄριστος πλοῦτος. Διότι οὕτω ποτέ, ὅτε αἱ Σάρδεις ὑπετάγησαν κατὰ τὴν μοιραίαν τοῦ Διὸς βούλησιν ὑπὸ τὸ κράτος τῶν Περσῶν,ὁ ἄρχων τῆς ἱπποτρόφου ΛυδίαςΚροῖσος ὤφειλε τὴν σωτηρίαν του εἰς τὸν χρυσότοξον Ἀπόλλωνα.

Ἦλθε δ' ἐν τούτοις ἡμέρα ἀνέλπιστος, πλήρης δακρύων, καὶ ὁ βασιλεὺς δὲν ἠθέλησε νὰ ὑπομείνῃ ἐπὶ πλέον τὴν δουλείαν. Ἀλλ' ἔμπροσθεν τῶν χαλκῶν τειχῶν τῆς αὐλῆς του, ἔκτισε πυράν, ἐφ' ἧς ἀνῆλθε περικυκλούμενος ὑπὸ τῆς ἀγαπητῆς του συζύγου καὶ τῶν καλλιπλοκάμων θυγατέρων του, αἵτινες ὠδύροντο ἀπαύστων. Ἀνατείνας δὲ τὰς δύο του χεῖρας πρὸς τὸν ἀχανῆ αἰθέρα, ἐφώναξεν· «Ὢ ἀμείλικτος Τύχη, ποῦ εἶνε αἱ εὐεργεσίαι τῶν θεῶν, ποῦ δὲ ὁ ἄναξ ὁ τῆς Λητοῦς υἱός; Οἱ οἶκοι τοῦ Ἀλυάττου κατεκλύσθησαν ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν στρατιωτῶν, τὸ αἷμα κοκκινίζει τὰ χρυσίζοντα κύματα τοῦ Πακτωλοῦ, ὑβριστικῶς σύρονται αἱ γυναῖκες ἔξω τῶν καλοκτισμένων μεγάρων των. Ὅσα δὲ πρότερον ἐμίσουν, τώρα μοι εἶνε ἀρεστά, τὸ νὰ ἀποθάνω, μοί εἶνε γλυκύτατον».

Τοσαῦτα εἶπε καὶ διέταξε λεπτόποδά τινα Λυδὸν νὰ ἀνάψῃ τὴν πυράν. Αἱ παρθένοι ἐκραύγαζον καὶ περιεπτύσσοντο μετὰ περιπαθείας τὴν μητέρα των, διότι ὁ θάνατος, ὃν βλέπει τις πλησιάζοντα, εἶνε ὁ ἔχθιστος τοῖς ἀνθρώποις. Ἀλλ' ἐνῷ ἤδη ἡ ἰσχυρὰ λάμψις τοῦ φοβεροῦ πυρὸς ἐφώρμα διὰ μέσου, ὁ Ζεὺς πέμψας μελανὸν νέφος, ἔσβεσε τὴν ξανθὴν φλόγα.

Οὐδὲν ἐξ ὅσων ἡ θεία μέριμνα παρασκευάζει εἶνε ἀπίστευτον.

Τότε ὁ Δήλιος Ἀπόλλων φέρων τὸν γέροντα τὸν ἐγκατέστησε μετὰ τῶν καλλισφύρων θυγατέρων του παρὰ τοῖς Ὑπερβορίοις, ἕνεκεν τῆς εὐσεβείας αὐτοῦ, διότι οὐδεὶς ἐκ τῶν θνητῶν δὲν εἶχε προσφέρει τόσον πλούσια δῶρα εἰς τὴν θείαν Πυθώ. Οὐδεὶς ἐκ τῶν θνητῶν ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα, ὦ μεγάτιμε Ἱέρων, ὑπάρχει, ὅστις δύναται νὰ ἰσχυρισθῇ, ὅτι ἔπεμψε περισσότερον χρυσὸν σοῦ εἰς τὸν Λοξίαν.

. . . .

Καὶ ὁ βασιλεὺς Ἀπόλλων εἶπεν εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Φέρητος· «Θνητέ, τὸ πνεῦμά σου πρέπει νὰ τρέφωσι σύναμα δύο γνῶμαι, καὶ ὅτι μόνον ἡ αὔριόν σοι ὑπολείπεται ἔτι ἵνα ἴδῃς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, καὶ ὅτι δύνασαι νὰ ζῇς βαθύπλουτος ἐπὶ πεντήκοντα ἔτη. Εὔφραινε τὴν καρδίαν σου πράττων ὅσια, διότι τοῦτο εἶνε ὑπέρτατον κέρδος. Ὁμιλῶ συνετῶς διὰ τὸν ἐννοοῦντα· διότι ὁ μὲν βαθὺς αἰθὴρ εἶνε ἀμίαντος, οὐδὲ σήπεται τὸ ὕδωρ τοῦ πόντου, χαροποιὸς δὲ εἶνε ὁ χρυσός. Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἐπιτετραμμένον εἰς ἄνδρα νὰ ἀπωθῇ τὸ λευκὸν γῆρας, ἵνα ἐπαναφέρῃ τὴν θάλλουσαν νεότητα. Ἡ λάμψις τῆς ἀρετῆς μόνον δὲν μειοῦται ἐγκατοικοῦσα ἐν τῷ σώματι τῶν θνητῶν, ἀλλ' ἡ Μοῦσα τὴν τρέφει. Ἱέρων ἐπέδειξας εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰ ὡραιότερα τῆς εὐδαιμονίας σου ἄνθη· ὅθεν τῷ εὐτυχοῦντι δὲν φέρει κόσμον ἡ σιωπή.

Θὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν ἐκεῖνος, ὅστις θὰ ὑμνήσῃ μεταξὺ τῶν καλῶν ἔργων, καὶ τὸ ἐγκώμιον ὅπερ σοι πλέκει ἡ μελίρρητος φωνὴ τῆς ἐκ Κέω ἀηδόνος.

'Ωδὴ Δ'.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΔΙΟΝ

Νικητὴν ἁρματοδρομίας ἐν τοῖς Πυθικοῖς ἀγῶσιν.

'Αγαπᾷ ἔτι τὴν τῶν Συρακουσίων πόλιν ὁ χρυσόκομος 'Απόλλων, καὶ τὸν νομοθέτην τῆς πόλεως Ἱέρωνα τιμᾷ. Διότι τρίτην φορὰν ἐξυμνεῖται νικητὴς εἰς τὰ Πύθια παρὰ τὸν ὀμφαλὸν τῆς ὑψηλὰς ῥάχεις ἐχούσης γῆς, ἕνεκα τῆς ἀξίας τῶν ταχυπόδων ἵππων του.

. . . .

Λατρείαν τῷ υἱῷ τοῦ Δεινομένους ἀπονέμομεν, ὅστις μόνος ἐξ ὅλων τῶν κατοικούντων τὴν γῆν ἠδυνήθη νὰ φέρῃ εἰς τὴν ἑστίαν του εἰς τοὺς παραλίους τῆς γῆς μυχούς,[1] τοιαύτην διὰ στεφάνων κοσμηθεῖσαν νίκην, καὶ νὰ ᾄδῃ δύο 'Ολυμπιονίκας. Τί καλλίτερον δύναται νὰ ἔχῃ ἀνὴρ ἢ νὰ λαγχάνῃ, ἕνεκεν τῆς τῶν θεῶν φιλίας, παντοδαπὰ καλά;

'Ωδὴ Ε'.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΔΙΟΝ

Νικητὴν ἱπποδρομίας ἐν 'Ολυμπιακοῖς ἀγῶσιν.

Εὐδαιμονέστατε ἀρχηγὲ τῶν ἁρματοδρόμων Συρακουσίων, θὰ μάθῃς μὲν νὰ ἐκτιμᾷς τὰ γλυκέα τῶν ἰοστεφάνων Μουσῶν δῶρα ὀρθότερον ὅσον οὐδεὶς ἐκ τῶν θνητῶν ὅσοι τὴν γῆν νῦν κατοικοῦσι, τὸ δὲ φιλοδίκαιον πνεῦμά σου ἀφήνων νὰ ἀναπαυθῇ ἀπὸ τὰς μερίμνας, στρέψον τὸν νοῦν σου

[1]) Κατὰ Κέννον, τῆς Αἴτνας.

πρὸς τὰ ἐδῶ· ἰδοὺ ὅτι τῇ βοηθείᾳ τῶν βαθυζώνων Χαρίτων εἷς ξένος ἐκ τῆς ἱερᾶς του νήσου, ὑφάνας ὕμνον τὸν ἀποστέλλει εἰς τὴν ἔνδοξον πόλιν σου, ὀνομαστὸς τῆς χρυσοστεφάνου Οὐρανίας θεράπων, ἐπιθυμεῖ δὲ νὰ ἐκχύσῃ ἐκ τοῦ στήθους του φωνὰς ὑμνητικὰς διὰ τὸν Ἱέρωνα.

Διὰ τῶν ταχέων δ' αὐτοῦ πτερύγων διασχίζων τὸν βαθὺν αἰθέρα ὑψοῦται ὁ ἀετός, ἄγγελος τοῦ ὑψίστου ἄνακτος τοῦ βαρυγδούπου Διός, ὑπερήφανος καὶ θαρρῶν εἰς τὴν σταθερὰν αὐτοῦ δύναμιν, πτήσσουσι δὲ τὰ λοιπὰ γλυκύφθογγα πτηνὰ ἐκ φόβου. Οὔτε αἱ κορυφαὶ τῆς ἀπείρου γῆς ἀναχαιτίζουσιν αὐτὸν οὔτε τὰ ἄβατα τῆς ἀκαμάτου θαλάσσης κύματα· βαίνει δὲ μὲ τὰς τοῦ Ζεφύρου πνοάς, εὐδιάγνωστος, διὰ τοῦ λεπτοτρίχου λόφου του, μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων.

Οὕτω καὶ ἐγὼ ὅμοιος μὲ αὐτὸν νῦν ἔχω ἔμπροσθέν μου μυρίους τρόπους, ὅπως ἐξυμνήσω τὴν ἀρετήν σας, πρὸς τιμὴν τῆς κυανοπλοκάμου Νίκης καὶ τοῦ χαλκοστέρνου Ἄρεως, ὦ μεγαλόψυχοι τοῦ Δεινομένους υἱοί! Εἴθε οὐδέποτε νὰ ἀποκάμῃ ὁ θεὸς εὐνοῶν ὑμᾶς.

Ἡ χρυσοβραχίων Ἠὼς εἶδε νικήσαντα τὸν ξανθότριχα Φερένικον πῶλον τὸν ὡς θύελλα ταχὺν πλησίον τοῦ πολυκυμάντου Ἀλφειοῦ καὶ παρὰ τὴν θείαν Πυθώ. Τὴν χεῖρα δὲ πρὸς τὴν γῆν ἐστραμμένην ἔχων ὁρκίζομαι ὅτι ποτὲ πρότερον εἰς ἱππικοὺς ἀγῶνας, ἐν τῷ σταδίῳ δὲν ἐρρύπανεν αὐτὸν κόνις πρὸς τὸ τέλος ὁρμῶντα. Διότι ὅμοιος μὲ ὁρμὴν βορρᾶ καὶ ἀκινδύνως διὰ τὸν ὁδηγὸν αὐτοῦ ἐφορμᾷ ἵνα δώσῃ εἰς τὸν φιλόξενον Ἱέρωνα νέαν νίκην. Εὐτυχὴς ὅστις ἔλαβε παρὰ τοῦ θεοῦ τὸ μερίδιόν του ἐκ τῶν ἀγαθῶν καὶ προσέτι νὰ διάγῃ βίον ἐν ἀφθονίᾳ ἐν μέσῳ τύχης φθονουμέ-

νης, διότι οὐδεὶς ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς ἐγεννήθη διὰ νὰ ἦνε καθ' ὅλα εὐδαίμων.

Πρότερόν ποτε ὁ κατασυντρίψας τὰς ὀκτὼ πύλας τοῦ Ἅδου, ὁ ἀνίκητος υἱὸς τοῦ ἀργικεραύνου Διός, εἰσέδυσεν, ὡς λέγουσιν, εἰς τὰς κατοικίας τῆς καλλισφύρου Περσεφόνης, ἵνα ἐπαναφέρῃ ἐκ τοῦ Ἅδου εἰς τὸ Φῶς τὸν μὲ τραχεῖς ὀδόντας κύνα, τὸν υἱὸν τῆς δυστρόπου Ἐχίδνης. Ἐκεῖ εἶδε τὰς ψυχὰς τῶν δυστυχῶν θνητῶν, παρὰ τὰ ῥεῖθρα τοῦ Κωκυτοῦ, ὁμοίας πρὸς φύλλα, ἅτινα ὁ ἄνεμος σείει ἐπὶ τῶν λευκῶν κορυφῶν τῆς ἀρνοτρόφου Ἴδης. Μεταξὺ τῶν ψυχῶν τούτων ἐξέπληττε τοὺς ὀφθαλμοὺς τὸ φάσμα τοῦ πολεμοχαροῦς καὶ καρτεροψύχου Πορθανίδα.

Τοῦτον λοιπὸν καθὼς εἶδεν ὁ θαυμαστὸς ἥρως ὁ τῆς Ἀλκμήνης υἱὸς λάμποντα διὰ τῆς πανοπλίας του, ἐτάνυσε τὴν τρίζουσαν τοῦ τόξου χορδήν. Ἀκολούθως ἐκλέγει βέλος μὲ χαλκὴν αἰχμὴν σηκώσας τὸ πῶμα τῆς φαρέτρας.

Ἀπέναντι αὐτοῦ ἐμφανίζεται τότε ἡ ψυχὴ τοῦ Μελεάγρου καὶ γνωρίζουσα αὐτὸν καλῶς, τῷ ἀπέτεινε τὸν λόγον: «Υἱὲ τοῦ μεγάλου Διός, σταμάτησον, κατεύνασον πάλιν τὴν ψυχήν σου καὶ ἂς μὴ τοξεύωσιν ἐπὶ ματαίῳ αἱ χεῖρές σου τὸ αἰχμηρὸν βέλος κατὰ τῶν ψυχῶν τῶν θνητῶν. Μηδὲν φοβοῦ!». Οὕτως εἶπε, κατελήφθη δὲ ὑπὸ θάμβους ὁ βασιλεύς, ὁ τοῦ Ἀμφιτρύονος υἱός καὶ ἐφώνησε· «Τίς ἐκ τῶν ἀθανάτων ἢ ἐκ τῶν θνητῶν ἔθρεψε τοιοῦτον βλαστὸν καὶ εἰς ποίαν γῆν; Τίς δὲ τὸν ἐφόνευσεν; Ἀφεύκτως εἶνε ἐκεῖνος, ὃν θὰ πέμψῃ κατὰ τῆς κεφαλῆς μου ἡ καλλίζωνος Ἥρα. Ταῦτα δὲ βεβαίως ἐνδιαφέρουσι τὴν ξανθὴν Παλλάδα».

Πρὸς αὐτὸν δ' ἀπεκρίθη ὁ Μελέαγρος χύνων δάκρυα·

«Εἶνε δύσκολον εἰς τοὺς κατοίκους τῆς γῆς νὰ μεταστρέψωσι τὰ σχέδια τῶν θεῶν.

Διότι ἄλλοτε καὶ ὁ πατήρ μου ὁ ἱπποδαμαστὴς Οἰνεὺς ἤθελε καταπαύσει τὴν ὀργὴν τῆς σεβαστῆς θεᾶς, τῆς καλυκοστεφοῦς καὶ λευκωλένου Ἀρτέμιδος, τοσοῦτον καθικέτευσεν αὐτήν, θυσιάζων πολλὰς αἶγας καὶ πορφυροῦς τὰ νῶτα βοῦς. Ἀλλ᾽ ἡ ὀργὴ τῆς θεᾶς ὑπῆρξεν ἀκαταδάμαστος; φοβερὸν δὲ καὶ ἀμείλικτον ἐν τῇ μάχῃ κάπρον ἐξήγειρεν ἡ παρθένος εἰς τὴν καλλίχορον Καλυδῶνα, ἔνθα μὲ δύναμιν ἴσην τῆς τῶν πλημμυρῶν ἐξερρίζωνε διὰ τοῦ ὀδόντος του τὰ περιφράγματα τῶν ἀγρῶν, καὶ ἔσφαζε τὰ πρόβατα καὶ ὅντινα δήποτε ἐκ τῶν θνητῶν, ὅστις ἤθελεν ἔλθει ἐναντίον του.

Τότε τὸ ἄνθος τῆς Ἑλλάδος, συνήψαμεν κατ᾽ αὐτοῦ στυγερὸν καὶ ἀπαίσιον πόλεμον, διαρκέσαντα ἓξ ἡμέρας. Ὅτε δὲ ὁ θεὸς παρέσχε τὴν νίκην εἰς τοὺς Αἰτωλούς, θάπτομεν οὓς ὁ κάπρος ἐφόνευσεν, ἐφορμῶν μὲ μανιώδη φωνήν, καὶ τὸν Ἀγκαῖον καὶ Ἀγέλαον, τὸν καλλίτερον τῶν προσφιλῶν μου ἀδελφῶν, τοὺς ὁποίους ἡ Ἀλθαία ἐγέννησεν εἰς τὰ περιφανῆ τοῦ πατρός μας Οἰνέως ἀνάκτορα. Καὶ ἄλλοι ἀκόμη ἀπώλλοντο δι᾽ ὀλεθρίας τύχης. Διότι δὲν εἶχε καταπαύσει ἀκόμη ἡ ὀργὴ τῆς σκληρᾶς κυνηγέτιδος, τῆς θυγατρὸς τῆς Λητοῦς. Πέριξ δὲ τῆς πορφυρᾶς καὶ σπινθηριζούσης δορᾶς, ἐδέησε νὰ ἀγρυπνῶμεν, ἵνα ἀπωθήσωμεν τοὺς ἰσχυροὺς ἐν πολέμῳ Κουρῆτας. Ἔνθα ἐγὼ μεταξὺ πολλῶν ἄλλων ἐφόνευσα τὸν Ἴφικλον καὶ τὸν γενναῖον Ἀφάρητα θαυμαστοὺς πολεμιστάς, ἀδελφοὺς τῆς μητρός μου, διότι ὁ γενναιόψυχος Ἄρης δὲν κάμνει διάκρισιν φίλων ἐν πολέμῳ, τὰ δὲ τυφλὰ βέλη

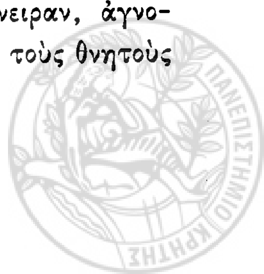
ἅτινα αἱ χεῖρες ἐκτοξεύουσι κατὰ τῆς ζωῆς τῶν ἐχθρῶν, φέρουσι τὸν θάνατον εἰς ὅντινα ὁ θεὸς θέλει.

Χωρὶς νὰ ἀποβλέψῃ πρὸς ταῦτα ἡ σκληρὰ τοῦ Θεστίου κόρη, ἡ ἀθλία μήτηρ μου, ἐβουλεύθη τὸν ὄλεθρόν μου, ἡ ἀνοικτίρμων γυνή. Καὶ ἔκαιε, ἐξαγαγοῦσα ἔκ τινος πεποικιλμένου κυτίου, δαυλὸν εὔφλεκτον, τὸν ὁποῖον ἡ Κλωθὼ εἶχε προορίσῃ ὡς ὅριον τῆς ἡμετέρας ζωῆς. Ἔτυχον τότε νὰ συλεύω τὸ ἄμεμπτον σῶμα τοῦ ἀνδρείου Κλυμένου, υἱοῦ τοῦ Δαϊπύλου, ὃν εἶχον τοξεύσει πρὸ τῶν πύργων. Οἱ ἄλλοι δ' ἔφευγον πρὸς τὴν καλοκτισμένην πόλιν Πλευρῶνα. Ἡ δὲ γλυκεῖα ζωὴ ἠλαττοῦτο ἐν ἐμοί, ᾐσθάνθην ὅτι ἡ δύναμις μὲ ἐγκατέλειπε, Φεῦ ! καὶ κατὰ τὴν τελευταίαν μου ἀναπνοὴν ἔκλαια ὁ ταλαίπωρος, ὅτι χάνω τὴν ὡραίαν καὶ ἀκμαίαν νεότητα.

Λέγουσιν, ὅτι ὁ ἀτρόμητος τοῦ Ἀμφιτρύωνος υἱός, μόνος διὰ πρώτην φοράν, ἔβρεξε τὰ βλέφαρά του ἐξ οἴκτου διὰ τὴν τύχην ἑνὸς δυστυχοῦς θνητοῦ. Καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποκρινόμενος εἶπε:

«Διὰ τοὺς θνητοὺς τὸ ἄριστον τῶν ἀγαθῶν εἶνε νὰ μὴ γεννηθῶσι καὶ νὰ μὴ ἴδωσι ποσῶς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ὠφελεῖ τοιαῦτα νὰ θρηνῶμεν, πρέπει νὰ εἴπωμεν ἐκεῖνο, ὅπερ καὶ μέλλει νὰ μᾶς παράσχῃ ὠφέλειάν τινα. Ὑπάρχει εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ φιλοπολέμου Οἰνέως, μεταξὺ τῶν θυγατέρων του, παρθένος ἥτις σοὶ ὁμοιάζει κατὰ τὴν μορφήν ; Ἐπεθύμουν νὰ τὴν λάβω δι' ἁβρὰν σύζυγον».

Ἡ ψυχὴ τοῦ πολεμικοῦ Μελεάγρου τῷ ἀπήντησε· «Ἐγκατέλιπον εἰς τὸν οἶκον τὴν εὐτράχηλον Δαϊάνειραν, ἀγνοοῦσαν ἀκόμη τὴν χρυσῆν θεὰν τὴν θέλγουσαν τοὺς θνητοὺς Κύπριδα.

Λευκώλενε Καλλιόπη, σταμάτησον τὸ ὡραῖον σου ἅρμα ἐδῶ, καὶ ὕμνησον τὸν Κρονίδην Δία, ὅστις ἐν Ὀλύμπῳ ἄρχει τῶν θεῶν, καὶ τὸν ἀκαμάτως ῥέοντα Ἀλφειὸν καὶ τοῦ Πέλοπος τὴν δύναμιν καὶ τὴν Πίσαν, ἔνθα ὁ Φερένικος διὰ τῶν ποδῶν του νικήσας εἰς τὸν δρόμον, ἐδόξασε τὰς εὐπύργους Συρακούσας φέρων εἰς τὸν Ἱέρωνα τὸν κλάδον τῆς εὐδαιμονίας. Πρέπει δὲ χάριν τῆς ἀληθείας νὰ αἰνῶμεν πάντα μεταξὺ τῶν θνητῶν εὐτυχοῦντα, ἀπωθοῦντες δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν τὸν φθόνον. Βοιωτὸς ἀνὴρ, τὰ ἑξῆς προεκήρυξεν, ὁ Ἡσίοδος ὁ τῶν Μουσῶν θεράπων: «ὅντινα οἱ θεοὶ τιμῶσι, πρέπει ἐπίσης καὶ ἡ τῶν ἀνθρώπων φήμη νὰ ἀκολουθῇ».

Πείθομαι εὐαρέστως, ὅπως ἀποστείλω εἰς τὸν Ἱέρωνα ἔνδοξον ὕμνον ὅστις νὰ τὸν διευθύνῃ εἰς τὸν βίον.

Διότι ἡ εὐγένεια αὐτοῦ στηρίζεται ἐπὶ θεμελίων ἀκμαίων, ἅτινα εἴθε ὁ μέγιστος πατὴρ Ζεῦς νὰ διαφυλάσσῃ ἀκίνητα καὶ στερεὰ ἐν εἰρήνῃ.

Ὠδὴ ϛ'.

ΕΙΣ ΛΑΧΩΝΑ ΚΕΙΟΝ

Νικητὴν Δρόμου ἐν Ὀλυμπίοις.

Ὁ Λάχων διὰ τῶν νικητηρίων αὐτοῦ ποδῶν ἔτυχε παρὰ τοῦ μεγίστου Διὸς πλησίον τῶν ῥείθρων τοῦ Ἀλφειοῦ ἀμοιβὴν ἐκ τῶν ἐνδοξοτάτων, ἐξ ὅσων ποτὲ νεανίαι ἀνθοστεφεῖς ὕμνησαν, ψάλλοντες τὴν ἀμπελοτρόφον Κέω, νικήτριαν ἐν Ὀλυμπίᾳ εἰς τὴν πυγμαχίαν καὶ τὸν δρόμον.

Εἰς σὲ νῦν ὁ τῆς Οὐρανίας ὕμνος τῆς βασιλίσσης τῆς με-

λωδίας, ὡς ἀμοιβὴ τῆς νίκης, ὦ υἱὲ τοῦ Ἀριστομένους, μὲ τοὺς ταχεῖς ὡς οἱ ἄνεμοι πόδας· σὲ ὑμνεῖ, διὰ μελῶν πρὸ τῆς οἰκίας σου, ὅτι νικήσας εἰς τὸ στάδιον ἐδόξασας τὴν Κέω.

Ὠδὴ Ζ'.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΔΙΟΝ

Ὦ Ἡμέρα, λαμπρὰ κόρη τοῦ Χρόνου καὶ τῆς Νυκτὸς, σὲ πεντήκοντα μῆνες συμπεπληρωμένοι, ἄγουσι διὰ δεκάέκτην φορὰν εἰς Ὀλυμπίαν, ἵνα κρίνῃς περὶ τῆς ταχύτητος τῶν εὐκινήτων ποδῶν τῶν Ἑλλήνων καὶ περὶ τῆς ἰσχυρᾶς δυνάμεως τῶν μελῶν των. Ὅστις δὲ παρὰ σοῦ λάβῃ, ὡς ἀμοιβὴν τῆς νίκης, τὸ βραβεῖον, οὗτος ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ἔνδοξος καλεῖται, καὶ εἶνε πολυζήλωτος.

Τὸν υἱὸν νῦν τοῦ Ἀριστομένους Λάχωνα ἐκόσμησας διὰ στεφάνων. . . . .

. . . .

Ὠδὴ Η'.

ΕΙΣ ΑΓΝΩΣΤΟΝ

. . . .

Ὑμνῶ τὴν Πυθῶνα ἔνθα θύουσι πρόβατα καὶ τὴν Νεμέαν καὶ τὸν Ἰσθμόν. Στρέφων δὲ πρὸς τὴν γῆν τὴν χεῖρά μου, ὡς μαρτύριον, θὰ ἐγκωμιάσω τὸ ὄνομά του. Ἡ δ' ἀλήθεια λαμπρύνει τὰ πάντα. Οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀνθρώπων καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα ὑπάρχει, ὅστις ἐν τῇ αὐτῇ ἡλικίᾳ παῖς ἢ ἀνὴρ ἔσχε λαμπροτέρους θριάμβους.

Ὦ Ζεῦ! ὁ κραδαίνων ὡς λόγχην τὸν κεραυνόν, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ἀργυροστροβίλου Ἀλφειοῦ ἐξεπλήρωσας τὰς θεοδότους εὐχάς του καὶ ἔθεσας περὶ τὴν κεφαλήν του πράσινον κλάδον τῆς Αἰτωλικῆς ἐλαίας κατὰ τοὺς ἐνδόξους ἀγῶνας τοῦ Φρυγίου Πέλοπος.

Ὠδὴ Θ΄.

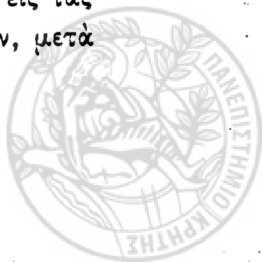
ΕΙΣ ΑΥΤΟΜΗΔΗΝ ΦΛΕΙΑΣΙΟΝ

Νικητὴν Πεντάθλου ἐν Νεμέᾳ.

Ὦ χρυσηλάκατοι Χάριτες, δότε τῇ φωνῇ ὑμῶν τὸν τόνον ἐκεῖνον, ὅστις πείθει τοὺς θνητούς, ὁπόταν ὁ θεῖος προφήτης τῶν ἰοβλεφάρων Μουσῶν παρασκευάζηται νὰ ὑμνήσῃ τὴν Φλειοῦντα καὶ τὸ εὐθαλὲς πεδίον τοῦ Νεμαίου Διός, ἔνθα ἡ λευκώλενος Ἥρα ἔθρεψε τὸν φονέα τῶν προβάτων τὸν βαρύφωνον λέοντα, ὅστις παρέσχεν εἰς τὸν Ἡρακλέα τὸν πρῶτον τῶν ἐνδόξων αὐτοῦ ἄθλων.

Ἐκεῖ διὰ πρώτην φορὰν οἱ ἐρυθράσπιδες ἥρωες, οἱ ἐπίλεκτοι τῶν Ἀργείων, ἠγωνίσθησαν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀρχεμόρου, ὃν ὑπερήφανος καὶ μὲ ὀξυδερκεῖς ὀφθαλμοὺς ὄφις εἶχε φονεύσει, ἐνῷ συνέλεγεν ἄνθη, προάγγελμα τοῦ μέλλοντος θανάτου. Ὦ ἰσχυρὰ Μοῖρα! Μάτην ὁ υἱὸς τοῦ Ὀϊκλέους τὸν συνεβούλευσε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰς πολυανθρώπους ὁδούς. Ἡ ἐλπὶς διαστρέφει τὸν νοῦν τῶν ἀνθρώπων πρὸς ὄφελός της.

Αὕτη τότε ἔπεμψε τὸν Ἄδραστον τὸν Ταλαονίδην εἰς τας Θήβας πρὸς τὸν μαστιγωτὴν τῶν ἵππων Πολυνείκην, μετὰ

τοὺς ἐνδόξους ἐκείνους ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας. Ἔνδοξοι μεταξὺ τῶν θνητῶν ἐκεῖνοι, οἵτινες θὰ καλύψωσι τὴν ξανθήν των κόμην διὰ τριετοῦς στεφάνου. Εἰς τὸν Αὐτομήδη νῦν νικήσαντα ὁ θεὸς ἔδωκε τοῦτο.

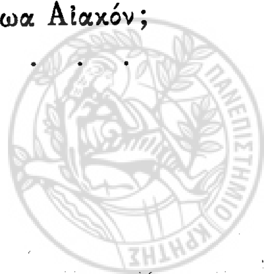
Διότι ἐν τοῖς πεντάθλοις διέπρεπεν, ὡς διακρίνεται μεταξὺ τῶν ἄστρων κατὰ τὴν νύκτα τὴν διχοτομοῦσαν τοὺς μῆνας, τὸ ὡραῖον φῶς τῆς Σελήνης.

Τοιοῦτος ἐν τῷ ἀπείρῳ τῶν Ἑλλήνων κύκλῳ, ἐδείκνυε τὸ θαυμάσιον αὐτοῦ σῶμα ρίπτων τὸν κυκλοτερῆ δίσκον, ἤ, ὅταν ἡ χείρ του ἀκοντίζουσα εἰς τὸν βαθὺν αἰθέρα τὸν κλάδον τῆς μελανοφύλλου ἀκτέας, παρώτρυνε τὰς φωνὰς τοῦ λαοῦ, ἢ ὅταν ἀπήστραπτε ἐν τῷ τελευταίῳ καμάτῳ τῆς πάλης. Ὅταν δὲ διὰ τῆς ὑπερφυοῦς αὐτοῦ δυνάμεως ἐξηνάγκασε νὰ ἐγγύσωσι πρὸς τὴν γῆν σώματα μὲ ἰσχυρὰ μέλη, ἐπανῆλθεν πρὸς τὸν πορφυροκύματον ποταμὸν Ἀσωπόν, τὸν ὀνομαστὸν ἀνὰ πᾶσαν τὴν γῆν. Καὶ οἱ εἰς τὰς ἐσχάτας τοῦ Νείλου ἀκτὰς οἰκοῦντες, καὶ αἱ κατοικοῦσαι παρὰ τὰ ὡραῖα ρεῖθρα τοῦ Θερμώδοντος, πολύπειροι εἰς τὸν χειρισμὸν τῆς λόγχης κόραι τοῦ δεξιοῦ ὑποδαμαστοῦ Ἄρεως ἐγνώρισαν τοὺς ἀπογόνους σου, ὦ πολυζήλωτε βασιλεῦ τῶν ποταμῶν, ἐπίσης καὶ τὸ ἔδαφος τῆς ὑψηπύλου Τροίας.

Πανταχοῦ κατὰ τὰς εὐρείας ὁδοὺς ἵπταται ἀνὰ πᾶσαν τὴν γῆν ἡ φήμη τῆς γενεᾶς σου, τῶν θυγατέρων σου μὲ τὰς λαμπρὰς ζώνας, τὰς ὁποίας οἱ θεοὶ κατῴκισαν ὑπὸ αἰσίους οἰωνοὺς ἀρχηγοὺς ἀπορθήτων πόλεων.

Διότι τίς δὲν γνωρίζει τὴν καλόκτιστον πόλιν τῶν κυανοπλοκάμων Θηβῶν ἢ τὴν μεγαλώνυμον Αἴγιναν, ἥτις, πλανηθεῖσα ὑπὸ τοῦ μεγίστου Διός, ἐγέννησε τὸν ἥρωα Αἰακόν;

. . . .

Εἴθε εἷς ὕμνος εἰς τοὺς ἐπιγιγνομένους νὰ καταδεικνύῃ πάντοτε τὴν ἔνδοξον ταύτην ἐν Νεμέᾳ νίκην, ἰδοὺ ὅτι τὸ καλὸν τοῦτο ἔργον τυχὸν γνησίων ὕμνων, κεῖται παρὰ τοῖς θεοῖς εἰς τὸ ὑψηλὸν αὐτὸν κατοικητήριον. . . . . . .

. . . .

Ὠδὴ Ι΄.

ΕΙΣ (ΠΑΣΙΑΝ) ΑΘΗΝΑΙΟΝ

Νικητὴν δρόμου ἐν ἰσθμίοις

. . . .

Καὶ νῦν ὁ τῆς ἀδελφῆς σύζυγος, ὦ Πασία, ἐκίνησε τὴν γλυκύφωνον νησιωτικὴν μέλισσαν, ὅπως ἐν αἰώνιον τῶν Μουσῶν μνημεῖον παράσχῃ εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους τὴν χαρὰν τοῦ ἐπαινεῖν τὰς ἀρετάς σου, κυρῆττον εἰς τοὺς κατοίκους τῆς γῆς, πόσον σήμερον ἡ Νίκη, ἡ δι' ἀνθέων τὴν ξανθὴν κεφαλὴν περιβάλλουσα, ἔδωκε διὰ σοῦ λαμπρότητα εἰς τὰς μεγάλας Ἀθήνας καὶ δόξαν εἰς τὴν φυλὴν τῶν Οἰνειδῶν, εἰς τοὺς λαμπροὺς τοῦ Ποσειδῶνος ἀγῶνας, ἔνθα οἱ Ἕλληνες ἀπεθαύμασαν τὴν ταχεῖαν ὁρμὴν τῶν ποδῶν σου.

Ἐπορεύετο ἐν τῷ σταδίῳ ἐξακοντίζων ἔτι κατὰ τῶν νέων αὐτοῦ ἀντιπάλων θερμὴν πνοήν, ὁ δ' ἱδρὼς κατέβρεχε τὰ ἐνδυματά του, ὅτε εἰσώρμα ἐν μέσῳ τοῦ ὁμίλου τῶν θεατῶν, ἀπαστράπτων ἐκ τῆς λάμψεως τοῦ ἐλαίου, ἀφοῦ εἶχε κάμψει τὸν τετραπλοῦν τοῦ σταδίου κύκλον.

Δίς οἱ διερμηνεῖς τῶν εὐθυδίκων Χαρίτων ἀνηγόρευσαν αὐτὸν Ἰσθμιονίκην, δίς δ' ἐν Νεμέα παρὰ τὸν ἁγνὸν βωμὸν τοῦ Κρονίδου Διός.

Καὶ ἡ ἔνδοξος Θήβη ἐδέχθη αὐτὸν ἐπαξίως τῶν θριάμβων του καὶ τὸ εὐρύχορον Ἄργος, καὶ ἡ Σικυών, ὡς καὶ οἱ κατοικοῦντες τὴν Πελλάναν καὶ τὴν πλουσίαν εἰς θερισμοὺς Εὔβοιαν, καὶ οἱ τὴν ἱερὰν τῆς Αἰγίνης νῆσον.

Ἕκαστος δὲ ζητεῖ διάφορον ὁδὸν, ὅπως ἀκολουθῶν αὐτὴν τύχῃ τῆς λαμπρᾶς δόξης. Μυρίαι δὲ εἶναι αἱ ἐπιστῆμαι τῶν ἀνδρῶν. Εἰς τὸν ἕνα ἡ σοφία ἢ ἡ εὔνοια, ἣν ἐκ μέρους τῶν Χαρίτων ἀπολαμβάνει, παρέχει τὴν χρυσοκόσμητον ἐλπίδα, εἰς τὸν ἄλλον ἡ γνῶσις θείων τινῶν χρησμῶν, ἄλλος πρὸς πολλοὺς σκοποὺς τὸ ποικίλον αὐτοῦ τόξον τείνει, ἄλλοι δὲ μεγαλαυχοῦσι διὰ τὰ ἔργα των καὶ διὰ τὰς ἀγέλας τῶν βοῶν των. Ἀλλὰ τὸ μέλλον τίκτει τὸ τέλος ἄδηλον, ὅπερ ἡ τύχη θέλει ὁρίσει.

Τὸ δὲ κάλλιστον τῶν ἀγαθῶν εἶνε τὸ νὰ εἶνέ τις ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων πολυζήλωτος. Γνωρίζω καὶ τοῦ πλούτου τὴν δύναμιν, ἥτις καὶ τὸν ἄχρηστον ἀκόμη καθιστᾶ ὠφέλιμον. Ἀλλὰ πρὸς τί ἡ φωνὴ τὴν ὁποίαν ἐκβάλλω νὰ διασκεδάννυται ἐκτὸς τῆς ὁδοῦ; Ἡ χαρὰ τῆς νίκης ἔχει λεχθῇ τοῖς θνητοῖς. . . . .

. . . .

Ὠδὴ ΙΑ΄.

ΕΙΣ ΑΛΕΞΙΔΑΜΟΝ ΤΟΝ ΜΕΤΑΠΟΝΤΙΟΝ

Νικητὴν πάλης ἐν Πυθίοις.

Ὦ γλυκύδωρε Νίκη, **κατάγεσαι ἐκ τοῦ πατρὸς τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων καθημένη ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ αὐτοῦ θρόνου, δύναμις ὑπέροχος** καὶ ἐν τῷ πολυχρύσῳ Ὀλύμ-

πῳ ἱσταμένη παρὰ τὸν Δία κρίνεις τὴν ἀρετὴν τῶν τε ἀθανάτων καὶ τῶν θνητῶν. Ἔσο μοι εὔνους, ὦ κόρη τῆς βαθυπλοκάμου καὶ ὀρθοδίκου Στυγός. Χάριν σοῦ δὲ καὶ νῦν οἱ ὡραῖοι καὶ εὐειδεῖς νέοι φαιδρύνουσι διὰ τῶν ἑορτῶν καὶ τῶν κώμων των τὴν ὑπὸ τῶν θεῶν τιμωμένην πόλιν τῶν Μεταποντίων. Ὑμνοῦσι δὲ τὸν Πυθιόνικον τὸν θαυμαστὸν τοῦ Φαΐσκου υἱόν.

Ὁ ἐν Δήλῳ γεννηθεὶς υἱὸς τῆς βαθυζώνου Λητοῦς δι' εὐνοϊκοῦ βλέμματοςἐδέχθη αὐτὸν, πολλοὶ δὲ ἀνθέων στέφανοι ἔστεψαν τὸν Ἀλεξίδαμον εἰς τῆς κρατερᾶς Κίρρας τὴν πεδιάδα, διὰ τὴν ἀείποτε θριαμβευτικὴν αὐτοῦ πάλην· ὁ ἥλιος οὐδόλως εἶδεν αὐτὸν κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην νὰ πέσῃ πρὸς τὴν γῆν. Θὰ εἴπω δὲ ὅτι καὶ εἰς τὰ θεῖα πεδία τοῦ ἁγνοῦ Πέλοπος, παρὰ τὸν καλλίρροον Ἀλφειὸν, ἐὰν δὲν ἀπέτρεπέ τις τῆς ὀρθῆς Δίκης τὴν ὁδὸν, ἡ φιλόξενος ἐλαία ἤθελε στεφανώσῃ τὴν κόμην του διὰ τοῦ ἀργυροῦ φυλλώματός της καὶ ἡ μοσχοτρόφος πάτριος γῆ θὰ τὸν ἔβλεπε ἐπανερχόμενον νικητήν.

Πλὴν ἡ φθονερὰ Τύχη ἐν τῇ καλλιχόρῳ χώρᾳ ἐγνώρισεν εἰς τὸν παῖδα ποικίλας τέχνας. Ἀλλ' ἢ θεός τις εἶναι αἴτιος ἢ αἱ πολύπλαγκτοι γνῶμαι τῶν θνητῶν ἀφήρπασαν ἐκ τῶν χειρῶν του τὸ ὑπέρτατον βραβεῖον; Νῦν δ' ἡ κυνηγέτις Ἄρτεμις ἡ χρυσηλάκατος καὶ ἔνδοξος διὰ τὸ τόξον αὐτῆς, ἔδωκεν αὐτῷ περιφανῆ νίκην.

Εἰς τὴν Ἀρτέμιδα ἔκτισέ ποτε βωμὸν πολύλλιστον (εἰς ὃν πολλαὶ γίνονται δεήσεις) ὁ υἱὸς τοῦ Ἄβαντος καὶ αἱ εὔπεπλοι θυγατέρες του, τὰς ὁποίας ἡ πανίσχυρος Ἥρα ἐξεδίωξεν ἐκ τῶν ἐρατεινῶν μεγάρων τοῦ Προίτου διαστρέψασασα τὰς φρένας των ὑπὸ κρατερᾶς ἀνάγκης.

Διότι ἐν τῇ παρθενικῇ ἔτι ἡλικίᾳ ἐπορεύθησαν εἰς τὸ τέμενος τῆς πορφυροζώνου θεᾶς καὶ ἐκήρυττον ὅτι ὁ πατὴρ αὐτῶν ὑπερεῖχε πολὺ κατὰ τὸν πλοῦτον τὴν ξανθὴν σύντροφον τοῦ σεβαστοῦ Διός, ὅστις μακρόθεν δεσπόζει. Κατ' αὐτῶν δὲ θυμωθεῖσα ἡ θεὰ ἐνέβαλεν εἰς τὸ στῆθος των τὴν παραφροσύνην.

Ἔφευγον δὲ πρὸς τὰ μακρὰ καὶ μεγάλα φυλλώματα ἔχοντα ὄρη, ἐκβάλλουσαι καταπληκτικὰς φωνὰς καὶ ἐγκαταλείπουσαι τὴν πόλιν τῆς Τίρυνθος καὶ τὰς θεοκτίστους ὁδούς της.

Ἐνταῦθα δέ, κατὰ τὸ δέκατον ἤδη ἔτος, ἐγκαταλείψαντες τὸ θεοφιλὲς Ἄργος, οἱ ἀτρόμητοι εἰς τὰς μάχας καὶ χαλκάσπιδες ἡμίθεοι κατῴκουν μετὰ τοῦ πολυζηλώτου βασιλέως των. Διότι ἔρις τρομερὰ καὶ ἀκαταμάχητος, γεννηθεῖσα ἐξ ἀφανοῦς καὶ ἀσθενοῦς αἰτίας ηὔξανε μεταξὺ τῶν δύο ἀδελφῶν τοῦ Προίτου καὶ τοῦ Ἀκρισίου, κατέστρεφε δὲ τοὺς λαοὺς δι' ἀμετροδίκων διχοστασιῶν καὶ δι' ὀλεθρίων μαχῶν.

Παρεκάλεσαν δὲ τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἄβαντος νὰ κρίνωσι, ἐπειδὴ κατεῖχον γῆν πολύκριθον τὴν τῆς Τίρυνθος, ὅπως ὁ νεώτερος ἐγκατασταθῇ ἐκεῖ, πρὶν προβῶσιν εἰς τὰ ἔσχατα.

Καὶ ὁ Κρονίδης Ζεῦς ἐπίσης, ἵνα τιμήσῃ τὴν γενεὰν τοῦ Δαναοῦ καὶ τοῦ ἱπποδαμαστοῦ Λυγκέος, ἤθελε νὰ παύσωσι τὰς στυγερὰς ἔριδας. Οἱ δὲ ὑπερήφανοι Κύκλωπες ἦλθον, ἵνα διὰ τῶν ἐργατικῶν χειρῶν των κτίσωσι τεῖχος εἰς τὴν ἔνδοξον πόλιν, δι' ἣν ἔκτοτε οἱ ὑπερένδοξοι ἰσόθεοι ἥρωες ἐγκατέλιπον τὸν ὡραῖον τοῦ Ἄργους τόπον τὸν ὀνομαστὸν διὰ τὴν ἱπποτροφίαν του. Ἐντεῦθεν σπεύδουσαι ἔφυγον αἱ κυανοπλόκαμοι παρθένοι αἱ θυγατέρες τοῦ Προίτου.

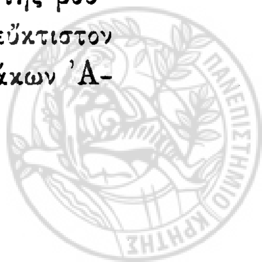
Τοῦτον δὲ κατέλαβεν εἰς τὴν καρδίαν λύπη καὶ παράδοξός τις ἰδέα κατέπληξεν· ἀπεφάσισε δὲ νὰ ἐμπήξῃ εἰς τὸ στῆθος του τὸ ἀμφίστομον ξῖφος. Ἀλλ' οἱ αἰχμοφόροι πολεμισταί του ἐκράτησαν αὐτὸν διὰ μειλιχίων λόγων καὶ διὰ τῆς ἰσχύος τῶν χειρῶν των.

Δεκατρεῖς μῆνας συμπεπληρωμένους ἐπλανῶντο διὰ μέσου τῶν σκιερῶν δασῶν καὶ κατόπιν ἔφυγον πρὸς τὴν προβατοτρόφον Ἀρκαδίαν. Ἀλλ' ὅτε πλέον ὁ πατὴρ ἔφθασεν πλησίον τοῦ καλλιρρόου Λούσου, νίψας τὸ σῶμα του εἰς τὰ ὕδατα ἐπεκαλέσθη τὴν βοώπιδα θυγατέρα τὴν γεννήσασαν τὴν φοινικόπεπλον Λητώ.

Ὑψώνων δὲ τὰς χεῖρας πρὸς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἁρματηλάτου ἡλίου τὸν παρεκάλεσε νὰ σώσῃ τὰ τέκνα του ἐκ τῆς ὀλεθρίας λύσσας ἥτις ἀπεπλάνα τὸ πνεῦμά των: «θὰ θυσιάσω δὲ πρὸς τιμήν σου, εἶπε, εἴκοσι βοῦς φοινικότριχας ἀζύγους.» Τοῦτον δ' εὐχόμενον εἰσήκουσεν ἡ θυγάτηρ τοῦ ἀρίστου πατρός, ἡ θηρεύτρια Ἄρτεμις, καταπείσασα δὲ τὴν Ἥραν, ἐθεράπευσεν ἐκ τῆς ἀνοσίου μανίας τὰς ῥοδοστεφάνους παρθένους.

Αὗται δὲ ἀμέσως τῇ ᾠκοδόμησαν τέμενος καὶ βωμὸν καὶ ἐπότισαν αὐτὸν δι' αἵματος προβάτων καὶ ἔστησαν χοροὺς γυναικῶν.

Ἐντεῦθεν ἠκολούθησας, ὦ θεά, τοὺς ἀρηϊφίλους πολεμιστὰς Ἀχαιοὺς εἰς τὴν ὑποτρόφον χώραν καὶ ὑπ' αἰσίοις οἰωνεῖς κατοικεῖς τὸ Μεταπόντιον, ὦ χρυσῆ δέσποινα τῶν λαῶν! Παρὰ τὸν εὔυδρον Κάσαν οἱ πρόγονοί μου σοὶ ἔκτισαν ἐπίχαρες τέμενος, ὅτε μετὰ παρέλευσιν χρόνου, διὰ τῆς βουλήσεως τῶν μακαρίων θεῶν, ἐξεπόρθησαν τὴν εὔκτιστον πόλιν τοῦ Πριάμου τῇ βοηθείᾳ τῶν χαλκοθωράκων Ἀ-

τρειδῶν. Ὅστις ἔχει δίκαιον φρόνημα θέλει εὕρει καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον μυρία ἀνδραγαθήματα τῶν 'Αχαιῶν.

'Ωδὴ ΙΒ'.

ΕΙΣ ΤΕΙΣΙΑΝ ΑΙΓΙΝΗΤΗΝ

Παλαιστὴν ἐν Νεμέᾳ.

Ὡς ἔμπειρος κυβερνήτης, ὦ ὑμνοάνασσα Κλειώ, διεύθυνε νῦν τὸν νοῦν μου, περισσότερον παρά ποτε. Διότι παρὰ ξένους εἰς τὴν εὐτυχῆ νῆσον Αἴγιναν ἡ ὑπέροχος Νίκη μὲ καλεῖ, ἵνα ἐλθὼν ὑμνήσω τὴν θεόκτιστον πόλιν καὶ τὸν ἀθλητικὸν παλαιστὴν τὸν ἐν Νεμέᾳ νικητήν. . . . . .

. . . .

'Ωδὴ ΙΓ'.

[ΕΙΣ ΠΥΘΕΑΝ ΑΙΓΙΝΗΤΗΝ

Νικητὴν Παγκρατίου ἐν Νεμέᾳ].

. . . .

Ὁ Ἡρακλῆς ποτε θὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν ὑπερφίαλον ὕβριν ἐκτελῶν τὸ δίκαιον διὰ τοὺς θνητούς· οὕτω βλέπω ὀλεθρία νὰ καταπίπτῃ ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ τοῦ σκληροῦ λέοντος ἡ χεὶρ τοῦ ἀπογόνου τοῦ Περσέως ὡπλισμένου δι' ὅλων τῶν τεχνασματων· διότι ὁ λάμπων χαλκὸς ὁ θανατηφόρος ἀποποιεῖται νὰ διαπεράσῃ τὸ ἀδιάρρηκτον τοῦ ζῴου σῶμα, ἠβλύνθη δὲ πρὸς τὰ ὀπίσω τὸ ξῖφος· ἐνταῦθα ποτε, τὸ προλέγω, θὰ

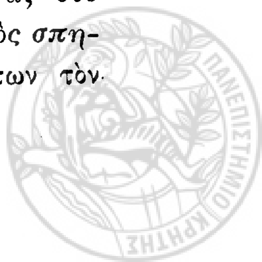
διαμφισβητῶνται ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων τοῦ παγκρατίου οἱ στέφανοι μετὰ καματηροῦ ἀγῶνος.

«*Ἐντεῦθεν ἐκεῖνοι οἵτινες παρὰ τὸν βωμὸν τοῦ ἀριστάρχου Διὸς συλλέξωσιν ἄνθη τῆς ἐνδοξοτάτης Νίκης ἀποκτῶσιν ὄνομα εὐκλεές, ἐπαναλαμβανόμενον εἰς τοὺς αἰῶνας καὶ ὅπερ αὐξάνει πάντοτε δι' ὀλίγους θνητούς, καὶ ὅταν θὰ καλύψῃ αὐτοὺς τὸ σκοτεινὸν τοῦ θανάτου νέφος τὸ μέγα ὄνομα τῆς καλῆς πράξεως διατηρεῖται ἀθάνατον δι' ἀσφαλοῦς τύχης.*»

Καὶ σύ, ὦ υἱὲ τοῦ Λάμπωνος, ἐκέρδισας ἐν Νεμέᾳ τοὺς ἀειθαλεῖς στεφάνους, οὓς περιδένων ἐν τῇ κόμῃ σου, ἀνυψοῖς τὴν λάμψιν τῆς μεγαλοπρεποῦς πόλεως σου ὑπὸ τοὺς ὕμνους τῶν θελκτικῶν χορῶν καὶ τῆς γλυκείας κνίσης τῶν συμποσίων ἐν τῇ νήσῳ, ἥτις σὲ ἐγέννησε· διότι ἔδειξας τὴν ὑπέρβιον δύναμίν σου ἐν τῇ πάλῃ.

Ὦ κόρη τοῦ πολυστροβίλου ποταμοῦ ἠπιόφρων Αἴγινα, ἰδοὺ ἓν τέκνον σου σὲ ἐτίμησε εἰς πάντας τοὺς ἀγῶνας, δεικνύων ὡς πυρσὸς τὴν ἰσχύν του εἰς πάντας τοὺς Ἕλληνας· εἰς τὸ ὄνομά σου προσάπτει τὸν ἔπαινον. *Ἰδοὺ ὅτι μία κόρη εὐσταλής, ὑπερέχουσα πάσας τὰς ἄλλας διὰ τῶν ταχέων ποδῶν της, ὁμοία πρὸς νεογνὸν ἐλάφου ἀμέριμνον, διὰ μέσου λόφων ἠνθισμένων σκιρτᾷ μεταξὺ τῶν λαμπρῶν συντρόφων καὶ γειτόνων της.*

Αἱ δὲ παρθένοι, μὲ τὰ μέτωπα ἐστεμμένα, τελοῦσιν ἐγχωρίους πεδιὰς καὶ ψάλλουσι πρὸς τιμήν σου, ὦ δέσποινα, ξένου πατρὸς θυγάτηρ, Ἐνδαΐς ῥοδόχειρ, ἥτις ποτε ἐγέννησε τὸν Πηλέα καὶ τὸν ἰσχυρὸν Τελαμῶνα, ὅτε ποτε συνῆλθε μετὰ τοῦ Αἰακοῦ εἰς τὸ βάθος ἑνὸς σπηλαίου. Θέλω ψάλλει νῦν τοὺς πολεμικοὺς υἱούς των τὸν

ταγὺν Ἀχιλλέα καὶ τὸν μεγαλόψυχον υἱὸν τῆς ὡραίας Ἐριβοίας, τὸν σακεσφόρον ἥρωα Αἴαντα.

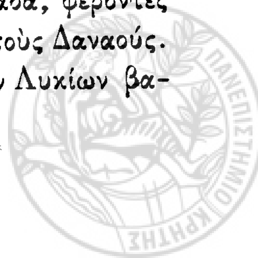
Ὅστις ἐπὶ τῆς πρύμνας τοῦ πλοίου του σταθεὶς κατέσχε τὸν θρασυκάρδιον ἐκεῖνον, ὁρμοῦντα ἵνα καύσῃ τὰ πλοῖα διὰ θείου πυρός, τὸν Ἕκτορα τὸν χαλκοσκεπῆ, ἀκριβῶς ὅτε ὁ υἱὸς τοῦ Πηλέως ἀνεκήκα ἐν τῷ στήθει του τραχεῖαν ὀργὴν κατὰ τῶν Ἀτρειδῶν, καὶ ἀπήλλαξε πάντων τῶν δεινῶν τοὺς Τρῶας.

Οἵτινες πρότερον μὲν ποσῶς δὲν ἐγκατέλειπον τὸν πολύπυργον περίβολον τῆς ὡραίας τοῦ Ἰλίου πόλεως, τρέμοντες δ' ἀπεσείροντο ἐκ τῆς ὀξείας μάχης, ὅτε τρέχων ἐν τῇ πεδιάδι ὁ μανιώδης καὶ ὁρμητικὸς Ἀχιλλεὺς ἔσειε τὸ λαοφόνον ξῖφος του· ἤδη ὁ ἀτρόμητος υἱὸς τῆς ἰοστεφάνου Νηρῆδος εἶχεν ἀποσυρθῆ τοῦ πολέμου.

Ὁμοίως ὡς ἐν τῷ κυανοχρόῳ πόντῳ ὁ ἐκ Θράκης ἐπιπνέων Βορρᾶς ἐξεγείρει τὰ κύματα κατὰ τῆς νηός, ἣν προσβάλλει, ὅταν ἡ νὺξ ἐπισκήψῃ παύει δὲ μὲ τὴν Αὐγὴν, ἥτις καταυγάζει τὸν κόσμον, κατευνάζει δὲ τὴν θάλασσαν οὔριος ἄνεμος, αἱ δ' εὐνοϊκαὶ πνοαὶ τοῦ Νότου ἐξοιδαίνουσι τὰ ἱστία καὶ οἱ ναῦται τρέχουσι μετὰ σπουδῆς πρὸς τὴν γῆν, ἣν δὲν ἤλπιζον πλέον νὰ ἐπανίδωσι.

Οὕτω καὶ οἱ Τρῶες, ὅτε ἤκουσαν ὅτι ὁ αἰχμητὴς Ἀχιλλεὺς ἔμενεν εἰς τὴν σκηνήν του ἐξ ἔρωτος πρὸς ἐπέραστον γυναῖκα τὴν ξανθὴν Βρισηΐδα, ἀνέτεινον τὰς χεῖρας των πρὸς τοὺς θεούς, διακρίναντες διὰ μέσου τῆς καταιγίδος λάμψιν χαρμόσυνον. Πάντες δὲ πανστρατιᾶ κατέλιπον τὰ τείχη τοῦ Λαομέδοντος καὶ ἐξώρμησαν εἰς τὴν πεδιάδα, φέροντες τὴν μανιώδη μάχην· καὶ διήγειραν φόβον εἰς τοὺς Δαναούς.

Παρώτρυνε δ' ὁ εὐεγχὴς Ἄρης καὶ ὁ τῶν Λυκίων βα-

σιλεὺς Λοξίας Ἀπόλλων καὶ ἔφθασαν μέχρι τῆς ἀκτῆς τῆς θαλάσσης· πλησίον δὲ τῶν καλλιπρύμνων πλοίων ἠγωνίζοντο, ἐπορφύρου δὲ τὴν γῆν τὸ αἷμα τῶν ὑπὸ τῆς χειρὸς τοῦ Ἕκτορος φονευομένων, οὗτινος ἡ θεία ὁρμὴ μεγάλα κακὰ εἰς τοὺς ἡμιθέους τούτους ἐπροξένει.

Ὦ, δυστυχεῖς! μεγάλην ἐλπίδα ἔτρεφον ἐν τῇ καρδίᾳ οἱ ἱπποτρόφοι Τρῶες, φρονοῦντες ὅτι καύσαντες τὰ μαῦρα πλοῖα θὰ διέσωζον τὴν εὐτυχίαν, διὰ συμποσίων καὶ ἑορτῶν, τῆς θεοδμήτου πόλεως. Ἀλλ' ἔμελλον πρότερον νὰ πορφυράνωσι τὸν ὁρμητικὸν καὶ στροβιλώδη Σκάμανδρον, θνήσκοντες ὑπὸ τὸν σίδηρον τῶν ἐκπορθητῶν Αἰακιδῶν. . .

. . . .

Διότι ἡ πασιφανὴς Ἀρετή, ὅταν τὴν καλύπτωσι τὰ σκότη τῆς ἀλαμποῦς νυκτός, οὐδόλως κρύπτεται οὐδ' ἀμαυροῦται, ἀλλὰ παραμένει ἰσχυρὰ καὶ ἀκάματος πλήρης δόξης, στρέφεται δὲ καὶ κατὰ τὴν γῆν καὶ κατὰ τὴν πολυπλανῆ θάλασσαν. Αὕτη τιμᾷ νῦν τὴν ἔνδοξον τοῦ Αἰακοῦ νῆσον, τῇ ἀρωγῇ δὲ τῆς φιλοστεφάνου Εὐκλείας καὶ τῆς σωφρόνου Εὐνομίας κυβερνᾷ τὴν πόλιν, εἰς αὐτὴν τὴν ἰδίαν καὶ αἱ ἑορταὶ ἀνήκουσιν, αὐτὴ δὲ καὶ τὰς πόλεις τῶν εὐσεβῶν ἀνδρῶν ἐν εἰρήνῃ διαφυλάττει.

Ψάλλετε, ὦ νέοι, τὴν ἔνδοξον τοῦ Πυθέως νίκην καὶ τὰς κοινωφελεῖς μερίμνας τοῦ Μενάνδρου, τούτους παρὰ τὰ ῥεῖθρα τοῦ Ἀλφειοῦ ἀντήμειψεν ἡ χρυσάρματος σεμνὴ Ἀθηνᾶ καὶ ἤδη διὰ ταινιῶν, μυρίων ἀνδρῶν τὰς κόμας εἰς τοὺς ἀγῶνας τῶν Πανελλήνων ἐστεφάνωσε.

Ἐὰν δὲ ὁ ἀναιδὴς φθόνος δὲν καταλαμβάνῃ τινα, πρέπει νὰ ἐπαινῇ τὸν σοφὸν ἄνδρα ἀμερολήπτως. Βεβαίως οἱ θνητοὶ κατηγοροῦσι πάντα τὰ ἔργα, ἀλλ' ἡ ἀλήθεια ἀγαπᾷ

3

ἀείποτε νὰ θριαμβεύῃ, ὁ δὲ πανδαμάτωρ χρόνος ἐξαίρει ἀεὶ τὰ ἀνδραγαθήματα. . . . .

Ἡ ἐλπὶς εὐφραίνει τὴν καρδίαν. Οὕτω καὶ ἐγώ, πεποιθὼς εἰς τὰς φοινικοπέπλους Μούσας, ὑφαίνω ἐνταῦθα ἕνα τῶν ὕμνων μου, ἵνα ἐξυμνήσω λαμπρὰν ξενίαν, ἣν παρέχων εἰς ἐμὲ ὁ Λάμπων, δύναται νὰ ἐκτιμήσῃ ὡς μικρὰν τὴν τῶν στίχων τούτων ἀφιέρωσιν, ἀλλ' ἐὰν ἀληθῶς ἡ θαλερὰ Κλειὼ τοὺς ἐνέσταξεν εἰς τὰς φρένας μου, ἡ γλυκεῖα τῶν ᾀσμάτων μου ἠχὼ θὰ διακηρύξῃ τὸ ὄνομά του εἰς πάντας τοὺς λαούς.

Ὠδὴ ΙΔ'.

ΕΙΣ ΚΛΕΟΠΤΟΛΕΜΟΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝ

Νικητὴν ἱπποδρομίας ἐν Πετραίᾳ

Τὸ λαβεῖν παρὰ τοῦ θεοῦ τύχην καλὴν εἶνε τὸ ἄριστον διὰ τοὺς ἀνθρώπους· ἀλλ' ἡ συμφορὰ ἐξασθενεῖ τὸν εὐγενῆ, ὅταν καταλαμβάνῃ αὐτὸν διὰ τοῦ βάρους τῶν θλίψεων· τέλος δὲ ἐπανορθωθεῖσα καθιστᾷ αὐτὸν ὑψιφανῆ. Ἀλλ' ἡ τιμὴ δὲν εἶνε ἡ αὐτὴ δι' ὅλους· μυρίαι δ' εἶναι αἱ τῶν ἀνδρῶν ἀρεταί, τὸ θεῖον δ' ὅμως μίαν μόνην ὑποστηρίζει, δηλαδή, τὸ νὰ κυβερνᾷ τὴν χεῖρα ἡ δικαιοσύνη.

Οὔτε βέβαια εἰς τὰς ὀλεθρίας καὶ βαρυπενθεῖς μάχας ἁρμόζουσιν ἡ μελῳδία τῆς λύρας, καὶ οἱ ἁρμονικοὶ τῶν χορῶν τόνοι, οὔτε εἰς τὰς πανηγύρεις οἱ κτύποι καὶ θόρυβοι τοῦ ἀντηχοῦντος χαλκοῦ, ἀλλὰ δι' ἑκάστην τῶν ἀνθρώπων πρᾶξιν ὑπάρχει ὁ κατάλληλος καιρός· τὸν καλῶς δ' ἐργαζόμενον καὶ ὁ θεὸς ἐνθαρύνει καὶ ὑποστηρίζει. Νῦν δὲ χάριν τοῦ Κλεοπτολέμου πρέπει νὰ ἀντηχήσῃ τὸ τέμενος τοῦ Πετραίου Ποσειδῶνος καὶ νὰ ὑμνήσῃ τὸν ἔνδοξον νικητὴν ἐν τῇ ἁρματοδρομίᾳ, υἱὸν τοῦ Πυρρίχου, ὅστις διὰ φιλοξένου καὶ ὀρθοδίκου. . . . .

ΜΕΡΟΣ Β'.

ΩΔΑΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ

ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΙ

Ὠδὴ ΙΕ'.

ΥΙΟΙ ΑΝΤΗΝΟΡΟΥ Η ΕΛΕΝΗΣ ΑΠΑΙΤΗΣΙΣ

. . . .

Ὁ δὲ πατὴρ αὐτῶν, ὁ σοφὸς ἥρως, ἀνήγγειλεν εἰς τὸν βασιλέα Πρίαμον καὶ εἰς τοὺς υἱούς του πάντας τοὺς λόγους τῶν Ἀχαιῶν. Τότε οἱ κήρυκες τρέχοντες διὰ μέσου τῆς εὐρείας πόλεως συνήθροιζον τὰς φάλαγγας τῶν Τρώων εἰς τὸ στρατόπεδον ἐν τῇ ἀγορᾷ.

Παντοῦ δὲ ἀπὸ στόματος εἰς στόμα διεδίδετο ὁ νέος λόγος· μὲ ἀνυψωμένας δὲ τὰς χεῖρας παρεκάλουν τοὺς ἀθανάτους θεοὺς νὰ καταπαύσωσι τὰ δεινά των.

Μοῦσα, τίς πρῶτος ἤρχισε τῶν δικαίων λόγων; Ὁ Μενέλαος ὁ υἱὸς τοῦ Πλεισθενίδου· διὰ τῆς θελκτικῆς καὶ πειστηρίου φωνῆς του ἀνεφώνησε συμφώνως μετὰ τῶν εὐπέπλων Χαρίτων: ὦ πολεμικοὶ Τρῶες, ὁ ὑψίθρονος Ζεῦς, ὁ τὰ πανθ' ὁρῶν, δὲν εἶναι οὗτος ὁ αἴτιος τῶν μεγάλων τῶν θνητῶν θλίψεων, ἀλλὰ δύνανται οἱ ἄνθρωποι νὰ τύχωσι Δικαιοσύνης, ἥτις εἶνε σύντροφος τῆς ἁγνῆς Εὐνομίας καὶ τῆς συνετῆς Θέμιδος· εὐτυχεῖς ἐκεῖνοι ὧν οἱ υἱοὶ ἐκλέγουσι ταύτην ὡς σύνοικον.

Ἀλλ' ἡ Ὕβρις ἡ ἀναιδὴς καὶ ἄφοβος, ἡ τρεφομένη μὲ ἀπατηλὰ κέρδη καὶ ἀνοσίους ἀφροσύνας, ἡ προσφέρουσα δῶρον τὸν πλοῦτον καὶ τὴν ἰσχὺν τῶν ἄλλων, ὁδηγεῖ ἀκολούθως εἰς παντελῆ καταστροφήν. Αὐτὴ καὶ τοὺς Γίγαντας τοὺς ἀλαζωνικοὺς παῖδας τῆς Γῆς ἀπώλεσεν.

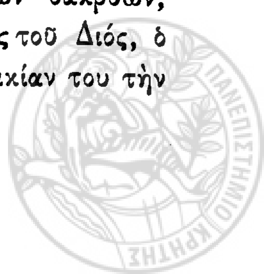
Ὠδὴ ΙϚ'.

[ΗΡΑΚΛΗΣ]

Ναῦν χρυσῆν μοι ἔπεμψεν ἐκ Πιερίης ἡ καλλίθρονος Οὐρανία, γέμουσαν ἀθανάτων ὕμνων πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ Φοίβου, ὅστις παρὰ τῷ ἠνθισμένῳ Ἕβρῳ ἀγάλλεται ἐπὶ τῇ πιστῇ συντροφίᾳ τοῦ μακραύχενος κύκνου του καὶ τὸ πνεῦμά του κατακηλούμενον ἐκ τῆς γλυκείας ταύτης φωνῆς καλεῖ πρὸς ἑαυτὸ τὰ ἄνθη τῶν παιάνων τῆς Κέῳ. Πύθιε Ἄπολλον τόσοι Δελφικοὶ χοροὶ ἀντήχησαν πέριξ τοῦ ἐνδόξου ναοῦ σου, προτοῦ ἀρχίσωμεν νὰ ᾄδωμεν.

Καταλείπων τὴν Οἰχαλίαν καταβιβρωσκομένην ὑπὸ τοῦ πυρός, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀμφιτρύονος, ὁ τολμηρὸς τὸ φρόνημα ἀνήρ, ἔφθασεν εἴς τινα κυματόπληκτον ἀκτήν, ἔνθα ἀπὸ τῆς λείας του ἐπεθύμει νὰ θυσιάσῃ εἰς τὸν νεφελοκράτορα Κηναῖον Δία, ἐννέα ταύρους βαρυφώνους, δύο δὲ ταύρους εἰς τὸν σεισίχθονα θεόν, καὶ εἰς τὴν βοώπιδα παρθένον, τὴν ἁγνὴν Ἀθηνᾶν ὑψίκερων μόσχον, ὅστις οὐδέποτε ἔφερε ζυγόν.

Τότε ἀκαταμάχητος θεότης ἐνέβαλεν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς Δηϊανείρας σχέδιον ἐπίβουλον, πρόξενον πολλῶν δακρύων, ἐπειδὴ ἔμαθε τὴν θλιβερὰν ἀγγελίαν, ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ Διός, ὁ ἀτρόμητος εἰς τὰς μάχας, ὡδήγει εἰς τὴν κατοικίαν του τὴν

λευκώλενον Ἰόλαν, ἵνα λάβῃ αὐτὴν ὡς θαλερὰν σύζυγον. Ὦ τάλαινα! ὦ δυστυχής, ποίαν ἰδέαν συνέλαβε! Ὁ ἰσχυρὸς φθόνος κατέστρεψεν αὐτὸν καὶ τὸ μέλαν κάλυμμα, ὅπερ ἐκάλυπτε τὰ μέλλοντα γενέσθαι, ὅτε ἐπὶ τοῦ ἀνθοσκεποῦς ποταμοῦ Λυκόρμα ἐδέχθη παρὰ τοῦ Νέσσου τὸ μαγευμένον θανατηφόρον δῶρον.

Ὠδὴ ΙΖ΄.

ΗΡΩΕΣ Η ΘΗΣΕΥΣ

Κυανόπρῳρον πλοῖον φέρον τὸν ὠργισμένον Θησέα καὶ τοὺς δὶς ἑπτὰ εὐκλεεῖς παῖδας τῶν Ἰώνων, διέσχιζε τὸ κρητικὸν πέλαγος· ἐπὶ τοῦ τηλαυγοῦς ἱστίου ἔπιπτεν ἤδη ἡ πνοὴ τοῦ Βορρᾶ, χάριν τῆς ἐνδόξου καὶ φιλοπολέμου Ἀθηνᾶς· ἔθλιψαν δὲ τὴν καρδίαν τοῦ Μίνωος τὰ ὀλέθρια δῶρα τῆς χρυσοστεφάνου θεᾶς Κύπριδος, οὐδ' ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὴν χεῖρά του μακρὰν μιᾶς παρθένου, ἤγγισε δὲ τὰς πανλευκὰς αὐτῆς παρειάς· ἐφώναξε δ' ἡ Ἐρίβοια τὸν τοῦ Πανδίονος ἀπόγονον χαλκοθώρακα ἥρωα. Ὁ δὲ Θησεὺς εἶδε ταῦτα, ἔστρεψε δ' ὑπὸ τὰς ὀφρεῖς φοβερὸν βλέμμα, σκληρὰ δ' ὀδύνη τὴν καρδίαν του κατεσπάραξε καὶ εἶπε· «δὲν εἶσαι πλέον κύριος καρδίας καθαρᾶς, ὦ υἱὲ τοῦ ὑπερτάτου Διός, ὦ ἥρως κατάπαυσον τὴν ἀλαζονικὴν σου βίαν.

Καὶ ὅ,τι ἡ πανίσχυρος τῆς Δίκης πλάστιγξ προώρισεν ἡμῖν διὰ τῆς βουλήσεως τῶν θεῶν θὰ πληρωθῇ ὑφ' ἡμῶν ὅταν ἐπιστῇ ἡ πεπρωμένη τῆς Δικαιοσύνης ὥρα! Ἀναχαίτισον τὸ βαρὺ καὶ ἄδικον σχέδιον, ἂν πράγματι ἡ χαρίεσσα κόρη τοῦ Φοίνικος σὲ ἐγέννησε, μιγεῖσα ἐρωτικῶς μετὰ τοῦ Διὸς ὑπὸ

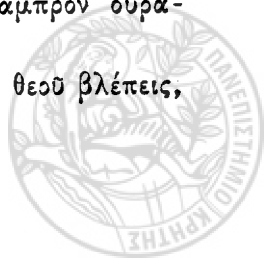

τὴν κορυφὴν τῆς Ἴδης, ἄριστον τῶν ἀνδρῶν· ἀλλὰ καὶ ἐμὲ ἡ θυγάτηρ τοῦ πλουσίου Πιτθέως ἐγέννησεν ἐκ τοῦ θαλασσίου Ποσειδῶνος, καὶ χρυσοῦν κάλυμμα ἐδώρησαν αὐτῇ αἱ ἰοπλόκαμοι Νηρηΐδες. Λοιπὸν, ὦ πολεμάρχα τῶν Κνωσσίων σὲ παροτρύνω νὰ καταπαύσῃς ὕβριν, ἥτις θὰ γίνῃ ὑπαίτιος πολλῶν συμφορῶν· διότι δὲν θὰ ἤθελον ποσῶς νὰ ἴδω τὸ ἐρατεινὸν φῶς τῆς ἀθανάτου Ἠοῦς, ὅταν σὲ ἴδω ἀποπλανήσαντα ἄκουσαν μίαν τῶν παρθένων· ἂς δείξωμεν πρότερον τὴν ἰσχὺν τῶν χειρῶν μας τὰ δὲ κατόπιν ὁ θεὸς θὰ κρίνῃ!»

Οὕτως ὡμίλησεν ὁ ἥρως, ὁ εἰς τὸ δόρυ ἰσχυρός, ἐθαύμασαν δ' οἱ ναῦται τὴν ὑπερήφανον τόλμην τοῦ ἀνδρός. Τοῦ δὲ γαμβροῦ τοῦ Ἡλίου ἀνεφλέχθη ἐξ ὀργῆς ἡ καρδία καὶ ἐξύφανεν ἀνήκουστον σχέδιον καὶ εἶπεν· «ὦ πάτερ Ζεῦ παντοδύναμε, ἄκουσον! Ἂν πράγματι ἡ λευκώλενος Φοίνισσα ἐγέννησέ με μετὰ σοῦ, πέμψον νῦν ἐξ οὐρανοῦ ταχεῖαν ἀστραπὴν ὡς πασιφανὲς μαρτύριον· ἂν πάλιν καὶ σὲ ἔτεκεν ἡ Αἴθρα ἡ Τροιζηνία ἐκ τοῦ σεισίχθονος Ποσειδῶνος, ἰδὲ τὸ χρυσοῦν τοῦτο κόσμημα καὶ κόμισον αὐτὸ ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης, εἰς τὰ πατρῷα δώματα καταδύς. Θὰ μάθῃς δὲ ἂν ὁ τερπικέραυνος καὶ παντοκράτωρ Κρονίων εἰσακούσῃ τὰς εὐχάς μου».

Ὁ ὑπερίσχυρος Ζεῦς ἤκουσεν τὴν ὑπερφίαλον εὐχήν, καὶ εἰς τὸν Μίνωα προσέφερεν ὑψίστην τιμήν, θελήσας νὰ καταστήσῃ πᾶσι γνωστὸν τὸν ἀγαπητὸν υἱόν του, καὶ ἤστραψεν· ὁ δὲ φιλοπόλεμος ἥρως ἰδὼν τὸ σημεῖον τῆς συγκατεύσεως, ἀνέτεινε ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας πρὸς τὸν ἔκλαμπρον οὐρανόν, καὶ εἶπε :

«Θησεῦ, ταῦτα μὲν τὰ φανερὰ σημεῖα τοῦ θεοῦ βλέπεις,

σὺ δὲ ῥίφθητι εἰς τὴν ὑποκώφως ἠχοῦσαν θάλασσαν· εἴθε δὲ καὶ ὁ σὸς πατήρ, ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου, ὁ ἄναξ Ποσειδῶν, νὰ σοὶ δώσῃ ὑπερτάτην δόξαν κατὰ πᾶσαν τὴν εὐρύεδρον γῆν!» Οὕτως εἶπε· δὲν ἐγκατέλειψε δ' αὐτὸν ἡ τόλμη, ἀλλὰ σταθεὶς ἐπὶ τῶν εὐπύκτων σανίδων ὥρμησε καὶ τῆς θαλάσσης ὁ βυθὸς ἐδέξατο τὸν ἀνδρεῖον. Τοῦ Διὸς δ' ὁ υἱὸς ἐχάρη ἐν τῇ καρδίᾳ, καὶ διέταξε νὰ κρατῶσι τὸ καλῶς ἐσκευασμένον πλοῖον πρὸς εὐνοϊκὸν ἄνεμον. Ἀλλ' ἡ εἱμαρμένη ἄλλην ὁδὸν ἐπέκλωθε, τὸ δὲ πλοῖον ἠκολούθει τὸν εὔκολον πλοῦν σφοδρῶς δ' ἔπνεεν ὄπισθεν ὁ Βορρᾶς· ὅλοι δ' οἱ υἱοὶ τῶν Ἀθηναίων ἔτρεμον, ὅτε ὁ ἥρως ἐρρίφθη ἐντὸς τῶν στροβιλούντων κυμάτων, καὶ τὴν σκληρὰν ἀνάγκην ἀναμένοντες ἔχυνον δάκρυα ἐκ τῶν τρυφερῶν ὀφθαλμῶν των. Ταχέως ἐντούτοις οἱ θαλασσινοὶ δελφῖνες ἔφερον τὸν μέγαν Θησέα εἰς τὰ πατρῷα δώματα καὶ ἀφίκετο εἰς τὸ μέγαρον τῶν θεῶν· σφόδρα δὲ συνεκινήθη ἐνταῦθα ἰδὼν τὰς εὐκλεεῖς θυγατέρας τοῦ εὐδαίμονος Νηρέως· διότι ἐκ τῶν λαμπρῶν μελῶν των φῶς ἐσελάγιζεν ὡς ἐκ πυρός, περὶ δὲ τὰς κόμας περιειλίσσοντο διαδήματα χρυσόπλεκτα, ηὔφραινον δὲ τὴν καρδίαν κινοῦσαι ὡς ἐν χορῷ τοὺς ὑγροὺς πόδας των. Ἐκεῖ ἐν τῷ φίλῳ δώματι, εἶδε τὴν ἐρασμίαν καὶ βοώπιδα σύνευνον τοῦ πατρός του, τὴν θείαν Ἀφροδίτην, ἥτις περιέβαλεν αὐτὸν μὲ πορφυρᾶν ἐσθῆτα, καὶ περὶ τὴν οὐλότριχον κόμην του ἔθηκεν ἀπαράμιλλον στέφανον ῥοδόπλεκτον, ὅν ποτε ἐν τοῖς γάμοις ἐδώρησεν αὐτῇ ἡ δολοπλόκος Ἀφροδίτη· εἰς τοὺς φρονίμους θνητοὺς οὐδὲν ἐξ ὅσων οἱ δαίμονες ἐπιθυμήσωσιν εἶναι ἀπίστευτον. Παρὰ τὸ λεπτόπρυμον πλοῖον ἐφάνη. Φεῦ! τίνας σκέψεις ἐγέννησεν εἰς τὸν Κνώσιον στρατηγόν, ὅταν ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης ἀδιά-

βρεκτος, πρὸς γενικὴν κατάπληξιν, ἔλαμπον δὲ περὶ τὸ σῶμά του τὰ θεῖα δῶρα, μετὰ νέας δ' εὐθυμίας αἱ λαμπρόθρονοι κόραι ἀνεβόησαν, ἀντήχησεν δ' ὁ πόντος· οἱ δὲ νέοι, ὅτε ἐπλησίασεν, ἔμελψαν παιᾶνα μὲ θελκτικὴν φωνήν.

Ὦ Δήλιε θεέ, εὐφραίνων τὴν καρδίαν σου μὲ χοροὺς τῆς Κέω, παράσχες αὐτοῖς θεόπεμπτον τύχην.

'Ωδὴ ΙΗ'.

ΘΗΣΕΥΣ

Λυρικοὶ διάλογοι

Στροφ. Α'. χορός. Ὦ βασιλεῦ τῶν ἱερῶν Ἀθηνῶν, ἄναξ τῶν ἁβροβίων Ἰώνων, τί νέους φθόγγους ἐξέβαλον αἱ χαλκαῖ σάλπιγγες τοῦ πολέμου; Μήπως δυσμενής τις στρατηγέτης ἀνὴρ ἔρχεται νὰ καταπατήσῃ τὰ ὅριά μας; ἢ λησταὶ δόλιοι καταδιώκουσι βίᾳ τὰς ἀγέλας τῶν ποιμνίων μας ἀκόντων τῶν ποιμένων; ἢ ὁποία μέριμνα κατασπαράσσει τὴν καρδίαν σου; ὁμίλει· διότι νομίζω ὅτι οὐδεὶς θνητὸς κάλλιόν σου δύναται νὰ ἔχῃ ἐπικουρείαν ἀνδρείων νέων, ὦ υἱὲ τοῦ Πανδίονος καὶ τῆς Κρεούσης.

Στροφ. Β'. Αἰγεύς. Μόλις ἦλθε κῆρυξ διανύσας διὰ τῶν ποδῶν του τὴν μακρὰν Ἰσθμίαν ὁδόν· λέγει δὲ τὰ ἄφατα ἔργα ἰσχυροῦ τινος ἀνδρός· ὅτι ἐφόνευσε τὸν ὑπερίσχυρον Σίνιν, ὅστις κατὰ τὴν ῥώμην ἦτο ἰσχυρότατος τῶν θνητῶν, τέκνον τοῦ θεοῦ Λυταίου υἱοῦ τοῦ σεισίχθονος Κρόνου· ἐφόνευσε δὲ καὶ τὸν ἀνδροκτόνον ἀγριόχοιρον εἰς τὰς κοιλάδας τοῦ Κρεμμυῶνος καὶ προσέτι τὸν αὐθάδη καὶ ἀνόσιον Σκίρωνα·

καὶ τὴν τοῦ Κερκύονος παλαίστραν κατέσχε, τοῦ δὲ Πολυπήμονος τὴν ἰσχυρὰν σφύραν ἐξέβαλεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Προκόπτου, ὅστις εὗρεν ἄνδρα ὑπέρτερόν του. Περὶ τούτων φοβοῦμαι τί τέλος θὰ ἔχωσι.

Στροφ. Γ'. χορός. Τίς δὲ εἶναι ὁ ἥρως οὗτος ; ἐκ τίνος τόπου λέγουσιν ὅτι εἶναι καὶ τίνα συνοδείαν ἔχει ; ποῖον ἐκ τῶν δύο, πορεύεται μὲ πολέμια ὅπλα ἄγων πολλὴν στρατιάν ; ἢ μόνος μετὰ τῶν ἀκολούθων του, ὥς τις πλανόδιος ἔμπορος, ὅστις μεταβαίνει εἰς ξένας χώρας, ἔχει δὲ τόσην ῥώμην καὶ ἀνδρείαν καὶ θράσος, ὥστε νὰ θριαμβεύῃ κατὰ τοιούτων ἀνδρῶν; Βεβαίως θεός τις παρορμᾷ αὐτόν, ἵνα παράσχῃ δικαιοσύνην εἰς τοὺς ἀδίκους ἀνθρώπους, διότι δὲν εἶναι εὔκολον βέβαια νὰ ἐνεργῇ πάντοτε χωρὶς νὰ συναντήσῃ τὸ κακόν. Πάντα ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ εὑρίσκουσι τὸ τέλος των.

Στροφ. Δ Αἰγεύς. Δύο ἄνθρωποι μόνοι λέγουσιν ὅτι τὸν ἀκολουθοῦσι, φέρει εἰς τοὺς λαμπρούς του ὤμους τὸ ξῖφος, δύο δ' ἀκόντια ἠκονιμένα εἰς τὰς χεῖρας, ὡραῖον κράνος ἐπὶ τῆς ξανθῆς κεφαλῆς του, χαλκευθὲν ἐν Λακωνίᾳ. Χιτὼν πορφυροῦς περιβάλλει τὰ στέρνα αὐτοῦ καὶ χλαμὶς ἐκ Θεσσαλικοῦ ἐρίου· τὰ ὄμματα δ' αὐτοῦ λέγουσιν ὅτι στίλβουσιν τὴν ἐρυθρὰν τῶν ὑφαιστίων τῆς Λήμνου φλόγα, εἶνε δὲ παῖς ἐν τῇ πρώτῃ ἥβῃ, γνωρίζει δ' ὅμως τὰς παιδιὰς τοῦ Ἄρεως, τὸν πόλεμον καὶ τὰς ὑπὸ χαλκοῦ ἀντηχούσας μάχας· ζητεῖ δὲ λέγουσιν τὰς λαμπροτάτας Ἀθήνας.

Ὠδὴ ΙΘ΄.

ΙΩ

Εἰς τοὺς Ἀθηναίους

Μύριαι ὁδοὶ ὑπάρχουσι τῶν ἀθανάτων ᾀσμάτων, δι᾽ ὅντινα ἔτυχε νὰ λάβῃ τὰ δῶρα ταῦτα παρὰ τῶν Πιερίδων Μουσῶν καὶ ἴδε ὅτι αἱ ἰοβλέφαροι Χάριτες, αἱ στεφανηφόροι, μὲ τιμὴν τοὺς ὕμνους τούτους περιβάλλουσιν. Ἐλθὲ νῦν νὰ ὑφάνῃς εἰς τὰς πολυποθήτους καὶ ὀλβίους Ἀθήνας ἔνδοξόν τινα ὑπόθεσιν ὦ ὀνομαστὸν Κεῖον πνεῦμα ! Εἰς σὲ ἁρμόζει νὰ πορευθῇς διὰ τῆς ὡραιοτέρας ὁδοῦ, διότι ἔλαχες τὰ ὑπέροχα τῆς Καλλιόπης δῶρα. Λέγε, διατὶ ἐγκαταλιποῦσα τὸ ἱππικὸν Ἄργος ἔφευγεν ἡ χρυσῆ βοῦς διὰ τῶν φροντίδων τοῦ ἰσχυροτάτου καὶ μεγασθενοῦς Διός ; Αὕτη ἦτο ἡ ῥοδοδάκτυλος τοῦ Ἰνάχου κόρη ;

Εἰπέ, ὅτι τότε ὁ Ἄργος μὲ τὰ πανταχόθεν βλέποντα ἀκαματα αὐτοῦ βλέμματα, ἔλαβεν ἐκ τῆς μεγιστοανάσσης χρυσοπέπλου Ἥρας τὴν διαταγὴν νὰ φυλάσσῃ ἄλοιτος καὶ ἄϋπνος τὴν καλλίκερων δάμαλιν· οὐδ᾽ αὐτῆς τῆς Μαίας ὁ υἱὸς δύναται νὰ ἐξαπατήσῃ αὐτὸν οὔτε κατὰ τὰς λαμπρὰς τῆς ἡμέρας ἀκτῖνας, οὔτε κατὰ τὸ σκότος τῆς νυκτός. ***Ἀλλ᾽ ἀκολούθως τὸ ῥητὸν τῆς τύχης ἐξετελέσθη, ὁ ταχύπους τοῦ Διὸς ἄγγελος ἀπέκτεινε τὸν ὑπερήφανον Ἄργον, τὸν γεννηθέντα ἐκ τῆς ὀβριμοσπόρου γῆς· μήτως ὑπάρχουσιν αἱ ἀκάματοι φροντίδες ἢ μήπως αἱ Πιερίδες διὰ τῆς γλυκείας αὐτῶν ἁρμονίας ἐνεφύτευσαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του τὰς μερίμνας ;*** Δι᾽ ἐμὲ ἀσφαλέστατον εἶναι νὰ λέγω πράγματα βέβαια.

Ἐπὶ τῶν ἀνθηρῶν τοῦ Νείλου ὀχθῶν ἔφθασεν ἡ Ἰὼ φέρουσα ἐπὶ τοῦ κόλπου της τὸν παῖδα Ἔπαφον· ἐκεῖ δὲ ὁ Ζεὺς ἔθηκε τέρμα εἰς τὴν περιπλάνησίν της καὶ κατέστησεν αὐτὴν ἡγεμονίδα ὑπέροχον γένους τινος ἀνθρώπων διὰ λίνου ἐνδεδυμένων, ὑπερεκχυλοῦντος ἀμυθήτων πλουτῶν, καὶ ἐθεμελίωσε τὸ εὐγενέστερον τῶν θνητῶν γένος, οὗ ὁ ἀπόγονος Κάδμος, υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, εἰς τὰς ἑπταπύλους Θήβας ἐγέννησε τὴν Σεμέλην, μητέρα τοῦ πολυταράχου Διονύσου τοῦ δωρητοῦ τῶν ἐν τοῖς χοροῖς διδομένων στεφάνων.

Ὠδὴ Κ΄.

ΙΔΑΣ

Εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους

Οὕτω ποτὲ ἐν τῇ μεγάλῃ Σπάρτῃ τοιοῦτον ᾆσμα ἔψαλλον αἱ ξανθαὶ τῆς Λακεδαίμονος κόραι, καθ' ἣν ἡμέραν ὁ θρασυκάρδιος Ἴδας ἀπῆγεν εἰς τὴν οἰκίαν του τὴν καλλιπάρῃον κόρην, τὴν ἰοστέφανον Μάρπησσαν, διαφυγὼν τὸν θάνατον, ὅστις ἔτρεχε κατόπιν του, ἐπὶ θαυμασίου ἅρματος, ὅπερ ἔλαβε παρὰ τοῦ θεοῦ τῆς θαλάσσης Ποσειδῶνος, συρόμενον ὑπὸ ἵππων ταχέων ὡς τοὺς ἀνέμους, ὅτε ἐπορεύετο εἰς τὴν εὔκτιστον Πλευρῶνα. Ὁ δὲ τοῦ χρυσάσπιδος Ἄρεως υἱὸς δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸν φθάσῃ. . . . .

. . . .

ΜΕΡΟΣ Γ΄.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ

ΩΔΑΙ ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΑΙ

1

ἀρχ. Ὄλβιος δ' οὐδεὶς βροτῶν πάντα χρόνον

ἀπ.λ. Οὐδεὶς ἐκ τῶν θνητῶν εἶνε εὐτυχὴς καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον.

2

ἀρχ. Παύροισι δὲ θνατῶν τὸν ἅπαντα χρόνον δαίμων ἔδωκε πράσσοντας ἐν καιρῷ πολιοκρόταφον γῆρας ἱκνεῖσθαι, πρὶν ἐγκύρσαι δύᾳ.

ἀπλ. Εἰς ὀλίγους δ' ἐκ τῶν θνητῶν ὁ θεὸς ἔδωκεν ὅπως πράττωσι πάντα τὰ πράγματα ἐν καιρῷ καθ' ὅλον τὸν βίον των καὶ νὰ φθάσωσιν εἰς τὸ πολιὸν γῆρας χωρὶς νὰ συναντήσωσι τὴν δυστυχίαν.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ

3

ἀρχ. Ὡς δ' ἅπαξ εἰπεῖν, φρένα καὶ πυκινὰν κέρδος ἀνθρώπων βιᾶται.

ἀπλ. Ἵνα δὲ πάντα ἑνὶ λόγῳ εἴπω τὸ τῶν ἀνθρώπων

πνεῦμα καὶ τὸ ὀξυνούστερον ὑπὸ τῆς ἐλπίδος τοῦ κέρδους καταλαμβάνεται.

4

ἀρχ. Ὦ Πέλοπος λιπαρᾶς νάσου θεόδματοι πύλαι.

ἀπλ. Ὦ θεόκτιστοι πύλαι τῆς λαμπρᾶς τοῦ Πέλοπος νήσου.

5

Ἡ χρυσηλάκατος θεά... τοῖς ἀπηύθυνε τὸν λόγον ἵνα ἐπαινέσῃ τὰς νίκας αὐτῶν διὰ τοῦ θελκτικοῦ στόματός της.

ΥΜΝΟΙ

6

ἀρχ. Αἰαῖ τέκος ἁμέτερον, μεῖζον ἢ πενθεῖν ἐφάνη κακόν, ἀφθέγκτοισιν ἶσον.

ἀπλ. Φεῦ! τέκνον μου, τὸ πένθος σου εἶναι ἔλαττον τῆς δυστυχίας, ἥτις ἀνορθοῦται ἐν ἡμῖν. Ὁ λόγος δὲν δύναται νὰ τὴν προσομοιάσῃ.

ΠΑΙΑΝΕΣ

7

Ἡ εἰρήνη εἶναι πρόξενος μεγάλων καλῶν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἐν αὐτῇ ὁ πλοῦτος καὶ τὰ ἄνθη τῶν μελιγλώσσων ᾀσμάτων, ἐπὶ δὲ τῶν βωμῶν λάμπει ἡ ξανθὴ φλὸξ τῶν πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν καιομένων μηρῶν τῶν βοῶν καὶ τῶν καλλιτρίχων προβάτων καὶ οἱ νέοι μόνον μέλημα ἔχουσι τὰ γυμνάσια, τοὺς αὐλοὺς καὶ τοὺς κώμους.

Ἐπὶ τῶν λαβῶν τῶν σιδηροδέτων ἀσπίδων αἱ φαιόχροοι ἀράχναι ὑφαίνουσι τὸν ἱστόν των· τὰς δὲ ἀκμὰς τῶν λογχῶν καὶ τῶν διστόμων ξιφῶν κατατρώγει ὁ εὐρώς. Αἱ

χαλκαῖ σάλπιγγες δὲν ἠχοῦσι πλέον, οὐδὲ ἀποσπᾶται τῶν βλεφάρων ὁ γλυκὺς καὶ τὴν καρδίαν θερμαίνων ὕπνος· πληροῦσι δὲ τὰς ὁδοὺς τὰ τερπνὰ συμπόσια, καὶ οἱ τῶν παίδων ὕμνοι ἀντηχοῦσιν εἰς τὸν αἰθέρα.

8

ἀρχ. Ἕτερος ἐξ ἑτέρου σοφὸς τότε πάλαι τότε νῦν. Οὐδὲ γὰρ ῥᾷστον ἀρρήτων ἐπέων πύλας ἐξευρεῖν.

ἀπλ. Ἄνθρωπος ἀνθρώπῳ μεταδίδει τὴν σοφίαν καὶ πάλαι καὶ νῦν. Διότι δὲν εἶνε εὔκολον νὰ εὕρῃ τις τὰς πύλας λόγων μὴ λεχθέντων.

ΠΡΟΣΟΔΙΑ

9

Εἷς ὅρος, μία ὁδὸς εὐτυχίας ὑπάρχει, αὕτη δὲ εἶνε, τὸ νὰ δύναταί τις νὰ διατηρῇ καθ' ὅλον τὸν βίον του καρδίαν ἀπηλλαγμένην φροντίδων· ὅστις δὲ μυρίας σκέψεις τῷ νῷ αὐτοῦ περιποιεῖται, νύκτα τε δὲ καὶ ἡμέραν κατατρύχει τὴν καρδίαν του χάριν τῶν μελλόντων, καταβάλλει κόπον ὅστις οὐδὲν κέρδος μέλλει νὰ τῷ προσπορίσῃ.

10

ἀρχ. Τί γὰρ ἐλαφρὸν ἔτ' ἐστὶν ἄπρακτ' ὀδυρόμενον δονεῖν καρδίαν;

ἀπλ. Ὁποίαν ἀνακούφησιν δύναταί τις νὰ εὕρῃ εἰς τοὺς ἀπράκτους στεναγμοὺς οἵτινες δονοῦσι τὴν καρδίαν;

11

ἀρχ. Πάντεσσι θνατοῖσι δαίμων ἐπέταξε πόνους ἄλλοισιν ἄλλους.

ἁπλ. Εἰς πάντας τοὺς θνητοὺς ἡ μοῖρα ὥρισε πόνους, εἰς ἄλλους τούτους, εἰς ἄλλους ἐκείνους.

ΥΠΟΡΧΗΜΑΤΑ

12

Ἡ μὲν Λυδία λίθος ἐξελέγχει τὸν χρυσόν, τὴν δὲ τῶν ἀνδρῶν ἀρετὴν καὶ σοφίαν ἐλέγχει ἡ παγκρατὴς ἀλήθεια...

13

Δὲν εἶναι καιρὸς νὰ καθήμεθα καὶ νὰ διαφωνῶμεν, ἀλλὰ πρέπει ἐλθόντες παρὰ τὸν περικαλῆ ναὸν τῆς χρυσάσπιδος Ἰτωνίας, νὰ δείξωμεν κατόρθωμά τι...

ΕΡΩΤΙΚΑ

14

...Ὁσάκις, οἰνοχοοῦσα τοῖς νεανίαις τούτοις, ὑψώνει τὸν λευκόν της βραχίονα.

15

Βεβαίως ὁ Θεόκριτος εἶνε ὡραῖος.
Δὲν εἶσαι σὺ μόνος ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐρωτευμένος.

16

ἀρχ. Σὺ δ' ἐν χιτῶνι μούνῳ παρὰ τὴν φίλην γυναῖκα φεύγεις.

ἁπλ. Σὺ δ' ἐνδεδυμένος διὰ μόνου τοῦ χιτῶνος φεύγεις πλησίον τῆς ἀγαπητῆς σου συζύγου.

ΕΚ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ ΔΙΑΦΟΡΟΥ ΕΙΔΟΥΣ

17

Ὅταν ἡ γλυκεῖα ἀνάγκη τῶν προσφερομένων κυλίκων

θερμαίνῃ τὴν καρδίαν, ἡ δ' ἐλπὶς τῆς Κύπριδος ἐξάπτῃ τὰς φρένας ἀναμιγνυομένη μὲ τὰ δῶρα τοῦ Διονύσου. Ἀνυψεῖ δ' εἰς τὸ ἀνώτατον τὸ τῶν θνητῶν πνεῦμα· ἀμέσως δὲ καταλύει τὰ ὀχυρώματα τῶν πόλεων, νομίζει δ' ὅτι θὰ κυριαρχήσῃ πάντων τῶν ἀνθρώπων, ἐκ χρυσοῦ δὲ καὶ ἐλέφαντος λάμπουσιν οἱ οἶκοι αὐτοῦ· τὰ δὲ τοὺς δημητριακοὺς καρποὺς φέροντα πλοῖα, διὰ μέσου τοῦ λαμπροῦ πελάγους, κομίζουσιν ἐκ τῆς Αἰγύπτου μέγιστον πλοῦτον· τοιουτοτρόπως εὐφραίνεται ἡ καρδία τοῦ πίνοντος.

18

Δὲν ὑπάρχουσι ἐδῶ σώματα βοῶν, οὔτε χρυσός, οὔτε πορφυροῖ τάπητες, ἀλλ' εὐεργετικὴ καρδία καὶ γλυκεῖα Μοῦσα, καὶ εἰς Βοιωτικοὺς κύλικας οἶνος γλυκύς.

19

Ἐστάθη δ' ἐπὶ τοῦ λιθίνου κατωφλίου, ἐνῷ παρεσκεύαζον τὸ δεῖπνον, καὶ οὕτως ὡμίλησεν· αὐτόκλητοι ἔρχονται εἰς τὰ πλούσια συμπόσια τῶν ἀγαθῶν ἀνθρώπων οἱ δίκαιοι ἄνδρες.

20

ἀρχ. Οὐ γὰρ ὑπόκλοπον φορεῖ βροτοῖσι φωνάεντα λόγον σοφία.

ἁπλ. Ἡ σοφία δὲν θέτει εἰς τὸ στόμα τῶν ἀνθρώπων λόγους κεκαλυμμένους.

21

ἀρχ. Εἰ δὲ λέγει τις ἄλλως, πλατεῖα κέλευθος.
ἁπλ. Ἐὰν δέ τις φρονεῖ ἄλλως, ὁ δρόμος εἶνε ἀνοικτός.

22

Δὲν εἶναι ἴδιον τοῖς θνητοῖς νὰ ἐκλέξωσιν ἐλευθέρως μήτε

τὴν εὐτυχίαν μήτε τὸν ἄκαμπτον Ἄρην οὔτε τὴν ὀλεθρίαν στάσιν, ἀλλ' ἐπιπίπτει τὸ νέφος ἄλλοτε ἐπὶ ταύτην ἄλλοτε ἐπ' ἐκείνην τὴν γῆν ἀποστελλόμενον ὑπὸ τῆς πανδώρου Μοίρας.

23

ἀρχ. Μελαγκευθὲς εἴδωλον ἀνδρὸς Ἰθακησίου.
ἀπλ. Τὸ μέλαν εἴδωλον τοῦ ἐξ Ἰθάκης ἀνδρός.

24

ἀρχ. Τὰν ἀχείμαντόν τε Μέμφιν καὶ δονακώδεα Νεῖλον.
ἀπλ. Τὴν ἀπροσπέλαστον εἰς τὸν χειμῶνα Μέμφιδα καὶ τὸν καλαμώδη Νεῖλον.

25

ἀρχ. Ἑκάτα δαϊδοφόρε, Νυκτὸς μεγαλοκόλπου θυγάτηρ·
ἀπλ. Ἑκάτη δαδοφόρε, θυγάτηρ τῆς μεγαλοκόλπου Νυκτός.

26

ἀρχ. Ἁβρότητι ξυνέασιν Ἴωνες βασιλῆες.
ἀπλ. Μετὰ ἁβρότητος συνέρχονται οἱ βασιλεῖς Ἴωνες.

27

ἀρχ. Χρυσὸν βροτῶν γνώμαισι μανύει καθαρόν.
ἀπλ. Τὸ χρυσὸν εἰς τὰς γνώμας τῶν θνητῶν ἐλέγχει καθαρόν.

28

ἀρχ. Ὀργαὶ μὲν ἀνθρώπων διακεκριμέναι μυρίαι.
ἀπλ. Ὀρέξεις μὲν ἀνθρώπων διάφοροι μυρίαι.

29

ἀρχ. Πλήμμυριν πόντου φυγών.
ἁπλ. Διαφυγὼν τὴν πλήμμυραν τοῦ πόντου.

30

Δυσμενέων δ' ἀϊδής.

ΠΕΡΙ ΒΑΚΧΥΛΙΔΟΥ

Παρ' ἄλλοις συγγραφεῦσι

31

Σχολ. 'Αριστοφ. Ach. 47: τοῦ δὲ Κελεοῦ μέμνηται Βακχυλίδης διὰ τῶν Ὕμνων.

32

Zenob prov. II. 36: Ἄρκτου παρούσης ἴχνη μὴ ζήτει· ἐπὶ τῶν δειλῶν κυνηγῶν εἴρηται ἡ παροιμία· μέμνηται δὲ αὐτῆς Βακχυλίδης, ἐν Παιᾶσιν.

ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΙ

33

Σχολ. Πινδ. Πυθ. I, 100: Ταύτῃ τῇ ἱστορίᾳ καὶ Βακχυλίδης συμφωνεῖ ἐν τοῖς Διθυράμβοις, ὅτι δὴ οἱ Ἕλληνες ἐκ Λήμνου μετεστείλαντο τὸν Φιλοκτήτην Ἑλένου μαντευομένου· εἵμαρτο γὰρ ἄνευ τῶν Ἡρακλείων τόξων μὴ πορθηθῆναι τὸ Ἴλιον· ὑπῆρξε διθύραμβος πρὸς Φιλοκτήτην.

34

Σερϐ. Βιργ. Αἰν. XI, 93: καὶ Σερϐ. εἰς Βιργ. Αἰν. 11. 201.

35

Σχολ. Il. Μ. 292: Εὐρώπην τὴν Φοίνικος Ζεὺς θεασάμενος ἔν τινι λειμῶνι μετὰ Νυμφῶν ἄνθη ἀναλέγουσαν ἠράσθη, καὶ κατελθὼν ἤλλαξεν ἑαυτὸν εἰς ταῦρον καὶ ἀπὸ τοῦ στόματος κρόκον ἔπνει. Οὕτω δὲ τὴν Εὐρώπην ἀπατήσας· ἐβάστασε καὶ διαπορθμεύσας εἰς Κρήτην ἐμίγη αὐτῇ· εἶθ' οὕτω συνῴκισεν αὐτὴν Ἀστερίωνι τῷ Κρητῶν Βασιλεῖ· γενομένη δὲ ἔγκυος ἐκείνη τρεῖς παῖδας ἐγέννησεν, Μίνωα, Σαρπηδόνα καὶ Ῥαδάμανθυν· ἡ ἱστορία παρὰ Ἡσιόδῳ καὶ Βακχυλίδῃ. Ὑπῆρξε διθύραμβος Εὐρώπη.

36

Ammian. Marc. XXV. 4. 3 :

37

Ἀπολλων. Ἀνεκδ. II, 596, 14 (σ. 183 Schneider) : ὃν τρόπον καὶ ἐπ' ὀνομάτων μεταπλασμοὶ γίνονται, καθάπερ... τὰ πυργοκέρατα παρὰ Βακχυλίδῃ. Πινδαρ. ὑψικέρατα πέτραν, ὅπερ παρὰ Βακχυλίδῃ· πύργον ὑψικέρατα.

38

Ἀθήναιος IV, 174. F: τούτοις δὲ καὶ οἱ Κᾶρες χρῶνται ἐν τοῖς θρήνοις εἰ μὴ ἄρα καὶ ἡ Καρία Φοινίκη ἐκαλεῖτο, ὡς παρὰ Κορίννῃ καὶ Βακχυλίδῃ ἔστιν εὑρεῖν.

39

Σχολ. Ἀρσ. Αν. 1536: Εὐφρόνιος, ὅτι Διὸς θυγάτηρ ἡ Βασιλεία, καὶ δοκεῖ τὰ κατὰ τὴν ἀθανασίαν αὕτη οἰκονομεῖν, ἣν ἔχει καὶ παρὰ Βακχυλίδῃ ἡ Ἀθηνᾶ, τῷ Τυδεῖ δώσουσα τὴν Ἀθανασίαν.

40

Σχολ. Πινδ. Ολ. 1.37: Ὁ δὲ Βακχυλίδης τὸν Πέλοπα τὴν Ρέαν λέγει ὑγιάσαι καθεῖσαν διὰ τοῦ λέβητος· (ἐγκαθεῖσαν πάλιν τῷ λέβητι) ἀφ' οὗ καὶ ὑγιὴς ἀνεδόθη.

41

Himer. Orat. XXIX de Iulide Cei oppido: καὶ Σιμωνίδῃ καὶ Βακχυλίδῃ ἐσπούδασται ἡ πόλις.

42

Σχολ. Ὀδυσσ. φ, 295: Βακχυλίδης δὲ διάφορον οἴεται τὸν Εὐρυτίωνα (ab Evryto in Pirithoi nuptiis interfecto): φησὶ γὰρ ἐπιξενωθέντα Δεξαμενῷ ἐν Ἤλιδι ὑβριστικῶς ἐπιχειρῆσαι τῇ τοῦ ξενοδοχοῦντος θυγατρί, καὶ διὰ τοῦτο ὑπὸ Ἡρακλέους· ἀναιρεθῆναι καιρίως τοῖς οἴκοις (τοῖς ἐκεῖ Εὐστάθιος) ἐπιστάντος. Εὐσταθ. 1909,61.

43

Σχολ. Ἀπολλ. Ροδ. II, 495: Τινὲς τέσσαρας Ἀρισταίους γενεαλογοῦσιν, ὡς καὶ Βακχυλίδης· τὸν μὲν Καρύστου, ἄλλον δὲ Χαίρωνος, ἄλλον Γῆς καὶ Οὐρανοῦ, καὶ τὸν (τέταρτον) Κυρήνης.

44

Βακχυλ. ποιημ. ἔκδοσ. Blass. σελ. 166.46 [63].

45

Schol. Hes. Th. 914: ἡρπάσθαι δὲ τὴν Περσεφόνην φασὶν οἱ μὲν ἐκ Σικελίας, Βαλχυλίδης δὲ ἐκ Κρήτης.

46

Vit. Homerus. v p. 28 West.(Cram-An. Par. III. 98,

15) de Homero (περὶ Ὁμήρου): κατὰ δὲ Βακχυλίδην καὶ Ἀριστοτέλην τὸν φιλόσοφον Ἰήτης.

47

Στραβων. XIII. 616: Ὁ δὲ Κάϊκος οὐκ ἀπὸ τῆς Ἴδης ῥεῖ, καθάπερ εἴρηκε Βακχυλίδης.

48

Σχολ. Ἀπολλ. Ροδ. I, 1165: Ρυνδακὸς ποταμός ἐστι Φρυγίας, οὗ μέμνηται Βακχυλίδης.

49

Σχολ. Ἀπολλ. Ροδ. IV, 973: μνημονεύει (τοῦ ὀρειχάλκου) καὶ Στησίχορος καὶ Βακχυλίδης.

50

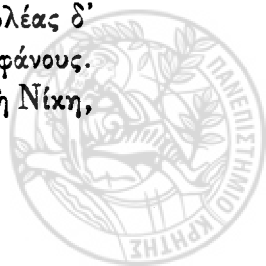
Tzetzes. Θεογ. v. 81 (Matranga An 580): ἐκ δὲ τοῦ καταρρέοντος αἵματος τῶν μορίων ἐν μὲν τῇ γῇ γεγόνασι τρεῖς Ἐρινύες πρῶτον, ἡ Τεισιφόνη, Μέγαιρα, καὶ Ἀληκτὼ, σὺν ταύταις, καὶ σὺν αὐταῖς οἱ τέσσαρες ὀνομαστοὶ Τελχῖνες, Ἀκταῖος, Μεγαλήσιος, Ὅρμενός τε καὶ Λύκος, οὓς Βακχυλίδης μέν φησι Νεμέσεως Ταρτάρου, ἄλλοι τινὲς δὲ λέγουσι τῆς Γῆς τε καὶ τοῦ Πόντου.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

51

ἀρχ. Κούρα Πάλλαντος, πολυώνυμε, πότνια Νίκα, πρόφρων Κρανναίων ἱμερόεντα χορὸν αἰὲν ἐποπτεύοις, πολέας δ' ἐν ἀθύρμασι Μουσᾶν Κηΐῳ ἀμφιτίθει Βακχυλίδῃ στεφάνους.

ἀπλ. Κόρη τοῦ Πάλλαντος, πολυώνυμε σεβαστὴ Νίκη,

εἴθε ἡ θεία σου πρόνοια νὰ ἐποπτεύῃ πάντοτε εἰς τὸν λαμπρὸν χορὸν τῶν Κρανναίων, καὶ κατὰ τὰ παίγνια τῶν Μουσῶν νὰ θέτῃ περὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ Βακχυλίδου τοῦ Κείου μυρίους στεφάνους.

52

ἀρχ. Εὔδημος τὸν νηὸν ἐπ' ἀγροῦ τονδ' ἀνέθηκεν, τῷ πάντων ἀνέμων πιοτάτῳ Ζεφύρῳ· εὐξαμένῳ γάρ οἱ ἦλθε βοαθόος ὄφρα, τάχιστα λικμήσῃ πεπόνων καρπὸν ἀπ' ἀσταχύων. = βοηθὸς

ἀπλ. Ὁ Εὔδημος εἰς τὸν ἀγρόν του ἀνέθηκε τὸν βωμὸν τοῦτον εἰς τὸν γονιμότατον πάντων τῶν ἀνέμων Ζέφυρον, διότι εὐχηθέντος ἦλθε πρὸς βοήθειάν του, ἵνα ταχύτερον δώσῃ αὐτῷ τὸν καρπὸν τῶν ὡρίμων σταχύων.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ὠδὴ 1.

Εἰς Ἀργεῖον Κεῖον κλ. Ὁ τίτλος ἐξηνέχθη ἐκ τοῦ κειμένου τῆς ᾠδῆς ταύτης καὶ ἐκ τοῦ τῆς ἑπομένης, ἀπευθυνομένης εἰς τὸν ἴδιον· οὐδὲν λέγει εἰς ποῖον ἀγώνισμα ὁ Ἀργεῖος ἐνίκησεν κατὰ τὰς δύο ταύτας περιστάσεις. Τὸ ὄνομα τοῦ Ἀργείου υἱοῦ τοῦ Πανθείδου εὑρίσκεται δὶς ἔν τινι ἐπιγραφῇ εὑρεθείσῃ ἐν Ἰουλίδι καὶ διατηρηθείσῃ ἐν τῷ κεντρικῷ μουσείῳ τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι κατάλογος Κείων ἀθλητῶν, νικησάντων εἰς τὰ Ἴσθμια καὶ εἰς τὰ Νέμεα. Ἀμφιβολία λοιπὸν ἐγείρεται μόνον διὰ τὸ ὄνομα τοῦ ἥρωος τῶν δύω τούτων ᾠδῶν 1 καὶ 2. Δὲν ὑπολείπεται τῆς ᾠδῆς ταύτης ἢ τὸ τέλος καὶ λείψανόν τι ἐκ τῆς ἀρχῆς.

Εἰς τὰ τείχη αὐτῶν, πρόκειται περὶ τῶν κατοίκων τῆς Κέῳ καὶ ἴσως περὶ τῶν τῆς Ἰουλίδος. Ἡ παράδοσις καθ' ἣν ὁ Εὐξάντιος ἐγεννήθη ἐν Κέῳ ἦτο ἄχρι νῦν ἄγνωστος.

Τὴν βαθύζωνον κόρην κλ. αἱ γυναῖκες τῆς Μ. Ἀσίας καὶ τινων ἑλλην. νήσων ἔσυρον τὸ τοῦ χιτῶνος ὕφασμα εἰς τρόπον ὥστε νὰ πίπτῃ πολὺ χαμηλὰ δένουσαι τὴν ζώνην περὶ τὰ ἰσχία.

Ὁ βασιλεὺς ὁ τῆς Εὐρώπης υἱός, δηλ. ὁ Μίνως.

Πανθείδης· εἶναι ὁ πατὴρ τοῦ Ἀργείου, βλέπομεν ἐνταῦθα ὅτι ἦτο ἄριστος ἰατρός. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἀλλάξωμεν τὸ ὄνομα (Πανθείδης) τὸ μεταδοθὲν ἡμῖν ὑπὸ τοῦ παπύρου.

Ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου· τὸ (Κρονίδας) ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος τοῦ θεοῦ τῶν Ἰσθμίων καὶ ἐπὶ τοῦ Διός, ἐν τούτοις τὸ ἐπίθετον ὑψίζυγος δίδεται εἰς τὸν τελευταῖον τοῦτον.

Λέγω καὶ θὰ λέγω πάντοτε κλ. Τὸ τεμάχιον ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Πλουτάρχου... Λυρικοὶ ποιηταὶ Berk.

Εἶναι οὗτος ὁ μόνος κλῆρος κλ. Ἀνεγνώσαμεν τονδ' ἔλαχεν τιμάν.

Ὠδὴ 2.

Ἡ ᾠδὴ αὕτη, ἀναφερομένη εἰς τὸν ἴδιον *Ἀργεῖον τὸν Κεῖον* διετηρήθη, ἐξαιρέσει γραμμάτων τινῶν, πλήρης. Ἴσως ὑμνεῖ τὴν αὐτὴν νίκην, ἣν καὶ ἡ προηγουμένη, ἀλλ' ἐγένετο ἐν αὐτῷ τῷ Ἰσθμῷ μικρὸν μετὰ τὴν ἀνακήρυξιν τῶν βραβείων. Ὄνομα τοῦ νικητοῦ εἶναι Ἀργεῖος. Ἐν τῇ γαλλικῇ ἐκδόσῃ ὑπάρχει ἡ λέξις «brun» μέλας ὅπερ ὅμως ἐν τῇ τελευταίᾳ ἐκδόσει τοῦ Blass ἀναγράφεται «μάχας»· τὰ σχόλια τοῖς ἁρμοδίοις.

Ἐπανάφερε δὲ εἰς τὴν μνήμην ἡμῶν κλ. Ἀνεγνώσθη ἄλλως ἢ ὡς ἐν τῇ πρώτῃ ἐκδόσει: ἐνταῦθα δέ, ἄλλως τοῦ τῆς γαλλικῆς, κατὰ τὸ τελευταῖον κείμενον.

Ἐκ τῆς θείας τοῦ Εὐξάντου νήσου· ἀλλαχοῦ λέγει «τῆς ἱερᾶς Κέῳ».

Ὠδὴ 3.

Εἰς Ἱέρωνα τὸν Συρακούσιον. Τὴν χρονολογίαν τῆς ᾠδῆς ταύτης δυνάμεθα νὰ ὁρίσωμεν εὐχερῶς· ὁ Ἱέρων κατήγαγε τὴν ἐν Ὀλυμπίᾳ νίκην, ἣν ὑμνεῖ, κατὰ τὸ 468 πρὸ Χριστοῦ καὶ ἀπέθανε τὸ ἀκόλουθον ἔτος. Ἡ ᾠδὴ ἄρα εἶναι καὶ αὕτη τοῦ 468 ἢ τῶν ἀρχῶν τοῦ 467. Ὡς πιθανολογεῖται ἐξετελέσθη ἐν Δελφοῖς, εἴς τινα ἑορτὴν δοθεῖσαν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἴσως πρὸς εὐχαρίστησιν αὐτοῦ δι' εὐχὴν ἐκπληρωθεῖσαν.

Τὴν Δήμητραν καὶ τὴν Κόρην της κλ. Κόρη τῆς Δήμητρας εἶναι ἡ Περσεφόνη.

Διότι ἔτρεχον. Ἀνεγ. φέροντο ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ κειμ. γένοντο.

Ἀγλαΐα, εἶναι μία τῶν τριῶν Χαρίτων δηλαδὴ τῶν θεαινῶν αἵτινες δίδωσι τὰς χάριτας.

Ὁ ἀπόγονος τοῦ Δεινομένους. Δεινομένης, τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς τοῦ Ἱέρωνος.

Διότι οὗτος εἰν' ὁ ἄριστος πλοῦτος κ.λ. Πρέπει νὰ ἀναγνώσωμεν· ἀγλαιζεθῶ (ἀντὶ ἀγλαιζέτω, ὃ) γὰρ ἄριστος ὄλβων.

Τὴν τοῦ Διὸς βούλησιν. Ἐν τῷ γαλλικῷ καὶ ἐν τῇ πρώτῃ ἀγγλ. ἐκδόσει ἀνέγνωσαν (...σιν) κρίσιν ἢ κλίσιν, ἀντὶ τοῦ τελευταίου (νεύμασιν).

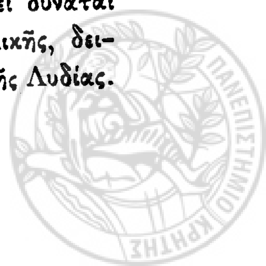
Ἡμέρα ἀνέλπιστος κλ. ἀνεγνώσαμεν κατὰ τὸν Blass [τὸ γὰρ ἄ]ελπον ἆμαρ μολ' ὢν πολύδ[ακρυ· ὅδ'] οὐκ ἔμελλε.

Καὶ ὁ βασιλεὺς δὲν ἠθέλησε κλ. θὰ σημειώσωμεν ἐνταῦθα τὰς διαφοράς, αἵτινες εὑρίσκονται μεταξὺ τῆς διηγήσεως ταύτης καὶ τῆς τοῦ Ἡροδότου (βιβλ. I. κεφ. 86—88), ὅστις ἀναφέρει ὅτι ὁ Κροῖσος ἐτέθη ἐπὶ τῆς πυρᾶς τῇ διαταγῇ τοῦ Κύρου, καὶ οὐχὶ ἑκουσίως καὶ συνδέει τὴν ἱστορίαν ταύτην μὲ τὴν συνομιλίαν τοῦ Σόλωνος καὶ τοῦ Κροίσου. Ἡ κατάληψις τῶν Σάρδεων ἐγένετο τῷ 558, τὸ ποίημα τοῦ Βακχυλίδου εἶναι πλησιέστερον αὐτῇ, ἢ ἡ ἱστορία τοῦ Ἡροδότου, περίπου 20 ἔτη. εἶχον ἤδη εἰκάσει, ἔκ τινος σκηνῆς παριστανομένης ἔν τινι ἀγγείῳ, τὴν ὕπαρξιν τῆς ἐξηγήσεως ταύτης, ὡς τὴν διατυπώνει ἐνταῦθα ὁ ποιητής. Τὸ ἀγγεῖον τοῦτο εἶναι ἀμφορεύς, εὑρισκόμενος ἐν τῷ μουσείῳ τοῦ Λούβρου (ἀριθ. 194), εὑρίσκεται δὲ ἡ προέλευσις του ἐν τῷ 1 τόμῳ τῶν Monumenti dell' Instituto archeologico pl LIV.

Ὁ βασιλεὺς ὁ τῆς Λητοῦς υἱός. Δηλ. ὁ Ἀπόλλων υἱὸς τῆς Λητοῦς καὶ τοῦ Διός.

Οἱ οἶκοι τοῦ Ἀλυάττου... τὰ χρυσίζοντα κύματα τοῦ Πακτωλοῦ. Τεμάχιον λίαν ἠκρωτηριασμένον. Ἀλυάττης, βασιλεὺς τῆς Λυδίας, ἦτο ὁ πάππος τοῦ Κροίσου. Εἶναι ἀνάγκη νὰ σημειώσωμεν, ὅτι ὁ Πακτωλός, ὡς παρ' ἄλλοις συγγραφεῦσιν ἀναφέρεται, ἐκύλιε κατὰ τὸν ῥοῦν αὐτοῦ μικρὰ τεμάχια χρυσοῦ;

Λεπτόποδα κλ. Ἐξηγήσαμεν οὕτω τὴν λέξιν ἁβροβάταν, ἧς ἡ ἀπόδοσις δὲν εἶναι βεβαία, καὶ ἥτις ἐν πάσῃ περιπτώσει δύναται νὰ εἶναι ἢ ὄνομα κύριον ἢ ὄνομα καταγωγῆς ἀνατολικῆς, δεικνύον παραδείγματος χάριν ἕνα λειτουργὸν τῆς Αὐλῆς τῆς Λυδίας.

Παρὰ τοῖς Ὑπερβορίοις. Ὁ μυθικὸς οὗτος λαός, ὃν τοποθετοῦσιν ἐν τῇ σειρᾷ τῶν ὀρέων Ριφαίων, πρὸς βορρὰν τῆς Θρᾴκης, ἦτο στενῶς συνδεδεμένος εἰς τὰ περὶ Ἀπόλλωνος. Ἐν Δελφοῖς, ἐθεώρουν τὸν τόπον τῶν Ὑπερβορίων ὡς τὴν συνήθη διαμονὴν τοῦ θεοῦ, ὅστις δὲν τὴν ἐγκατέλειπεν, εἰ μὴ εἰς τὰς πανηγυρικὰς περιστάσεις.

Ἔστειλε εἰς τὸν Λοξίαν περισσότερον χρυσὸν κ.λ. Κείμενον ἀβέβαιον, ἀνεγνώσαμεν. Θελήσει [αὐχεῖ]ν σέο πλείονα χρυσὸν [Λοξί]ᾳ πέμψαι βροτῶν καὶ θελήσει [φάμε]ν... Ἀκολουθοῦν 11 στῖχοι λίαν ἠκρωτηριασμένοι, ὧν τὸ νόημα μετὰ κόπου ἐξάγεται καὶ οἵτινες παρελήφθησαν ἐν τῇ μεταφράσει.

Εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Φέρητος. Δηλ. τὸν Ἄδμητον. Ὑποθέτομεν, ὅτι τὰ αὐτόθι ὑπὸ τοῦ Βακχυλίδου ἀναφερόμενα, ὑπενθύμιζον εἰς τὸν Ἱέρωνα (συνομιλίαν τοῦ Ἀδμήτου καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος). Ὁ τύραννος τῶν Συρακουσῶν ὑπέφερε πολὺ ἐκ νεφρίτιδος, ἐξ ἧς καὶ μετά τινα χρόνον ἀπεβίωσε.

Θνητὲ τὸ πνεῦμά σου κ.λ. Τὸ τεμάχιον τοῦτο μετεφράσθη διαφόρως τοῦ κειμένου.

Ν' ἀπωθῇ τὸ γῆρας κ.λ. Ὡς ἐν τῇ γαλλικῇ καὶ τῇ πρώτῃ ἐκδόσει, ἐν αἷς ἀναγινώσκομεν «προέντα». Εἰς δὲ τοῦ Blass «παρέντα» κλ.

Θὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν κ.λ. Μετεφράσθη οὐχὶ κατὰ τὸ γαλλικὸν ἀλλὰ κατὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ Blass.

Ὠδὴ 4.

Νικητὴν ἁρματοδρομίας κ.λ. Τὸ τοῦ τίτλου κατὰ τὸ στερεότυπον, οὐχ ἧττον καὶ ἐκ τοῦ κειμένου ἐξάγεται εὐκόλως. Ἔχομεν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ταύτης τοῦ Ἱέρωνος νίκης, ἐπενεχθείσης ἐν ἔτει 470, μίαν ᾠδὴν τοῦ Πινδάρου, τὴν περίφημον πρώτην Πυθικήν. Ἡ τοῦ Βακχυλίδου συνετέθη ἀναμφιβόλως, ἵνα διεξαχθῇ ἐν Δελφοῖς, ὀλίγον χρόνον μετὰ τὴν νίκην. Εἶναι δὲ πολὺ βραχεῖα.

Ἕνεκα τῆς ἀξίας. Ἀναγινώσκομεν ἐν τῷ τοῦ Blass. Ἀρεταῖς ἢ ἀρετᾷ

Καὶ νὰ ᾄδῃ δύο Ὀλυμπιονίκας : *κλ.* Ὁλόκληρον τὸ τεμάχιον τοῦτο εἶναι σκοτεινόν, ἴσως, ὡς ἐκ τῆς ἀπωλείας στίχων τινῶν.

Παντοδαπὰ καλά. Ἀναγινώσκ. ἐσθλῶν. Ἐπιδιορθὲν ἐν τῇ ἐξηγήσει συμφώνως τῇ νέᾳ ἐκδόσει.

Ὠδὴ 5.

Εἰς τὸν ἴδιον. Ὁ τίτλος ἐξηνέχθη κατὰ τὸ κείμενον. Εἶναι, ἐξαιρέσει πάντων τῶν ἐλλειπόντων μερῶν, τῆς μεγάλης ταύτης ᾠδῆς, ἡ μακροτέρα πασῶν, ὅσας ἔχομεν ἐνταῦθα. Συνετέθη, ὡς ἡ Πρώτη Ὀλυμπιακὴ τοῦ Πινδάρου, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ βραβείου, ὅπερ ἔλαβεν ὁ Ἱέρων ἀναμφιβόλως τὸ 476.

Θὰ μάθῃς νὰ ἐκτιμᾷς. Τὸ μέρος τοῦτο δὲν ἐννοεῖται εὐκόλως, ἐὰν ἀποδίδεται εἰς τὸ ποιητικὸν τοῦ Ἱέρωνος πνεῦμα, ἐκτὸς ἐὰν ὁ ποιητὴς ἀποβλέπει πρὸς ἕτερόν τινα καὶ ὅστις θὰ εἶναι ὁ Πίνδαρος. Οἱ ἀρχαῖοι σχολιασταὶ τοῦ Πινδάρου ἀναφέρουσιν, ὅτι ὁ Ἱέρων πράγματι προετίμα αὐτοῦ, τὸν Βακχυλίδην.

Διασχίζων τὸν βαθὺν αἰθέρα κλ. Τεμάχιον ἀναφερόμενον, μετά τινων ἀνακριβειῶν, εἰς τὰ σχόλια τοῦ Ἡσιόδου (Θεογον. v. 46). Ἀπόσπ. Bergk. XLVII.

Εὐδιάγνωστος κλ. ἠκολουθήσαμεν τὸ κείμενον τοῦ Blass ἔνθα ἀναγινώσκεται «ἀνθρώποις» καὶ ὄχι τὸ τοῦ Desrousseaux «Οἰωνοῖς» καὶ τοῖς πρὸς τὸν αἰθέρα παρατηροῦσιν ἀνθρώποις ὁ ἀετὸς εἶναι δηλ. εὐδιάγνωστος κλ.

Φερένικος. Ὁ πυρόθριξ οὗτος τοῦ Ἱέρωνος ἵππος, πλειστάκις νικητὴς εἰς τοὺς δρόμους, ὑμνήθη ἐπίσης καὶ ὑπὸ τοῦ Πινδάρου.

Τὴν χεῖρα πρὸς τὴν γῆν ἐστραμμένην ἔχων κλ. Σχῆμα, ὅπερ ἠκολούθει τύπος ὅρκου. Εὑρίσκεται ἡ αὐτὴ ἔκφρασις καὶ εἰς τὴν 8ην ᾠδήν.

Εὐτυχὴς ὅστις κλ. Τεμάχιον ἀναφερόμενον ὑπὸ τοῦ Στοβαίου καὶ Bergk Ἀποσπ. 1.

Ὁ κατασυντρίψας κλ. Ὁ Ἡρακλῆς, ὅστις κατῆλθεν εἰς τὸν Ἅδην, ἵνα φέρῃ ἀπ' αὐτοῦ τὸν κύνα Κέρβερον.

Τὸ φάσμα τοῦ Πορθανίδα. Πορθάον, πατὴρ τοῦ Οἰνέως καὶ πάππος τοῦ Μελεάγρου.

Ἐτάνυσε κλ. ἐξηγηθὲν κατὰ τὸ τελευταῖον κείμενον καὶ οὐχὶ κατὰ τὸ γαλλικόν. Τὰ περὶ τόξου βεβαίως εἰσὶ γνωστὰ τοῖς ἀναγνώσταις.

Ἥρα ἡ καλλίζωνος. Γνωρίζομεν βεβαίως τὸ μῖσος δι' οὗ ἡ Ἥρα κατεδίκασε τὸν Ἡρακλέα, προστατευόμενον ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς.

Ἤθελε καταπαύσει τὴν ὀργήν της. Ὁ Οἰνεὺς, προσφέρων θυσίαν εἰς πάντας τοὺς θεοὺς καὶ τὰς θεὰς, εἶχε λησμονήσει τὴν Ἄρτεμιν.

Ἤθελεν ἔλθει ἐναντίον του κλ. Ἀναγινώσκ. *εἰσάνταν.*

Καὶ ἄλλοι ἀκόμη. Ἀναγινώσκ. *Τῶν δ' ὤλεσε. . . πλεῦνας.*

Ἐξαγαγοῦσα κλ. Τὸ κείμενον ἴσως εἶναι ἐνταῦθα παρεφθαρμένον. Ἀναγινώσκ. εἷλέ τε δαιδαλέας ἐκ λάρνακος ὠκύμορον φιτρὸν ἐγκαύσασα.

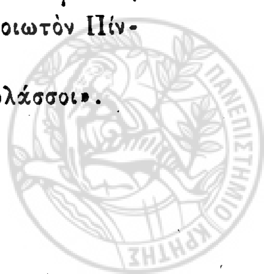
Ἡ γλυκεῖα ζωὴ ἤλλατοῦτο ἐν ἐμοί. Ἀναγινώσκ. *μινύνθη* παρατ. ῥήματός τινος ἄνευ ἐνεστ. (Γαλλ. ἐκδ 51 σ. 100).

Διὰ τοὺς θνητοὺς κλ. Τεμάχιον ἀναφερόμενον ὑπὸ τοῦ Στοβαίου. Εἶναι τὸ Ἀπόσπ. ΙΙ τοῦ Bergk, ἔνθα ἀνέμιξαν ἐκ πλάνης ἄλλον τινα στίχον τοῦ Βακχυλίδου.

Τοῦ Πέλοπος τὴν δύναμιν, Οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες ἐθεωρεῖτο γενικῶς, ὅτι συνεστήθησαν ὑπὸ τοῦ Πέλοπος.

Βοιωτὸς ἀνὴρ κλ. Ἀναγινώσκ. κατὰ τὸν Blass *ὃν ἂν ἀθάνατοι τι[μῶσι, κείνῳ] καὶ βροτῶν φήμαν ἕπ[εσθαι]* ἡ ἀλληγορία αὕτη ἀναφέρεται εἰς τεμάχιόν τι προγενέστερον τοῦ Ἡσιόδου (Θεογον. 81—87), ἐκ στίχων, οἵτινες κατηγοροῦσι τὸν φθόνον, φαίνεται δὲ ὡς μάθημα ἄμεσον ἀπευθυνόμενον εἰς τὸν Βοιωτὸν Πίνδαρον, ἀντίπαλον τοῦ Σιμωνίδου.

Εἴθε ὁ Ζεὺς κλ. νὰ διαφυλάσσῃ. Ἀναγινώσκ. «φυλάσσοι».

'Ῥδὴ 6.

Εἰς Λάχωνα Κεῖον. Τὸ κείμενον τῆς ᾠδῆς ταύτης, λίαν βραχύ, εἶναι καλῶς διατηρημένον ἐκτὸς γραμμάτων τινῶν εὐκόλως ἀναπληρουμένων. Ὁ Λάχων σημειοῦται καὶ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τῇ ἀναφερθείσει ἐν τῇ πρώτῃ ᾠδῇ.

Ἀμοιβὴν ἐκ τῶν ἐνδοξοτάτων κλ. Τὸ τεμάχιον τοῦτο μετεφράσθη ὅλως διαφορετικὰ τοῦ ἐν τῇ 1ῃ ἐκδόσει κειμένου. Ὑπάρχει ὅμως ἀνωμαλία τις κατὰ τὴν ἀπόδοσιν τοῦ τεμαχίου τούτου καὶ εἰς τὴν γαλλικὴν καὶ εἰς τὴν ἔκδ. τοῦ Blass.

Ὠδὴ 7.

Εἰς τὸν ἴδον. Δὲν ὑπολείπεται ἐκ τῆς ᾠδῆς ταύτης ἢ ἡ ἀρχή, βεβαίως δὲν θὰ περιελάμβανε πλείονας τῶν τριάκοντα στίχων· εἶναι δὲ καὶ αὕτη ἀρκούντως ἠκρωτηριασμένη.

Πεντήκοντα μῆνες κτλ. Ἀπεδόσαμεν μετὰ τὴν λέξιν πεντήκοντα τὴν λέξιν μ(ῆνες), καὶ μετεφράσθη τὸ τεμάχιον τοῦτο ὅλως διαφορετικὰ τοῦ ἐν τῷ κειμένῳ. Πλείονα τοῖς βουλομένοις ἐν ἐκδ. Blass σελ. 61. καὶ γαλλ. Desrousseaux, σημ. 59, σ. 101.

Διὰ δεκάτην ἕκτην φοράν. Αἱ ἑορταὶ τῶν Ὀλυμπίων ἔληγον τὴν 16 τοῦ μηνός, ἡμέραν καθ' ἣν διενείμοντο τὰ βραβεῖα.

Τὸν υἱὸν νῦν τοῦ Ἀριστομένους. Ἡρμηνεύθη ὅλως διαφόρως τῆς 1ης ἐκδόσεως, καὶ κατὰ τὴν τελευταίαν τοῦ Blass· οὕτω δὲ Ἀναγ. Ἀρ[ιστομένει]ον νῦν γ'] ἐκόσμη[σας στε]φάν[οισι Λάχω]να παῖδα]. . . . κλπ.

Ὠδὴ 8.

Εἰς ἄγνωστον. Ἡ ᾠδὴ αὕτη, ἄνευ τίτλου ἐν τῇ ἐκδόσει, δὲν δύναται νὰ περιέχῃ ἢ εἰκοσάδα στίχων, ὧν οἱ πρῶτοι ἐλλείπουσιν, ὁ νικητὴς ἀναμφιβόλως εὑρίσκεται εἰς τούτους ἐκτεθειμένος. Τὸ κείμενον (ἴδε τὴν ἑπομένην σημ.) ἐπιτρέπει νὰ ἐξαγάγωμεν μέρος τοῦ τίτλου καὶ νὰ σκεφθῶμεν, ὅτι συνετέθη ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ νίκης

τινος ἐν Ὀλυμπίᾳ, ἥτις προηγήθη ἄλλων νικῶν εἰς διαφόρους ἀγῶνας.

Ἐξεπλήρωσας κτλ. Ἀναγινώσκ. τέλε[σας καὶ εἰς τοὺς ἀκολούθους τοίχους «περὶ κ]ρᾶτὶ τ'ὅ]πα[σσα]ς»(γαλλ. περὶ κρᾶτάτε θῆκας)· μετεφράσθη ὅλως διαφόρως τῶν μέχρι νῦν ἐκδόσεων.

Ὠδὴ 9.

Εἰς Αὐτομήδην Φλειάσιον. Ἡ ᾠδὴ αὕτη περιεῖχε ἑκατὸν τέσσαρας στίχους· οἱ πεντήκοντα τέσσαρες πρῶτοι στίχοι διετηρήθησαν ἀκεραίως, οἱ λοιποὶ εἶναι λίαν ἠκρωτηριασμένοι, ὥστε νὰ δύνανται νὰ μεταφρασθῶσι μετά τινος πιθανότητος, ἐκτὸς μικροῦ τινος τεμαχίου, ὅπερ σχηματίζουν οἱ στίχοι 81—84.

Χρυσηλάκατοι Χάριτες. Διετηρήσαμεν τὴν αὐτὴν λέξιν, ἅτε εὔληπτον οὖσαν, χρυσηλάκατοι, ἀντὶ τῆς γαλλικῆς μετατρεπούσης αὐτὴν εἰς τὴν λέξιν, au sceptre d'or κλ. πλειότ. ἐν σ. 102 αὐτοθ. ἔνθ. ἀνωτ.

Ἀρχεμόρου. Ἀρχέμορος υἱὸς τοῦ Λυκούργου, βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, καὶ τῆς Εὐρυδίκης.

Ἐνῷ συνέλεγε κλ. Ἀναγν. ἀσαγεύοντα (γαλλ. ἐκδ. ἀωτεύοντα).

Ὁ υἱὸς τοῦ Ὀϊκλέους. Πρόκειται περὶ τοῦ Ἀμφιαράου.

Τριετοῦς κλ. Οἱ ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνες ἐλάμβανον χώραν κατὰ πᾶν δεύτερον ἔτος, ἦσαν ἄρα ἑορτὴ τριετὴς κατὰ τὸν τρόπον τῆς τῶν Ἑλλήνων ἀριθμήσεως.

Ρίπτων τὸν δίσκον κλ. Πένταθλον, ἀγὼν περιλαμβάνων πέντε ἀγωνίσματα· δρόμον, δίσκον, ἅλμα, πυγμαχίαν καὶ πάλην, ἥτις ἤρχετο τελευταῖα.

Πορφυροκύματον Ἀσωπὸν κλ. Ὁ ποταμὸς οὗτος ἐπότιζε τὴν Φλειοῦντα, τὴν Σικυῶνα καὶ τὴν Κόρινθον.

Τὰ ἔστατα τοῦ Νείλου κλ. Ἤτοι ἡ Αἰθιοπία καὶ αἱ κατοικοῦσαι κτλ. ἤτοι αἱ Ἀμαζόνες, κόραι τοῦ Ἄρεως.

Ἐγνώρισαν κλ. Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀσωποῦ, μεταξὺ ἄλλων οἱ

Αἰακίδαι, ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ ὁ Αἴας, ἐπέδειξαν τὴν δύναμίν των εἰς τοὺς Αἰθίοπας, τοὺς διοικουμένους ὑπὸ τοῦ Μέμνονος, καὶ εἰς τὰς Ἀμαζόνας τὰς διοικουμένας ὑπὸ τοῦ Πενθεσιλάου ἔτι δὲ καὶ εἰς τοὺς Τρῷας.

Κυανοπλοκάμων κλ. Αἱ νῦμφαι Θῆβαι, Αἴγινα καὶ ἄλλαι, αἵτινες ἴσως ἐμνημονεύοντο κατωτέρω, ἦσαν κόραι τοῦ Ἀσωποῦ.

Ὠδὴ 10.

Εἰς Πασίαν Ἀθηναῖον. Ἐκ τοῦ κειμένου ἐξάγεται ὁ τίτλος τοῦ ποιήματος ὡς καὶ ἡ ἐθνικότης τοῦ νικητοῦ, τὸ δὲ ὄνομα τοῦ νικητοῦ ἐξάγεται κατόπιν ἐπανορθώσεώς τινος τοῦ 10ου στίχου «[Π]ασί[α], τονδ'»

Καὶ νῦν ὁ τῆς ἀδελφῆς σύζυγος κλ., ὀλίγον μόνον μέρος ἐκ τῶν 10 στίχων, οἵτινες προηγοῦνται τῆς φράσεως ταύτης ὑπολείπεται. Βλέπομεν μόνον, ὅτι ὁ Βακχυλίδης ἀπευθύνετο πρὸς τὴν Φήμην.—

Ἡ ᾠδὴ εἶχε συντεθῆ ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ κατὰ παραγγελίαν τοῦ γαμβροῦ τοῦ νικητοῦ.

Ἡ φυλὴ τῶν Οἰνιδῶν. Ἦτο μία τῶν θρησκευτικῶν καὶ πολιτικῶν διαιρέσεων τοῦ Ἀθηναϊκοῦ πληθυσμοῦ.

Εἰς τοὺς λαμπροὺς τοῦ Ποσειδῶνος ἀγῶνας κλ. Τὰ Ἴσθμια ἦσαν ἀφιερωμένα εἰς τὸν Ποσειδῶνα.

Ὠδὴ 11.

Εἰς Ἀλεξίδαμον Μεταπόντιον. Ἐκτὸς στίχων τινων τῆς ἀρχῆς καὶ τινων λέξεων ἢ γραμμάτων, εὐκόλως ἀποκαθισταμένων τὸ ποίημα τοῦτο εἶνε πλῆρες. Τὸ μῆκος αὐτοῦ σύγκειται ἐξ ἑκατὸν εἴκοσι ἓξ στίχων.

Κατάγεσαι ἐκ τοῦ πατρὸς τῶν θεῶν κτλ. Κείμενον ἀβέβαιον.

Καὶ ἐν τῷ πολυχρύσῳ Ὀλύμπῳ. . . τῶν θνητῶν. Τὸ τεμάχιον τοῦτο, λίαν ἠκρωτηριασμένον, ἀπεδόθη κατά τινα τοῦ Στοβαίου ὑπαινιγμὸν μετὰ βεβαιότητος. Ἀπ. IX Bergk.

Ὁ ἐν Δήλῳ γεννηθεὶς κτλ. Ὁ Ἀπόλλων εἰς ὃν οἱ Πυθικοὶ ἀγῶνες ἦσαν ἀφιερωμένοι, καὶ ὅστις ἐγεννήθη ἐν Δήλῳ.

Εἰς τῆς κρατερᾶς Κίρρας τὴν πεδιάδα κτλ. Οἱ Πυθικοὶ ἀγῶνες δὲν ἐλάμβανον χώραν εἰς αὐτοὺς τοὺς Δελφούς, ἀλλ' εἰς τὴν πεδιάδα τῆς Κίρρας παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Παρνασσοῦ καὶ πλησίον τῆς θαλάσσης εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ Πλείστου.

Ἐὰν δὲν ἀπέτρεπέ τις. . . κτλ. Ὁ Βακχυλίδης κάμνει ἐνταῦθα μνείαν ἐνστάσεώς τινος τοῦ Ἀλεξιδάμου κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν Ἑλλανοδικῶν, κριτῶν τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων.

Ἡ μοσχοτρόφος γῆ . . . κτλ Ἡ γῆ τῶν Μεταποντίων ἦτο περίφημος διὰ τὰς καλλιεργείας της. Τὸ κείμενον τῶν ἀκολούθων τεσσάρων στίχων εἶναι ἀβέβαιον.

Ἀλλ' ἡ φθονερὰ Τύχη Αἱ λέξεις αὗται εὐκόλως συνεπληρώθησαν, κατὰ τὴν ἔννοιαν, εἰς τὴν θέσιν στίχου τινος, ἀπωλεσθέντος.

Ὁ υἱὸς τοῦ Ἄβαντος. Ὁ Προῖτος βασιλεὺς τῆς Τίρυνθος.

Τὴν φυλὴν τῶν Δαναῶν καὶ τοῦ Λυγκέος. Δαναοὶ ἦσαν οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Αἰγύπτου, πατρὸς τοῦ Λυγκέου, ὅστις πάλιν ἦτο πατὴρ τοῦ Ἄβαντος καὶ πάππος τοῦ Προίτου.

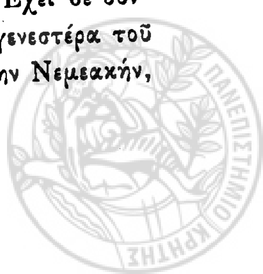
Παρὰ τὸν καλλίρροον Κάσαν. Τὸ ὄνομα τοῦτο δὲν εἶχε συναντηθῆ μέχρι τοῦδε εἰς κανὲν κείμενον.

Ὠδὴ 12

Εἰς Τεισίαν Αἰγινήτην. Δὲν διεσώθησαν ἐνταῦθα ἢ οἱ ὀκτὼ πρῶτοι στίχοι τῆς ᾠδῆς ταύτης, ἧς τὸ μῆκος δὲν δύναται νὰ ὁρισθῇ.

Ὠδὴ 13.

Εἰς Πυθέαν Αἰγινίτην. Ὁ τίτλος συνεπληρώθη κατὰ τὸ κείμενον. Ἡ ᾠδὴ αὕτη μακροσχελὴς σχεδὸν ὡς ἡ 5 ᾠδή, εἶναι κατὰ δυστυχίαν λίαν ἠκρωτηριασμένη εἰς διάφορα μέρη. Ἔχει δὲ συντεθῆ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῆς ταύτης τῆς νίκης, (προγενεστέρα τοῦ ἔτους 480), ἣν ὁ Πίνδαρος ὕμνησε εἰς τὴν πέμπτην Νεμεακήν,

εὑρισκόμενος ταύτην τὴν φορὰν ἔτι ἐν συναγωνισμῷ μετὰ τοῦ Βακχυλίδου.

Ὁ Ἡρακλῆς, ποτε κτλ. Αἱ πρῶται λέξεις ἐτέθησαν κατόπιν τῆςἐννοίας τοῦ συνόλου. Οἱ δέκα στίχοι τῆς ἀρχῆς ἀπωλέσθησαν, τὸ διατηρηθὲν μέρος ἄρχεται ἀπὸ τοῦ μέσου προφητείας, τοῦ μάντεως Τιρεσίου ἀφορώσης, τὴν νίκην τοῦ Ἡρακλέους κατὰ τοῦ λέοντος τῆς Νεμέας καὶ τῆς ἱδρύσεως τῶν Νεμεαίων ἀγώνων. Ἡ πρόρρησις αὕτη λήγει εἰς τὴν δευτέραν παράγραφον.

Ἡ χεὶρ τοῦ ἀπογόνου τοῦ Περσέως κλ. Ὁ Ἀμφιτρύων ὁ τοῦ Ἡρακλέους πατὴρ ἦτο ἔγγονος τοῦ Περσέως.

Ἐκεῖνοι οἵτινες κλ. Τεμάχιον, οὗ τὸ κείμενον εἶναι λίαν ἠκρωτηριασμένον. Τὰ κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τούτου ἴδε Blass σελ. 95 στιχ. (25). Καὶ γαλλ. Desrouseaux σελ. 107 σημ. 116.

Ἰδοὺ ὅτι κλ. κείμενον λίαν ἠκρωτηριασμένον, ὅρα ἐν Blass καὶ ἐν γαλλ. ἐκδ. τὰ κατὰ τὴν διόρθωσιν τῶν ἐλλειπόντων τοῦ τεμαχίου τούτου.

Ξένου πατρὸς θυγάτηρ κλ. ξε[ίνου πατρός]. Παράδοσίς τις ὑπὸ τοῦ Παυσανίου ἀναφερομένη (II, 5. 9) λέγει ὅτι τὰ ὕδατα τοῦ Ἀσωποῦ ἤρχοντο ἐκ τῆς Μ. Ἀσίας διὰ τῆς θαλάσσης.

Ἐνδαΐς κλ. Ἦτο θυγάτηρ τοῦ Σκύρωνος καὶ τῆς νύμφης Χαρικλοῦς.

Τὸν Πηλέα καὶ τὸν ἰσχυρὸν Τελαμῶνα. Πηλεὺς εἶνε ὁ πατὴρ τοῦ Ἀχιλλέως, Τελαμὼν δὲ ὁ πατὴρ τοῦ Αἴαντος, τοῦ Σαλαμινίου. Ὁ Αἰακὸς ἦτο υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς νύμφης Αἰγίνης, δεσμὸς λοιπὸν θρησκευτικὸς ὑπῆρχε μεταξὺ τῆς Αἰγίνης καὶ τῶν Αἰακιδῶν· οὕτω καὶ ὁ Πίνδαρος δὲν παρέλιπε νὰ ὑμνήσῃ τὰ κατορθώματα τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τοῦ Αἴαντος εἰς τὰς ᾠδὰς εἰς ἃς ὑμνεῖ τοὺς Αἰγινήτας νικητάς. Ὁ Βακχυλίδης, ἐπίσης, ἀφιεροῖ τὸ μεῖζον μέρος τοῦ πρὸς τιμὴν τοῦ Πυθέως ποιήματός του εἰς ἀφήγησιν τῶν μεγάλων ἔργων τοῦ Αἴαντος.

Ἡ ὡραία Ἐρίβοια κλ. Ἦτο ἡ κόρη τοῦ Ἀλκαθόου τοῦ τῶν Μεγάρων βασιλέων.

Ὅστις σταθεὶς κλ. Ἡ ὡραία αὕτη ἀφήγησις, πλήρης ὁμηρικοῦ κάλλους, διαφέρει ἐν τούτοις κατά τι τῆς 15 ᾠδῆς τῆς Ἰλιάδος, ἔνθα ἀναφέρονται τὰ αὐτὰ συμβάντα.

Τῆς ἰοστεφάνου Νηρῆδος κλ. δηλ. τῆς Θέτιδος, θυγατρὸς τοῦ Νηρέως, καὶ μητρὸς τοῦ Ἀχιλλέως.

Ὁ Θράκιος βορρᾶς κλ. Ἠκολουθήσαμεν τὴν γαλλικὴν ἔκδοσιν ἐν ᾗ ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ ἐκτίθεται ἡ περὶ τοῦ τεμαχίου τούτου γνώμη τοῦ συγγραφέως.

Οὔριος ἄνεμος κλ. Ἀναγινώσκ. *οὐρίαι* (ὡς ἐν τῷ χειρογράφῳ) *νότον δ' ἐκόλ*[*πωσαν*] (Blass) *πνοαὶ* (Housman) *ἱστίον ἁρπαλέως τ' ἄελπον.*

Τὰ τείχη τοῦ Λαομέδοντος. Λαομέδων ἦτο ὁ πατὴρ τοῦ Βασιλέως Πριάμου.

Ὑπὸ μεγάλων ἐλπίδων κλ. Τὸ μέρος τοῦτο εἶνε λίαν ἐλλιπές, λείπει εἷς ὁλόκληρος στίχος καὶ πλεῖσται λέξεις. Μετεφράσαμεν ἐνταῦθα τὸ ἀκόλουθον κείμενον, ὅπερ δὲν εἶναι ἡ σειρὰ ἐπιδιορθώσεων: ἐλπίσιν [αὔξ]οντες ὑπερφίαλον [κέαρ νόμιζον Τρῶε]ς ἱππευταὶ κυανώπαδις ἐκ[καύσαντες Ἑλλάνων] νέας [δαῖτάς τε παρ' εἰλα]πίνας τ' ἐν [εὐπό]ρ[ο]ις ἕξειν θεόδματον πόλιν. Αἱ λέξεις Τρῶες καὶ εἰλαπίνας ἐτέθησαν ὑπὸ τοῦ ἄγγλου ἐκδότου.

Τῶν ἐκπορθητῶν κλ. Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας ἠκολούθουν ἑπτὰ στίχοι, ὧν οἱ δύο πρῶτοι διετηρήθησαν λίαν ἐλλιπῶς οἱ δὲ λοιποὶ ἀπωλέσθησαν καθ' ὁλοκληρίαν.

Τὰς κοινωφελεῖς μερίμνας τοῦ Μενάνδρου κλ. Ὁ Μένανδρος ἦτο Ἀθηναῖος λίαν διάσημος ὡς «entraineur» τῶν ἀθλητῶν, ὁ Πίνδαρος ὁμιλεῖ ἐπίσης περὶ αὐτοῦ ἐν τῇ πρὸς Πυθέαν ᾠδῇ.

Ἀθηνᾶ. Ἡ τῶν Ἀθηνῶν θεὰ ἥτις φυσικὰ παρέχει τὴν προστασίαν της εἰς ἕνα Ἀθηναῖον.

Λάμπων. Πατὴρ τοῦ Πυθέως, ὅστις ἀναμφιβόλως εἶχε φιλοξενήσει τὸν ποιητήν.

Ὠδὴ 14.

Εἰς Κλεοπτόλεμον τὸν Θεσσαλόν. Ὠδὴ ἐλλιπής, ἧς δὲν δυνάμεθα νὰ ὁρίσωμεν ἀκριβῶς τὸ ἀρχέτυπον μέγεθος· ὅλον τὸ τέλος ἐλλείπει· τὸ διατηρούμενον μέρος εἶναι ἐλλιπὲς ἀλλὰ εὐκόλως ἐπανορθοῦται.

Νικητὴν ἐν Πετραίᾳ. Δὲν εἴχομεν μέχρι τοῦδε οὐδεμίαν γνῶσιν τῶν ἀγώνων τούτων, προδήλως τελουμένων ἐν Θεσσαλίᾳ πρὸς τιμὴν τοῦ Πετραίου Ποσειδῶνος, οὕτως ἐπονομαζομένου. διότι δι' ἑνὸς κτυπήματος τῆς Τριένης του ἤνοιξε δίοδον διὰ μέσου τοῦ βράχου εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Πηνειοῦ καὶ ἐδημιούργησε οὕτω τὴν κοιλάδα τῶν Τεμπῶν.

Τὸ λαβεῖν κλ. ἀναγινώσ. *παρὰ δαίμονος*· ὑπὸ τοῦ θεοῦ δηλ.κλ.

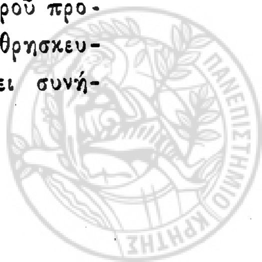
Ἀλλ' ἡ συμφορὰ κλ. κατὰ τὴν γαλλικὴν ἔκδοσιν ἠκολουθήσαμεν τὴν τοῦ Jebb συμπλήρωσιν.

Τὸ νὰ κυβερνᾷ τὴν χεῖρα κλ. ἀνάγ. *Εἰ τὰ παρ' χειρός.*

Τὸν ἔνδοξον νικητήν... υἱὸν τοῦ Πυρρίχου. Δὲν γνωρίζομεν τίς ἦτο ὁ Πύρριχος οὗτος τὸ πιθανότερον εἶναι, ὅτι ἦτο πατὴρ τοῦ Κλεοπτολέμου.

Ὠδὴ 15.

Ὠδαὶ διάφοροι. Τὸ δεύτερον τοῦτο μέρος τῶν ποιημάτων τοῦ Βακχυλίδου εἶναι ἴσως ἐκεῖνο, ὅπερ παρέχει, ἡμῖν μέρη τινα ἐκ τῆς ἰδιωτικῆς ἱστορίας τῆς φιλολογίας, μᾶλλον ἐνδιαφέροντα. Καὶ δίδει τῷ ὄντι πλεῖστα δείγματα τῶν λυρικῶν ἔργων, ἅτινα δὲν εἶνε πλέον ᾠδαὶ θριαμβευτικαὶ καὶ ὧν δὲν εἴχομεν μέχρι τοῦδε πλήρη παραδείγματα. Ὑπάγονται μεταξὺ τῶν διθυράμβων, τῶν παιάνων, τῶν ὕμνων, καὶ ἄλλων ἔτι εἰδῶν. Ἐξαιρέσει ἑνὸς διαλόγου (ΙΖ), ὑπάγονται πᾶσαι εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν διήγησιν ἥτις εἶναι πάντοτε συνδεδεμένη, εἴτε διά τινος μικροῦ προλόγου, εἴτε διὰ βραχέως τινος ἐπιλόγου, μὲ τὴν ἑορτήν, θρησκευτικήν τε ἢ μὴ δι' ἣν ἦτο προωρισμένη, καὶ ἥτις λήγει συνή-

θως πολὺ ἀποτόμως. Πρέπει νὰ εἴπωμεν ὅτι δύο, ἐξαιρέσει τῶν τεμαχίων τούτων (ΙΕ΄. καὶ ΙϚ΄.) δὲν εἶναι ἢ μὴ ἀποσπάσματα· κυρίως δ' εἰπεῖν, ἡ ἀρχὴ μόνον τῆς ᾠδῆς διετηρήθη.

Υἱοὶ 'Αντηνόρου ἢ 'Ελένης ἀπαίτησις. 'Η ᾠδὴ αὕτη ἀποκλειστικῶς διηγηματική, εἶναι ἴσως παιὰν ἀφιερωμένος εἰς τοὺς υἱοὺς τοῦ 'Αντηνόρου, οἵτινες ἀναμφιβόλως θὰ ἔπαιζον ῥόλον τινα ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς ᾠδῆς ἥτις ὅμως ἀπώλετο κατὰ μέγα μέρος. Τὸ ἀπάνθισμα οὗ ὁ πάπυρος εἶνε ἓν λείψανον δὲν περιεῖχεν ἢ μὴ τὰς τρεῖς πρώτας τριάδας (τρεῖς στροφάς, μὲ ἀντιστροφὰς καὶ ἐπῳδούς) τοῦ τεμαχίου τούτου. Δὲν μᾶς ὑπολείπεται λοιπὸν ἢ τὸ δεύτερον ἥμισυ, ἔνθα ἐξιστορεῖται ἡ ἀρχὴ τῆς συνδιασκέψεως μεταξὺ τῶν συνέδρων τῶν 'Ελλήνων καὶ τῶν Τρώων, συνηθροισμένων, ἵνα ἀποφασίσωσι περὶ τῆς ἀποδόσεως τῆς 'Ελένης εἰς τὸν σύζυγόν της Μενέλαον.

'Ο δὲ πατὴρ αὐτῶν. Πρόκειται προφανῶς περὶ τοῦ 'Αντηνόρου. 'Εκ τῶν τριάκοντα ἓξ ἑπομένων στίχων οἱ δεκατέσσαρες πρῶτοι εἶναι λίαν ἠκρωτηριασμένοι, ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐξαγάγωμεν τὴν ἔννοιαν, οἱ εἴκοσι πέντε ἑπόμενοι ἐλλείπουσι καθ' ὁλοκληρίαν. Εἶναι πολὺ πιθανὸν ὅτι ὁ 'Αντήνορος, οἱ υἱοί του καὶ ἡ σύζυγός του Θεανώ, ἱέρεια τῆς 'Αθηνᾶς, ἐλάμβανον ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν παρασκευὴν τῆς προλεχθείσης συνδιασκέψεως καὶ ὅτι ἡ 'Ιέρεια εἶχε κάποιαν συνδιάλεξιν μετὰ τῶν ἀρχηγῶν τοῦ ἑλληνικοῦ στρατεύματος, ἀποστελμένη ὡς πρέσβυς.

Τοὺς λόγους τῶν 'Αχαιῶν. Δηλαδὴ τὴν πρότασιν εἰρηνικῆς τινος λύσεως.

ὦ πολεμικοὶ Τρῶες. Χωρίον ἀναφερόμενον ὑπὸ Κλήμεντος τοῦ 'Αλεξανδρινοῦ εἶναι τὸ ἀπόσπασμα XXIX τοῦ Bergk.

Γίγαντες. Υἱοὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς. Οἱ Γίγαντες εἶχον ἐπιφέρει τὸν πόλεμον κατὰ τῶν θεῶν τοῦ 'Ολύμπου. Νικηθέντες δ' ὑπὸ τοῦ Διὸς καὶ τοῦ 'Ηρακλέους, ἐξεδιώχθησαν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ σχεδὸν πάντες, εἰσέδυσαν ὑπὸ τὰ ἡφαίστεια, ἢ εἰς τὰ ὄρη, εἰς διαφόρους τόπους.

Ὠδὴ 16.

Ἡρακλῆς. Ἡ ᾠδὴ αὕτη ἢ μᾶλλον ἡ ἀρχὴ τῆς ᾠδῆς ταύτης, εἶναι παιάν προφανῶς ἐν Δελφοῖς ἀπαγγελθείς. Ὁ ἐκδότης ἐσημείωσε πλεῖστα μέρη τῶν Τραχιννίων, ἔνθα ὁ Σοφοκλῆς φαίνεται καλῶς, ὅτι ἀνεμιμνήσκετο τὸν Βακχυλίδην, ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν ἤντλησε ἐκ τῆς αὐτῆς ἐπικῆς πηγῆς.

Ἄνθη τῶν παιάνων τῆς Κέω. Χωρίον ἐλλιπὲς ἡ δὲ γενικὴ ἔννοια εἶνε ὀλίγον ἀμφίβολος. Ὁ στίχος 1 δὲν δύναται σχεδὸν νὰ συμπληρωθῇ. Ἀνεγνώσαμεν εἰς τὸν στίχον 3: *Πιερίαθεν* (ὡς ὁ Blass) *εὔθρονος* (ὡς ὁ Jebb) *Οὐρανία* (ὡς τὸ χειρόγραφον)· εἰς τὸν στίχον 5—6: [*θεοῦ χάριν ὅστε παρ'*] *ἀνθεμόεντι Ἕβρῳ* [*αἰὲν ἀ*]*γάλλεται*, εἰς τὸν στῖχον 6—7· *ὀπὶ θ' ἡδείᾳ*· εἰς τὸν στίχον 7: [*κέλετ*]*αι Κήϊ*[*α*] *παιηόνων*.

Παρὰ τῷ ἠνθησμένῳ Ἕβρῳ. Ὁ Ἕβρος εἶναι ποταμὸς τῆς Θρᾴκης, σήμερον Μαρίτσα. Αἱ σχέσεις αἱ συνδέουσαι τὸν Ἀπόλλωνα μὲ τοὺς Ὑπερβορίους ἐξηγοῦσιν ἀρκετὰ τὴν μνείαν τοῦ ποταμοῦ τούτου.

Προτοῦ ἀρχίσομεν κλ. Διετηρήσαμεν τὴν σειρὰν τοῦ κειμένου χωρὶς νὰ ἀποδώσωμεν εἰς τὰ ἑπόμενα *τὸ πρίνγε κλ*. ὡς ποιεῖ ἡ γαλλικὴ ἔκδοσις.

Οἰχαλία. Ὑπῆρχον ἐν τῇ ἀρχαιότητι πλεῖσται πόλεις μὲ τὸ ὄνομα τοῦτο. Ἐκείνη ὅμως εἰς ἣν ἡ παράδοσις λέγει ὅτι ἐβασίλευσεν ὁ Εὔρυτος, ὁ πατὴρ τῆς Ἰόλας, καὶ ἥτις κατελήφθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ἔκειτο ἐν Εὐβοίᾳ.

Κυματόπληκτον ἀκτήν. Εἰς τὸ ἀκρωτήριον Κήναιον βορειοδυτικὰ τῆς Εὐβοίας.

Εἰς τὸν σεισίχθονα θεὸν κλ. Εἰς τὸν Ποσειδῶνα.

Ὁ ποταμὸς Λυκόρμας. Ἦτο τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ Εὐήνου, ὅστις ἐπότιζε τὴν Αἰτωλίαν.

Ἐδέχθη παρὰ τοῦ Νέσσου τὸ μαγευμένον... δῶρον. Ἡ διήγησις αὕτη εἶναι γνωστή· ὁ κένταυρος Νέσσος ἀποθνήσκων δια-

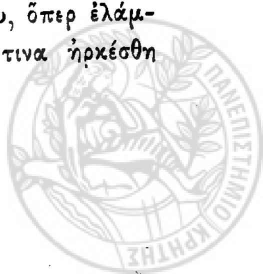
τρυπηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους δι' ἑνὸς βέλους βεβαμμένου εἰς τὸ δηλητήριον τῆς Λερναίας Ὕδρας ἐδώρησεν εἰς τὴν Δηϊάνειραν τὸν χιτῶνα του ἔκτοτε δηλητηριασμένον, ὑπὸ τὴν πρόφασιν ὅτι περιεῖχε γόητρόν τι, δυνάμενον νὰ ἐπισύρῃ τὴν ἀγάπην τοῦ συζύγου της.

Εἶναι ὁ χιτὼν ἐκεῖνος, ὅστις σταλεὶς ὑπὸ τῆς Δηϊανείρας εἰς τὸν ἄπιστον ἥρωα, τοῦ ἐπέφερε τὸν θάνατον, ἐν μέσῳ τρομερῶν πόνων.

Ὠδὴ 17.

Ἥρωες ἢ Θησεύς. Δὲν ὑπάρχει μεγάλη ὁμοιότης ὥστε νὰ θέσωμεν *καὶ* μεταξὺ τῶν δύο μερῶν τοῦ τίτλου, ὡς ποιεῖ τοῦτο ὁ ἐκδότης. Τὸ ποίημα τοῦτο διετηρήθη ἀρκετὰ καλὰ δὲν λείπουν ἐν τῷ παπύρῳ ἢ γράμματά τινα. Ὁ σχολιαστὴς τοῦ Βιργιλίου, Σέρβιος, τὸ κατατάσσει μεταξὺ τῶν διθυράμβων, ἀλλ' ὁ συλλαβισμὸς ὑφ' ὃν οἱ ἀρχαῖοι γραμματισταὶ ἐχαρακτήριζον τὴν δευτέραν σειρὰν τῶν ποιημάτων τοῦ Βακχυλίδου, δὲν εἶναι οὗτος. Ἡ ᾠδή, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀμφιβολίας, ἐξετελέσθη ἐν Δήλῳ, ἐν τῇ ἑορτῇ τῇ προορισθείσῃ νὰ ὑπενθυμίζῃ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Θησέως, νικητοῦ τοῦ Μινωταύρου, καὶ καθ' ἣν νέοι καὶ νεάνιδες ἐξετέλουν, πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἐπιστροφῆς ἐκ τοῦ Λαβυρίνθου, εἶδος τι ὀρχήσεως, ἥντινα ἐκάλουν (*γέρανος*). Ἡ διήγησις ἣν ἀναφέρει ὁ ποιητὴς ἐχρησίμευσε συχνάκις ὡς θέμα εἰς τοὺς καλλιτέχνας καὶ ἀναμφιβόλως καὶ εἰς ἄλλους ποιητάς, καὶ ἥτις δὲν μᾶς ἦτο γνωστὴ μέχρι τοῦδε, ἢ μὴ ἐκ κειμένων πεζῶν μυθολόγων ἢ ἐρανιστῶν.

Κυανόπρωρον πλοῖον. Ἡ διήγησις τῆς ἀποστολῆς εἰς Κρήτην δεκατεσσάρων νέων καὶ νεανίδων τῆς Ἀττικῆς προορισμένων εἰς τὸ νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς βορὰ τοῦ Μινωταύρου ἦτο τόσον πρόχειρος εἰς τὴν διάνοιαν τοῦ λαοῦ, ὥστε ὁ ποιητὴς δὲν ἠναγκάσθη νὰ ὑπενθυμίσῃ ἐκφραστικῶς τὴν αἰτίαν τοῦ ταξειδίου, ὅπερ ἐλάμβανε χώραν κατὰ διαταγὴν τοῦ Μίνωος, καὶ ὅντινα ἠρκέσθη μόνον νὰ ἀναφέρῃ πλειστάκις.

Ἐρίβοια. Ἦτο ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀλκαθόου καὶ μήτηρ τοῦ μεγάλου Αἴαντος.

Ἀπόγονοι τοῦ Πανδίονος. Ὁ πατὴρ τοῦ Θησέως Αἰγεύς, ἦτο υἱὸς τοῦ Πανδίονος.

Κόρη τοῦ Φοίνικος. Ἡ Εὐρώπη, καλουμένη κατωτέρω «*Φοίνισσα*» τῷ ὄντι ἐκ τοῦ Φοίνικος, υἱοῦ τοῦ Ἀγήνορος, ἡ Φοινίκη ἕλκει τὸ ὄνομα αὐτῆς.

Ἡ κόρη τοῦ πλουσίου Πιτθέως. Ἡ Αἴθρα θυγάτηρ τοῦ Πιτθέως βασιλέως τῆς Τροιζῆνος,

Ὁ γαμβρὸς τοῦ Ἡλίου. Ὁ Μίνως εἶχε νυμφευθῆ τὴν Πασιφάην, θυγατέρα τοῦ Ἡλίου.

Εἰς τὸ ἀνάκτορον τῶν θεῶν. Ἡ συνομιλία τοῦ Θησέως μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος, τοῦ πατρός του ὑπῆρξε τὸ ἀντικείμενον μιᾶς τῶν ὀνομαστῶν ζωγραφιῶν δι' ὧν ὁ Μίκων εἶχε κοσμήσει τοὺς τοίχους τοῦ ναοῦ τοῦ Θησέως, ἐν Ἀθήναις.

Πορφυρᾶν ἐσθῆτα. Τὸ κείμενον εἶναι ἐφθαρμένον ὑπάρχει ὅμως ἐν τῷ χειρογράφῳ ἄγνωστός τις λέξις, *αἰόνα*, ἀλλ' ἧς ἡ ἔννοια δὲν εἶναι ἀμφίβολος, παριστᾶ ἐσθῆτα, ἢ χλαμίδα.

Ἔθηκε στέφανον. Κρατὴρ της ἐν τῷ Museocicivo τῆς Βολωνίας (Monumeuti inediti dell' Instituto archeologico, παραρτ. XII εἰκ. 21) παριστᾶ τὴν Ἀμφιτρίτην δίδουσαν στέφανον εἰς τὸν Θησέα. Ἡ αὐτὴ σκηνὴ εὑρίσκεται ἐζωγραφημένη ἐπὶ τοῦ ὀνομαστοῦ κυπέλου τοῦ Εὐφρονίου ἐν τῷ μουσείῳ τοῦ Λούβρ, ἀλλ' ἐνταῦθα, ἡ θεὰ ἀποδίδει εἰς τὸν ἥρωα τὸν *δακτύλιον* (τὸ κόσμημα), ὃν ἦλθε νὰ ζητήσῃ εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης κλ. ἴδε ἐν ἐκτ. Desrousseaux σελ. 114 σημ. 179.

Οὐδὲν ἀπίστευτον κλ. Εἶναι ἡ αὐτὴ σκέψις, ἣν ἀναφέρει καὶ εἰς τὴν Γ'. ᾠδὴν πρὸς Ἱέρωνα. «Οὐδὲν ἐξ ὅσων ἡ θεία μέριμνα».

Ὁ Κνώσσιος στρατηγός. Ἤτοι ὁ Μίνως.

Ἔμελψαν παιᾶνα. Ἡ μνεία αὐτη ἑνὸς ᾄσματος ἀφιερωμένου εἰς τὸν Ἀπόλλωνα. καὶ ὅπερ χρησιμεύει προφανῶς, πρὸς μετά-

βασιν εἰς τὴν τελικὴν ἐπίκλησιν, δύναται νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὴν ἰδέαν, ὅτι ἡ ᾠδὴ αὕτη κατατάσσεται μεταξὺ τῶν παιάνων.

Χορούς τῆς Κέω. Ἡ ᾠδὴ ἄρα ἐξετελέσθη ὑπὸ συμπατριωτῶν τοῦ Βακχυλίδου.

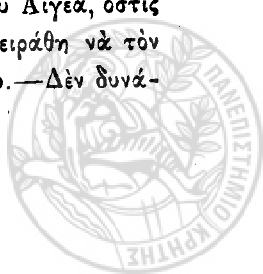
Ὠδὴ 18.

Θησεύς, λυρικοὶ διάλογοι. Τὸ χειρόγραφον δὲν ἔχει ὡς τίτλον· εἰ μὴ τὸ ὄνομα τοῦ ἥρωος, δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅμως ὅτι ἔχομεν ἐνταῦθα παράδειγμα γένους τινὸς ποιημάτων, οὗ δὲν ἐγνωρίζομεν εἰ μὴ τὸ ὄνομα· «*τραγικὰ δράματα*» ἀκόμη τὸ ὄνομα τοῦτο ἠμφισβητεῖτο. Ἡ γέννησις καὶ ἀνάπτυξις τῆς τραγῳδίας, παραραχθεῖσα ἐκ τοῦ διαλογικοῦ διθυράμβου, δὲν ἐξηφάνισεν ἐντελῶς τὸν λυρικὸν διάλογον, ὅστις διέμεινεν παρ' αὐτῇ.

Ὁ χορός. Τὸ πρόσωπον καὶ ἡ ποιότης τοῦ ἑνὸς ἐκ τῶν τοῦ διαλόγου εἰσηγητῶν προφανῶς ἐξήχθη ἐκ τοῦ κειμένου, εἶναι δ' ὁ Αἰγεύς, ὁ βασιλεύς. Ἀφ' ἑτέρου δυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν ὅτι ὁ συγγραφεὺς δὲν ἠθέλησε νὰ τοῦ δώσῃ ὄνομα ὡρισμένον. Οὗτος ἠδύνατο νὰ εἶναι ἔμπιστός τις, Ἀθηναῖος τις οἷος δήποτε. Συμμορφούμεθα κάλλιον, μὲ ὅτι γνωρίζομεν ἐκ τῆς συνηθείας τοῦ λυρισμοῦ, φρονοῦντες, ὅτι ὁ διάλογος γίνεται μεταξὺ τοῦ Αἰγέως καὶ ἑνὸς χοροῦ. Τὸ τεμάχιον τοῦτο διετηρήθη καθ' ὁλοκληρίαν, ἐξαιρέσει ἑνὸς στίχου.

Ἄναξ τῶν ἀβροβίων Ἰώνων. Ἔκφρασις ἀναφερομένη ὑπὸ τῶν σχολιαστῶν τοῦ Ἑρμογένους. Ἀπόσπασμα XLII τοῦ Bergk.

Ὦ υἱὲ τοῦ Πανδίονος καὶ τῆς Κρεούσης. — Ἡ ποιητὴς ἔλαβε προφυλάξεις τινὰς ἵνα μὴ ὑπάρχει ἀμφιβολία ὡς πρὸς τὸ ὄνομα τῶν προσώπων του. Τὸ ἀληθὲς ἐνδιαφέρον τοῦ διαλόγου εἶναι ὅτι ὁ Θησεὺς οὗτινος τὸ ὄνομα οὐδόλως ἀναφέρεται, ἀλλ' ὅπερ ὁ ἀναγνώστης δύναται ν' ἀναγνωρίσῃ ὡς ἐκ τῶν ἔργων του, διευθύνεται πρὸς τὰς Ἀθήνας, ἵνα ἐπανεύρῃ τὸν πατέρα του Αἰγέα, ὅστις κατ' ἀρχὰς συμβουλευθεὶς ὑπὸ τῆς Μηδείας, ἀπεπειράθη νὰ τὸν φονεύσῃ, ἀκολούθως ὅμως τὸν ἀνεγνώρισε ὡς υἱόν του.—Δὲν δυνά-

μεθα νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι ἡ Κρέουσα ἀναφερομένη ἐνταῦθα· ἦτο ἡ σύζυγος τοῦ Ἐρεχθέως, ἑνὸς τῶν προγόνων τοῦ Αἰγέως· ἀλλὰ οἱ μυθογράφοι ἀναφέρουσιν ὡς σύζυγον τοῦ Πανδίονος, τοῦ πατρὸς τοῦ Αἰγέως. κάποιαν Πυλίαν· πρέπει δὲ νὰ προσθέσωμεν, ὅτι ὁ ποιητὴς ἠκολούθησεν ἄλλην τινὰ παράδοσιν καθ' ἣν ὁ Πανδίων εἶχε νυμφευθῇ Κρέουσάν τινα.

Σίνις. Ἦτο ληστὴς ἀσυνήθους δυνάμεως. Ἐκράτει τὴν ὁδὸν εἰς τὰ πέριξ τῆς Κορίνθου, συνελάμβανε δὲ τοὺς ὁδοιπόρους καὶ τοὺς προσήλου εἰς τοὺς κλάδους δύο *πυτίων* ἃς ἐκύρτου καὶ ἃς ἀκολούθως, ἀφήνων νὰ ἐπανέλθωσι εἰς τὴν θέσιν των, κατεσπάρασσεν καὶ διεμέλιζε τὸ θῦμα του. Ὁ Θησεὺς τοῦ ἐπέβαλε τὴν αὐτὴν ποινήν.

Τέκνον τοῦ θεοῦ Λυταίου κλ. δηλ. τοῦ Ποσειδῶνος. Ἐν Θεσσαλίᾳ τὸ Λυταῖον ἦτο εἰς αὐτὸν ἀφιερωμένον.

Ἀνδροκτόνον ἀγριόχοιρον. Ζῷον ἰσχυρόν, ὅπερ ἐλυμαίνετο τὰ πέριξ τῆς Κρεμμυῶνος, εἰς τὴν χώραν τῶν Μεγάρων, καὶ ὅπερ ὁ Θησεὺς ἐφόνευσε.

Τὸν αὐθάδη Σκίρωνα. Ὁ Ληστὴς οὗτος ἐσύλει τοὺς διερχομένους ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Μεγαρίδος καὶ τῆς Ἀττικῆς, ἐρρίφθη δὲ ὑπὸ τοῦ Θησέως ἐκ τοῦ ὕψους τῶν βράχων.

Ἔθηκε τέρμα, κατέσχε δὲ τὴν τοῦ Κερκύωνος παλαίστραν. Ὁ Ἀρκάδιος Κερκύων, ἐγκατασταθεὶς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῶν Μεγάρων καὶ τῆς Ἐλευσῖνος, ἠνάγκαζε πάντας τοὺς διαβάτας νὰ παλαίωσι μετ' αὐτοῦ καὶ καταβάλλων αὐτοὺς τοὺς ἐφόνευε.

Τὴν ἰσχυρὰν σφύραν τοῦ Πολυπήμονος. Ὁ Προκόπτας, ὅστις εἰς οὐδὲν ἄλλο σύγγραμμα ἀναφέρεται, φαίνεται ὅτι εἶνε ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Προκρούστην. Ἡ σφύρα εἶναι ἐκείνη, ἥτις τῷ ἐχρησίμευε, νὰ συντρίβῃ τὰς κνήμας τῶν θυμάτων του. Τὴν εἶχε δὲ λάβει ἐκ τοῦ Πολυπήμονος, ὅστις ἦτο ὁ πατήρ του, ὡς δεικνύει τοῦτο εἰς στίχος τοῦ Ὀβιδίου (ibis 407).

Φέρει τὸ ξίφος. Ὁ ἀντιγραφεὺς παρέλειψε ἐνταῦθα μίαν ἢ δύο

λέξεις, αἵτινες ἀπέδιδον κάποιαν ποιότητα εἰς τὸ ξίφος. Ἐπειδὴ τὸ ὅπλον τοῦτο εἶνε ἀκριβῶς ἐκεῖνο, ὅπερ μέλλει νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὸν Θησέα ὡς σημεῖον ἀναγνωρίσεως παρὰ τοῦ πατρός του θὰ ἦτο λοιπὸν φυσικόν, ἐὰν ὁ ποιητὴς προσέθετε ἓν ἐπίθετον ἢ ἓν ἀξιοσημείωτον γνώρισμα. π. χ. *ἐλεφαντόκωπον*.

Τὰς λαμπροτάτας Ἀθήνας. Ἡ ἐπανάληψις τοῦ ὀνόματος τῶν Ἀθηνῶν εἰς τὸν πρῶτον καὶ εἰς τὸν τελευταῖον στίχον δὲν ἐπιτρέπει νὰ ἀμφιβάλλωμεν, ὅτι τὸ ποίημα ἐξετελέσθη εἴς τινα Ἀθηναϊκὴν πανήγυριν. Ἴσως εἰς τὰ Θήσεια, ἅτινα ἐτελοῦντο τὴν 8 τοῦ μηνὸς Πυανοψιῶνος ἤτοι κατὰ τὰ μέσα Ὀκτωβρίου, ὅστις ἦτο ὁ καταλληλότερος εἰς ἐκτέλεσιν λυρικῶν ἀγωνισμάτων. Τὴν παράδοσιν καθ' ἣν κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ὁ ἥρως ἦτο πλέον ἢ ποτὲ παρὼν πρὸ τοῦ πνεύματος τοῦ λαοῦ, θὰ ἐξηγήσωσιν κάλλιον οἱ ἀπειράριθμοι ὑπαινιγμοὶ τοῦ Βακχυλίδου.

Ἰώ. Ἐκ τῶν πεντήκοντα καὶ ἑνὸς στίχων ἐξ ὧν ἀποτελεῖται ἡ ᾠδὴ αὕτη μόνον τὸ τεμάχιον τοῦτο ἐξ εἴκοσιν ἑπτὰ στίχων διετηρήθη ἀκέραιον, τὸ ἕτερον μέρος εἶναι ἠκρωτηριασμένον κατὰ τὰς τελευταίας λέξεις, οὐχ ἧττον δυνάμεθα εὐχερῶς νὰ κατανοήσωμεν τὴν ἔννοιαν.

Εἰς τοὺς Ἀθηναίους. Ὁ ποιητὴς ἄρχεται τῷ ὄντι δι' ἐπαίνου τῶν Ἀθηνῶν. Ὁδηγούμενοι ἐκ τῆς στροφῆς τῆς ἀρχῆς καὶ ἐκ τοῦ κειμένου τοῦ τέλους, δυστυχῶς ἠκρωτηριασμένου, φρονοῦμεν ὅτι συνετέθη διὰ διαγώνισμά τι λυρικῶν ποιημάτων παραδείγματος χάριν διὰ τὴν ἑορτὴν τῶν *Λυναίων* ἢ διὰ τὰ *Μεγάλα Διονύσια*.

Κεῖον πνεῦμα. Ἀναγιν. *Κηΐα μέριμνα*. Ὁ ποιητὴς ἀποτείνεται πρὸς τὸ ἴδιον αὐτοῦ πνεῦμα.

Λέγε διατί. κλ. Τὸ κείμενον ἐνταῦθα εἶνε ἐφθαρμένον ἐκτὸς ἐὰν ὑπονοεῖται εἰς τὸ *τί ἦν . . . ὅτι . . . ὅτι* κλ. διήγησίς τις.

Ἡ χρυσῆ βοῦς. Ἡ Ἰὼ ἥτις μετεμορφώθη εἰς βοῦν ὑπὸ τῆς Ἥρας, διότι ἠγαπήθη ὑπὸ τοῦ Διός.

Ἀλλ' ἀκολούθως κλ. Ἐντεῦθεν μέχρι τέλους τὸ κείμενον εἶνε ἐλλιπές.

Ἢ αἱ Πιερίδες κλ. Αἱ Πιερίδες εἶναι Μοῦσαι λατρευόμεναι ἐν Πιερίῃ τῆς Μακεδονίας.

Κάδμος. Ἡ μνεία, τῆς Σεμέλης καὶ τοῦ Διονύσου ὅλως ἀπροσδοκήτως. Ἐκ τούτου δ' ὁρμώμενοι πιστεύομεν ὅτι τὸ ποίημα τοῦτο ὑπάγεται εἰς τοὺς διθυράμβους.

Ὠδὴ 20.

Ἴδας. Ἡ ᾠδὴ αὕτη εἶνε λίαν ἐλλιπής· ἐξ ἕνδεκα στίχων, οὓς διεφύλαξεν ὁ πάπυρος δὲν διασώζεται, εἰμὴ τὸ πρῶτον ἥμισυ. Τὸ κείμενον λοιπὸν εἶναι λίαν ἀβέβαιον. Δυνάμεθα ἐν τούτοις νὰ ἐξαγάγωμεν τὴν γενικὴν ἔννοιαν, πρὸ πάντων χάρις εἰς διήγησίν τινα τοῦ Μυθογράφου Ἀπολλοδώρου, ὅστις ἀναφέρει ταύτην οὐχὶ κατὰ τὸν Βακχυλίδην ἀλλὰ κατά τι ποίημα τοῦ Σιμωνίδου. Ἰδοὺ ἡ μετάφρασις τοῦ χωρίου τοῦ Ἀπολλοδώρου. «Ὁ Εὔηνος ἐγέννησε τὴν Μάρπησσαν, ἥτις ἐζητήθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος· ἀλλ' ὁ Ἴδας, υἱὸς τοῦ Ἀφάρητος, τὴν ἀπήγαγε ἐπί τινος πτερωτοῦ ἅρματος τὸ ὁποῖον εἶχε λάβει παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος. Ὁ Εὔηνος τοὺς ἠκολούθησε ἐφ' ἅρματος, φθάσας δὲ πλησίον τοῦ ποταμοῦ Λυκόρμα καὶ ἀπηλπισμένος, ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ τοὺς φθάσῃ, ἐφόνευσε τοὺς ἵππους του καὶ ἐρρίφθη καὶ αὐτὸς ἀκολούθως εἰς τὸν ποταμόν, ὅστις ἔκτοτε ἔλαβε τὸ ὄνομα Εὔηνος. Ἐν τούτοις ὁ Ἴδας φθάνει εἰς τὴν Μεσσηνίαν, ἐκεῖ ὁ Ἀπόλλων τὸν συνήντησε καὶ τοῦ ἀφήρπασε τὴν κόρην. Ἐπειδὴ δὲ διημφισβήτουν τὴν χεῖρα τῆς παιδός, ὁ Ζεὺς ἔθηκε τέρμα εἰς τὴν διαφορὰν αὐτῶν ἀναθέσας εἰς τὴν κόρην τὴν φροντίδα νὰ ἐκλέξῃ τίνα ἐκ τῶν δύο ἤθελε νὰ νυμφευθῇ. Ἡ Μάρπησσα, φοβουμένη, ὅτι ποτὲ γηράσασαν ἤθελε ἐγκαταλείψει αὐτὴν ὁ θεὸς Ἀπόλλων, ἐξέλεξε διὰ σύζυγόν της τὸν Ἴδαν.

Εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους. Ἡ ἀρχὴ καταδεικνύει πασιφανῶς ὅτι τὸ ποίημα τοῦτο εἶναι ἐπιθαλάμιον ψαλλόμενον ἀναμφιβόλως ὑπό τινος χοροῦ νεανίδων.

Ὁ υἱὸς τοῦ Ἄρεως κλ. ὁ Εὔηνος. Ἐδῶ λήγει τὸ κείμνον τοῦ παπύρου.

Ἀποσπάσματα.

Ἀπόσ. 4. Ἐνταῦθα ἔχομεν τὴν ἀρχὴν ᾠδῆς, ἥτις ὑμνεῖ νίκην τινὰ τῶν Ἰσθμίων. Ἡ νῆσος τοῦ Πέλοπος δὲν εἶναι ἄλλη ἢ ἡ Πελοπόννησος, ὁ Ἰσθμὸς τῆς Κορίνθου εἶναι αἱ πύλαι.

Παιᾶνες. Ὁ παιὰν ἦτο ᾆσμα ψαλλόμενον πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος.

Προσοδία. Τὸ ὄνομα τοῦτο (*προσοδία*) καταδεικνύει ᾆσμα ψαλλόμενον ἐν τελεταῖς.

Ὑπορχήματα. Ὑπόρχημα ἦτο ᾆσμα συνοδευόμενον ὑπὸ χοροῦ πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, διεκρίνετο δὲ τοῦ παιᾶνος διὰ ζωηροτέρου τινὸς ῥυθμοῦ.

Ὑπῆρχε ἐν τῇ Ἰτωνίᾳ, τῆς Βοιωτίας περικαλῆς ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα τοῦτο Ἰτωνία Ἀθηνᾶ.

Δὲν ὑπάρχουσι ἐδῶ κλ. Ὁ Ἀθήναιος, ὅστις ἀναφέρει τοὺς στίχους τούτους μᾶς διδάσκει, ὅτι εἶνε πρόσκλησις ἀπευθυνομένη εἰς τοὺς Διοσκούρους, Κάστωρα καὶ Πολυδεύκην.

Ἐστάθη ἐπὶ τοῦ κατωφλίου κλ. Πρόκειται περὶ τοῦ Ἡρακλέους καθ' ἣν στιγμὴν εἰσέρχεται εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Κήϋκος.

Αὐτόματοι κλ εἶναι παράφρασις στίχου τινος τοῦ Ἡσιόδου καταστᾶσα ῥητόν.

Οὐ γὰρ κλ. Τὸ κείμενον εἶναι ἀβέβαιον

Οὔτε τὸν ὁρμητικὸν Ἄρην· ἤτοι τὸν πόλεμον.

Εἰ δὲ λέγει τις κλ. Τὸ τεμάχιον τοῦτο ἀναφερόμενον ὑπὸ τοῦ Πλουτάρχου προφανῶς ἐλήφθη ἐκ τοῦ Βακχυλίδου.

Ἰθακησίου κλ. δηλ. τοῦ Ὀδυσσέως.

Ἐπιγράμματα. Τὰ δύο ταῦτα ἐπιγράμματα διετηρήθησαν ἡμῖν ἐκ τῆς anthologie palatine.

ΣΗΜ. Τὰ σχόλια ταῦτα ἐλήφθησαν μεταφρασθέντα ἐν τῆς γαλλικῆς ἐκδόσεως τοῦ Desrousseaux.

ΤΕΛΟΣ

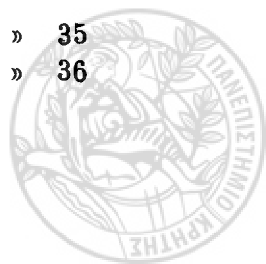
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΕΡΟΣ Α'.

ΩΔΑΙ ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΑΙ

ΜΕΡΟΣ Β'.

ΩΔΑΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ

ΜΕΡΟΣ Γ΄.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΣΑΛΙΒΕΡΟΥ

30 — Ὁδὸς Ἁγίου Μάρκου — 30

1899

